

HARLEQUIN™

8

октомври '93

Изкушение™

ДАР НА СЪДБАТА

Рут Джийн ДЕЙЛ

НОВА
СЕРИЯ

НАШЕТО
СПЕЦИАЛНО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

РУТ ДЖИЙН ДЕЙЛ ДАР НА СЪДБАТА

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Джулиана Робинсън е изключително амбициозна. Преуспяващ посредник по сделки с недвижими имоти, тя се ръководи от девиза: „Добрите хора винаги губят!“. Ненадейно старият ѝ познат Бен Уеър застава между нея и огромната комисиона на поредния купувач. Битката е в разгара си, когато се намесва съдбата... Джулиана заболява тежко. Пълното ѝ възстановяване е под въпрос. Но едно е сигурно — без помощта на Бен тя никога не би се научила да обича...

ПЪРВА ГЛАВА

Джулиана Робинсън се спусна между двамата разгневени мъже и ги задържа на разстояние един от друг. Единият бе гол до кръста; скъп костюм и ослепително бяла риза покриваха тялото на другия.

Тя усети как Бенджамин Уеър се напрегна да отблъсне ръката ѝ, поставена на гърдите му. Почувства стягането на мускулите под топлатата му кожа. Рязко извърна глава и го погледна с укор, но предизвикателството в тъмносините му очи я уплаши.

— Не! По дяволите, казах вече! — каза той със застрашително дрезгав глас, без да обръща никакво внимание на Джулиана. Погледът му бе прикован в Кари Годард. — Ще вземеш тази земя само през трупа ми! — Стиснатите челюсти и наболата брада му придаваха заплашителен вид. Гневът в очите му смрази Джулиана.

— Ако трябва и убийство ще извърша! — прозвуча гласът на Кари Годард, който стоеше от другата страна на Джулиана.

Тримата стояха в двора на фермата, за която се водеше спорът. Доста голямо имение в Южна Калифорния.

— Какво ви става и на двамата? Та това е обикновена сделка! — извика възмутено Джулиана.

Знаеше, че Бен е труден човек. Винаги е бил инат. Но и честно я беше предупредил в писмото си, че фермата му за авокадо вече не се продава. Навярно отказът му беше следствие от смъртта на майка му. И все пак Джулиана се надяваше, че ще го убеди да склучи сделката. Преди да види искрения му гняв. Сега вече не бе толкова сигурна.

Гъстата му руса коса, непокорна като него самия, беше разрошена и падаше на челото. Коприненият ѝ оттенък не можеше да смекчи суровите черти на лицето. Устните му бяха разтеглени в гримаса.

— Не! Край на преговорите! — Дрезгавият му глас разцепи напрегнатата тишина.

Кари Годард изруга. Джулиана го изгледа с тревога — не беше свикнал да губи, особено когато успехът беше толкова близо.

Прехвърлил петдесет и пет, макар да бе висок към метър и осемдесет, Кари изглеждаше по-дребен от четирийсетгодишния си противник. Със сребристата си коса и внушителни мустаци Годард обикновено имаше самодоволен вид. В момента обаче изглеждаше кисел като разглезено дете, на което не са угодили.

Ръцете на Джулиана вече трепереха от усилието, с което удържаше двамата. В следващия миг ѝ мина през ума, че ако наистина искаха да се нахвърлят един върху друг, тя не би могла да ги спре. Явно желанието им да решат въпроса със сила се беше изпарило. Тя се отдръпна.

— Е, добре! Какво чакате? Няма ли да видим кой е по-силен? — Устните ѝ презрително се свиха.

За момент двамата се взряха един в друг, но изглежда усетиха сарказма в думите ѝ. Напрежението започна да спада.

Кари скръсти ръце и на лицето му се появи цинична усмивка.

— Виждам, че сме дошли в неподходящ момент — каза той с насмешка. — Не искахме да нахълтваме в скръбта ти, но мислехме, че ще изпълниш последното желание на майка си.

— Не!

Джулиана долови категоричност в отказа на Бен, но твърде дълго беше подготвяла тази сделка, за да се предаде толкова лесно.

— Чуй ме, Бен! Такава беше волята на майка ти!

— Майка ми е мъртва — рече грубо. — Нейното желание не съвпада с моето.

— Но... — опита се да продължи Джулиана.

— Слушай, Уеър — прекъсна я Кари, — с майка ти имахме уговорка!

— Остави на мен. — Джулиана докосна рамото му и понеже той се поколеба, добави: — Нали затова ми плащаш. — Кари сви рамене и поуспокоена, тя се обърна отново към Бен: — Много време и усилия, а също и пари, бяха изразходвани по тази сделка. За нещастие майка ти почина само два дни, преди да подпишем договора. Бъди разумен. Мислиш ли, че ще бъде честно да се върнем с празни ръце, без да ни обясниш поне защо не искаш да продадеш земята?

— По дяволите, съвсем честно е!

Бен изглежда беше преодолял своята враждебност и сега бе нетърпелив да ги отпрати, сякаш напразно му губеха времето.

Джулиана недоволно сви устни. От дълго време бе в бизнеса с недвижими имоти и беше свикнала да се владее, но ето че Бен Уеър съумя да пропука самообладанието ѝ.

— Какво ще каже Лилиан? — все пак спокойно успя да запита тя.

— Сестра ми е съгласна с мен!

— Така ли? Няма да се откажем толкова лесно. Търговска фирма „Годард“ е хвърлила луди пари в сделката. Ако искаш да вдигнеш цената... — злобно изстреля Кари.

— Нима не разбирате, че парите в случая не са най-важното?

— Парите винаги са най-важни! Нека поговорим спокойно! Разумните хора винаги успяват да постигнат съгласие.

Напълно изключена от разговора, Джулиана с раздразнение местеше поглед от единия към другия. Разбираше, че двамата трябва да се разберат като мъже, но тя бе професионалист и не бе свикнала да бъде пренебрегвана.

— Аз нямам интерес да бъда разумен — изрече на един дъх Бен. — По-скоро ще подаря тази земя, отколкото да я продам на теб!

Кари отново се спусна към Бен, но Джулиана хвана ръката му.

— Нека поговоря с Бен насаме! — помоли тя.

Годард я отблъсна, но Бен вече се беше обърнал и вървеше към къщата. Кари изсумтя с отвращение.

— Ще му дам да разбере на този клоун! Ще имам земята, дори ако се наложи да го накъсам на парчета!

Злобата му я обезпокои.

— Може би трябва да се откажем — предложи тя. — Аз също съм разочарована, но все пак земята е негова собственост... Или ще бъде след легализиране на завещанието.

— Временно положение, уверявам те. — Кари стисна челюсти, после бегло се усмихна. — Не го приемай толкова сериозно! Всичко скоро ще се оправи!

Джулиана се намръщи. Този негов израз означаваше, че Бен щеше да запази земята си, но не за дълго. Кари щеше да му я отнеме тихомълком или по нечестен начин. Познаваше го много добре — неговата максима беше: „Целта оправдава средствата“! В интерес на истината, и тя често прибягваше до този принцип. При това съвсем съзнателно.

Двамата тръгнаха под шарената сянка към спортната кола на Кари. Ръцете им бяха близко, но не се докосваха. Джулиана не забелязваше топлото февруарско слънце. Беше типичен калифорнийски зимен ден. Ала тя обикновено правеше реклама на климата; не ѝ оставаше време да му се наслаждава.

— Ще поговоря с него още веднъж, преди да си тръгна — обеща тя. — Може би когато сме сами, ще ми обясни защо не желае да продаде земята.

Кари се обърна към нея. Погледът му одобрително се плъзна от блестящата ѝ кестенява коса, премина по нефритенозелената вталена рокля и спря върху обувките с висок ток. Лека усмивка заигра на устните му.

— Ако ти не го убедиш да продаде фермата, никой няма да успее! — Той хвана ръката ѝ, повдигна я към устните си и целуна върха на пръстите ѝ. Маникюрът ѝ бе къс и добре поддържан. — Но аз също бих могъл да помогна. Разбрах, че Уеър е удължил отново срока за изплащане на отпуснатия му кредит. Успял е, само защото майка му се е ползвала с доверието на банката.

— Откъде знаеш? — намръщи се Джулиана.

— Ще се изненадаш какви неща още съм научил. — Гласът му преливаше от злоба. — Господин Уеър ме предизвика и аз приемам предизвикателството.

— Кари, не предприемай действия, за които после ще съжаляваш!

— Аз никога не съжалявам!

— Тогава не постъпвай така, че аз да съжалявам!

— Хей, та ние сме от един отбор, забрави ли? — Той се усмихна и стисна ръката ѝ. — В колко да те взема в събота?

— Започва рано. Ела към шест.

— Добре, в шест! Ще бъде незабравима вечер. Съжалявам, само че първо трябва да осъществя командировката.

— Първо работата, после удоволствието!

— Имал съм вече две съпруги, които така и не успяха да приемат подобно схващане. Много неприятности щях да си спестя, ако се бях оженил за делова жена. — Усмивката му бе пълна с обещания.

Той заобиколи колата, седна зад волана и запали мотора. Джулиана се загледа след заминаващия автомобил със смътно

безпокойство. Чудеше се как да постъпи, ако той ѝ направи предложение на бала на свети Валентин.

Ще се омъжи за него, разбира се. Коя жена не би го направила? Той беше богат, привлекателен. Такива мъже рядко се срещат. Но въпреки това, докато крачеше бавно към къщата, тя се питаше защо се колебае.

Не искаше да признае, но след десетгодишна независимост, беше стигнала до заключението, че има нужда от някой, с когото да сподели живота си. Ала не бързаше да се омъжи. Не защото беше имала неприятности с Пит. В интерес на истината разводът не бе мъчителен за нея. За Пит беше по-тежко. Пейдж също страдаше. Децата винаги изживяват болезнено развода на родителите си.

Дъщеря ѝ обаче превъзмогна травмата. Сега беше студентка в Сан Диего. Пит се опитваше да разнообрази асортимента на своята пицария. Постоянно правеше неосъществими планове, за да издържа втората съпруга и двамата си сина.

Джулиана беше поела от баща си бизнеса с недвижими имоти и след упоритата работа вече ръководеше една от преуспяващите фирми в Съмърхил. Често повтаряше своята съкровена тайна: „Днес града, утре страната и после... света!“.

Казваше си го на шега, но никога не се смееше.

За нея амбицията беше свещено, благородно средство. Нито баща ѝ, нито съпруга ѝ я притежаваха. Тя прие една стара поговорка: „Добрите хора винаги губят!“. Може би затова Кари толкова я беше впечатлил. Той никога през живота си не е бил губещ.

Джулиана въздъхна и пое към фермата. Погледът ѝ обгърна двора, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към каньона Буена Суерте. Виждаха се няколко цитрусови дървета и терасирани редове с авокадо. Все още замислена, премина през портала на високата ограда и се отправи към къщата.

— Не се предаваш, нали? — изненада я гласът на Бен.

Беше застанал пред отворената врата на кухнята. Лицето му бе непроницаемо. Облякъл бе карирана риза, но не си бе дал труд да я закопчае. Джулиана изведнъж се почувства заинтригувана от мъжа срещу нея.

Някога Бен беше дяволито дете, което бързо се сърдеше и още по-бързо се усмихваше. Непокорното момче се бе превърнало в суров

мъж. Избелелите джинси очертаваха стройни мускулести бедра. Леко разкрачената му стойка и смръщените вежди издаваха агресивност.

— Може ли да поговорим?

Той скръсти ръце, наклони глава и я изгледа изпитателно.

— Разбира се! Щом го няма онзи алчен за земя похитител. —

Отдръпна се назад и я покани да влезе.

— Ти един от онези ли си? — попита тя и пристъпи вътре.

— Един от кои?

— От ония, дето по-скоро биха умрели, отколкото да отстъпят, или както искаш ги наречи! — Тя много добре знаеше как да ги нарече, но се страхуваше да не го обиди и да загуби неговото благоразположение.

— Не! Просто не харесвам Кари Годард и неговата фирма, както всичко и всички, свързани с тях — тръсна глава Бен.

— Надявам се, присъстващите правят изключение!

— Парламентьорите са неприкосновени! Искаш ли кафе?

— Струва ми се, че е късно за кафе.

Джулиана огледа старомодната кухня с напукан линолеум и избелели басмени пердета. До една от стените имаше стара маса с пет стола. Върху нея забеляза чаши за кафе и чинии с остатъци от сандвичи. Писма и вестници бяха натрупани безредно.

— Мисля, че имам малко доматиен сок. — Бен отвори хладилника.

Тя приближи до масата и започна да прибира мръсните чинии.

— Не си ли сигурен?

Бен извади висока кана, разклати я и помириса съдържанието.

— Да, наистина е доматиен сок — измърмори той.

— Не, благодаря! Не пия нищо, което не мога да разпозная от пръв поглед.

Той я изгледа неодобрително и върна каната в хладилника.

— Нямах вкус към приключения. Можеше да ти хареса, ако го беше опитала.

Бен взе чаша от шкафа и се пресегна за кафеника.

— Не обичам да рискувам. Предпочитам да се занимавам със сигурни неща. — Тя остави чиниите в умивалника и взе гъбата.

— Какво правиш, по дяволите?

— Избърсвам захарта, която някой е разсипал — ще привлече мравки и други буболечки. — Почисти внимателно масата, като премести вестниците и неотворените писма. Повечето от пликите като че ли бяха с неизплатени сметки.

— Мисля, че вече са се развъдили достатъчно гадина.

Той седна на масата и отпи от кафето. Джулиана остави гъбата и се настани срещу него.

— Не исках да те дразня! Пейдж казва, че съм твърде властна натура.

— Пейдж дъщеря ти ли е?

— Да.

— Вероятно е права. Но едва ли трябва да се гордееш с това.

— Не е толкова лошо. Като видя, че нещо трябва да се направи, веднага го свършвам. — Тя изгледа недвусмислено пощата пред него.

— И ти си тази, която решава какво трябва да се направи, предполагам?

— Разбира се. — Тя се облегна на стола. — Изобщо не си се променил след гимназията. Преди ме дразнеше, и сега го правиш. Ще прегледаш ли пощата?

Бен се намръщи и погледна купчината.

— Хей, има писмо от Лилиан! — възкликна той и разкъса плика. Измъкна писмото и започна да чете.

Докато го наблюдаваше, Джулиана реши, че е сгрешила — беше се променил.

Тогава беше момче, а сега е мъж.

Имаше нещо сурово и внушително у него, и то не се дължеше единствено на силната му физика. С възхищение разглеждаше изпъкналите мускули на гърдите му. Неговата мъжественост я развълнува и изведнъж Джулиана осъзна, че е възбудена.

Докато Бен четеше писмото, тя следеше собствената си реакция. Порази я въздействието, което имаше този мъж върху нея. Почти никога не си беше позволявала да отвърне на сексуалните желания на мъжете. В продължение на доста време. Беше се научила да владее и чувствата, и ситуацияите. По тази причина за себе си беше решила, че сексът е ненужен. Не сексапила и външния вид, а съвсем други качества ценеше Джулиана у мъжете — амбицията, парите, положението в обществото.

Опита да си спомни какво беше чувала за Бен през тези години. Твърде малко. Бил женен, но преди няколко месеца се беше върнал в Съмърхил сам — вероятно се бе развел. Спомни си, че беше полицай, но явно след смъртта на майка си щеше да смени професията. Може би щеше да стане застрахователен агент? Звучеше ѝ толкова неприемливо, че едва успя да овладее напирания смях. Ако беше амбициозен, нямаше да си губи времето с плантация за авокадо. Все пак Бен Уеър беше пресметлив човек.

— Лил обещава да ме посети при първа възможност. Иска да види как се приспособявам към живота на авокадо-производител.

— Искрено се надявам, че ще размислиш и ще напуснеш това място много преди Лилиан да е пристигнала!

Веждите му се повдигнаха подигравателно. След като беше прочел писмото на сестра си, изглеждаше в по-добро настроение.

— Да продам наследството си?

— Познаваме се отдавна! Доколкото си спомням, не искаше да се връщаш във фермата, след като се дипломираш. Нямаше търпение да заминеш, и то колкото може по-далече. Познавам те като човек, който никога не се обръща назад.

— Споровете със стари приятели, които те познават добре, са твърде досадни! — рече Бен с насмешка.

— Бен, вземи парите и заминавай! Довери ми се! Не бих ти говорила така, но Кари Годард е твърдо решен да притежава твоята земя и няма да се спре пред нищо.

— Да ти се доверя? Звучиш ми като рекламен агент. — Усмивката и чувството му за хумор се изпариха. — Майка ми, предполагам, би ти се доверила. — Играеше си с чашата. Ръцете му изглеждаха силни и сърчни. — Благодаря ти за цветята!

— Няма защо. — Джулиана се почувства неудобно, разбрала, че той сменя темата.

— Ти дойде и на погребението. Благодаря и от името на Лил.

Джулиана се притесни от открития му поглед. Мотивите ѝ бяха честни, но все пак не съвсем, затова не можеше да го гледа в очите с чиста съвест.

— Бен, не го приемай толкова лично. Приятелството не бива да се смесва с работата.

— Не го приемам по-лично от теб, Джулиана Робинсън. Но не можеш да отречеш, че сме извървели заедно дълъг път — рече обидено той, сякаш го бе разочаровала по някакъв начин.

Телефонът на стената иззвъня и прекъсна разговора. Бен вдигна и намръщено промърмори:

— Да, тук е!

Джулиана изненадано пое слушалката. Кабелът бе дълъг и не бе необходимо да става.

— Ало!

— Здравей, Джули. Аз съм, Пит.

— Какво искаш?

— Не е каприз. Чудех се дали не си размислила за онова, за което говорихме миналата седмица. Помислих, че може да си ме търсила, но да не съм бил вкъщи.

Мразеше угодническия му тон. Стисна зъби, но понеже Бен я наблюдаваше, каза спокойно:

— Няма какво да мисля, Пит! Замразеното кисело мляко не се търси вече толкова. Комбинацията пица и кисело мляко, не е сполучлива. Просто не е добра инвестиция.

— Аз пък мисля, че е — избухна Пит след кратко мълчание.

— Имаш право на мнение, но грешиш. Не очаквай от мен да финансирам необмислените ти планове.

— Няма да загубиш и цент от тази сделка.

— Но няма и да спечеля нито цент!

— Предполагам, мненията на моя banker и на счетоводителя също не те интересуват?

— Правилно предполагаш!

— Да, би трябвало да те познавам по-добре след десет години брачен живот! Искам да говоря с Бен!

Колкото и да ѝ беше неприятно, подаде слушалката на Бен.

Реакцията му по време на разговора беше красноречива — няколко промърморвания, няколко погледа към Джулиана. Накрая каза:

— Да! Ще поговорим по-късно! — Той окачи слушалката и се обърна към нея: — Господи, ти наистина си твърда жена!

— Какво каза Пит за мен? — не се стърпя тя.

— Не много. Като че ли ме посъветва да пазя гърба си.

— И ти му повярва?

— Не зная... Когато нещо плува като акула и напада като акула... Току-що чух как, без да ти мигне окото, нокаутира мъжа, с когото си се любила, бащата на единственото ти дете! Да, струва ми се, че му вярвам!

Изненада я надигацията се в гърдите ѝ гняв. Често беше изпадала в конфузни ситуации, но никой не си беше позволявал да ѝ говори така безцеремонно. В бизнеса трябва да бъдеш твърд, в противен случай ще загубиш.

— Предложението му не струва! Тук чувствата нямат място. Сделката не е изгодна.

Лицето му беше самата невинност.

— Чувал съм, че имаш много повече пари, отколкото са ти нужни. Може би ще са ти достатъчни, дори ако не спечелиш други?

— Ако всички бяха като теб, сигурно наистина ще престана да печеля! Не знаеш ли, че не можеш да бъдеш прекалено богат, както не можеш да бъдеш и прекалено слаб?

— Що за глупост? Може би дребното човешко съчувствие не би те оцетило толкова?

— Не става дума за това! Ти знаеш кой винаги губи, нали?

— Да. Добрите хора като баща ти и бившия ти съпруг.

Забележката му я смая. Тя грабна чантичката си и попита рязко:

— Имаш ли нещо против да запаля цигара?

— Като бивш пушач, не съм във възторг от идеята.

Тя все пак запали и всмукна дълбоко.

— Не съм пристрастена към цигарите. Аз също смятам да ги откажа скоро. Вече съм ги намалила. — Издиша бавно дима. Искеше да омаловажи факта, че смята пушенето за неприятен навик, който като че ли не бе в състояние да превъзмогне.

— Вероятно това е единствената ти слабост, като се има предвид, че знаеш цената на всичко и стойността на безценното!

Подигравката му я жилна. Днес цигарите определено нямаха обичайния си успокоителен ефект.

— Много оригинално! Дойдох тук да купувам земя, а не да слушам банални фрази! — Тя издърпа един вестник, сгъна го и изтръска пепелта в него. Опита се да стане, но като че ли загуби равновесие. Олюля се и едва успя да се хване за масата. — Аз съм... Аз съм...

— Спокойно! Водим обикновен интелектуален спор. Реших да ти обясня защо не искам да продам земята си на Годард!

— Това е... Аз...

Гледаше го през ореол от светлина, който се люлееше и танцуваше около него. Опита се да оформи някакво изречение и да го каже, но не успя.

Той се взираше надолу към ръцете си върху масата. Слаба усмивка играеше върху устните му.

— Както виждам, откровеното признание те прави безмълвна! — Той се поколеба. — Не мисля, че някога си имала нужда да ти бъде предоставена втора възможност, нов шанс.

— Защо... Аз... — Нещо избухна в черепа ѝ. Тя примига и усети, че се задушава. Агония, непоносима и зашеметяваща, обземаше цялото ѝ тяло, раздираше я, проникваше до всяка клетка.

— Е, добре, аз имам нужда от нов шанс! — Бен гледаше мрачно през прозореца. — Трябваше да се върна преди доста време, но не ми стигнаха силите! Може би още не съм готов, но дадох обещание на майка си, че ще опитам. Ако се предам сега, никога няма да успея да се съвзема!

Думите му бяха просто неразбираем шум. Нищо не достигаше до съзнанието ѝ. Повдигаше ѝ се. Светлината я заслепяваше. Точно тук ли трябваше да ѝ прилошее — но къде, по дяволите, се намираше? Мислите ѝ се давеха в адската болка, предизвикана от непоносимите пулсации в черепа ѝ.

— Решил съм да работя упорито. Каквото и да ми струва това — продължаваше Бен с безизразен глас. — Но не искам този лигав негодник Годард да си пъха носа тук. Прилича ми на змия, която се увива около ябълката и подло нашепва: „Опитай я, ще ти хареса“. Парите, които ще получа, само ще ме върнат в канавката с бутилка в ръка! По дяволите, той дори е изпратил частен детектив по петите ми.

Цигарата се изплъзна от вдървените ѝ пръсти, изтъркаля се по масата и падна на пода. Умирам, мина ѝ през ума. Никой не би могъл да изтърпи подобна болка. Ще умре и никога няма да разбере какво я е убило! Простреляна ли беше?

— Джулиана, Джулиана, какво ти е?

Гласът му не достигна до нея. Нищо вече нямаше значение, освен тази унищожителната агония. Повдигна ръце и притисна главата

си. Устните ѝ се разтвориха в ням писък.

Винаги е била борец, но сега не можеше да се пребори. Очите ѝ се преобърнаха в орбитите си и тя се строполи, потънала в облекчаващата тъмнина на безсъзнанието.

ВТОРА ГЛАВА

Бен я подхвана, точно преди да падне. Като полицай беше виждал хората да загиват, бе чувствал болка, бе ставал свидетел на болка, дори бе причинявал болка. Но никога не беше виждал подобно нещо.

Стоеше в средата на кухнята, държеше я в прегръдките си и не знаеше какво да прави. Собствената му нерешителност го смазваше. Ясно съзнаваше, че всяка секунда е ценна, но като че ли не му се искаше да я откара в болница. Хората влизаха там и никога не излизаха — или поне не живи.

Уплашено я притисна и се вгледа в нея. На фона на кестенявата ѝ коса, лицето изглеждаше съвсем обезкървено. Тя беше в безсъзнание, може би в кома.

В този момент Джулиана изстена и клепачите ѝ леко трепнаха; за момент Бен се взря в огромните ѝ зеници, после тя отново се отпусна в ръцете му.

Превъзходството и надменността, които преди го дразнеха, бяха заличени от болката. Сега изглеждаше уязвима и безпомощна. Той не желаше да се замесва. Не искаше да има нищо общо с нейния припадък.

Трябва да я предаде в ръцете на лекарите — нека те се погрижат за нея. Колебанието му идваше от убийствените спомени.

Мразеше болниците. Там хората умираха. Съпругата и синът му бяха починали там, докато той крачеше из чакалнята и опитваше да се спазари за живота им с неговорчивия Бог. Проклет да бъде, ако допусне да бъде въввлечен отново в подобно нещо от тази жена или от някой друг.

Сведе поглед към нея и гневът почти го задави. Защо, по дяволите, трябваше да се случи тук? Не искаше да поема отговорността за нея или за когото и да било. Не желаше да се забърква в такива истории.

Тя изстена и опита да докосне ризата му. Допирът го отрезви. Ако не ѝ осигури медицинска помощ, тя ще умре. Въпреки опасенията си, съзнаваше, че няма избор.

Грабна я и изтича бързо навън към колата си. Ще я закара в болницата и повече няма да се тревожи за нея. Нека друг поеме отговорността. Постави я на седалката и я прикрепил с колана. Джулиана изстена, но не повдигна клепачи. Слава богу, не искаше отново да види болката в очите ѝ.

Ще успее ли да я откара жива до болницата? Сърцето му биеше до пръсване — животът ѝ зависеше от него. Изпъшка болезнено. Хората, които зависеха някога от него, бяха мъртви.

Караше като луд през каньона и я окуражаваше, без дори да съзнава, че говори:

— Ти винаги си била силна. Вмъкна се в дома ми и обърна всичко с главата надолу. По дяволите, та аз съм само невинен зрител! Защо не оказа честта на онова влечуго Годард да ти спасява живота? — Чу се сподавен стон. Бен преглътна трудно. — Само ми помогни, Господи! Не искам да умре, преди да стигнем в болницата! — Той стисна кормилото толкова силно, че кокалчетата му побеляха. — Дръж се, още малко остана! — Изведнъж Бен се изсмя. Жесток, суров звук се блъсна в малката кабина на колата. — Страданието оформя характера на човека! Изглежда, когато всичко свърши, ще бъдеш толкова силна, че... Само не умирай! Да не си помислила да умреш! Чуваш ли?

На прага на чакалнята застана дежурният лекар. Бен беше сам. Устата му беше пресъхнала, ледените му ръце трепереха.

— Доктор Линдеман? Аз съм Бен Уеър. Докарах госпожа Робинсън! — Тези няколко думи сякаш изцедиха силите му.

— О, да. За момент си помислих, че сте си тръгнали.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

Бен облиза устни. Страхуваше се да попита как е тя. Трябваше да си тръгне още когато я предаде на лекарите, да отиде в някой бар и да си пийне чаша уиски за успокоение. Защо, по дяволите, беше останал да чака? Той се изкашля и се насили да каже:

— Как е Джулиана, докторе? Какво ѝ е?

Младият лекар сви устни. Парира интереса му с въпрос.

— Дъщеря ѝ още ли не е дошла?

Стомахът на Бен се сви. На челюстта му нервно заигра мускул.

— Помолих секретарката на Джулиана да потърси момичето и да го доведе.

— Добре. Колкото по-бързо пристигне...

Докторът вече се канеше да тръгне, но Бен протегна ръка и го стисна за рамото.

— По дяволите, докторе, искам да зная какво става!

Избликът на чувства сякаш изтръгна лекаря от мислите му. Изглежда Бен и каза бавно, сякаш обмисляше отговора си:

— Страхуваме се, че е възможно да страда от менингит. Правим изследвания и скоро ще знаем със сигурност.

— Но... — Бен беше поразен. — Менингит? Но това е много опасно.

— Да, състоянието на госпожа Робинсън е изключително сериозно.

— Кога ще мога да я видя? — Бен не знаеше защо зададе подобен въпрос. Той не искаше да я вижда. Защо изобщо бе останал да чака? Защо му трябваше да се забърква в тази история?

— Какви са отношенията ви с пациентката?

Острият поглед на лекаря сякаш го прикова към стената.

Какъв ѝ беше наистина? Стар приятел? Колега? Противник? Нито един уважаващ себе си хирург не би допуснал дори далечен родственик в стаята на умиращ пациент.

— Годеница — излъга Бен. — Бяхме заедно, когато това се случи.

— Съжалявам! — Отношението на лекаря стана по-сърдечно. — Вижте, веднага щом дойде дъщеря ѝ, пратете сестрата да ме повика. Дотогава някои от изследванията ще са готови и ще можете да ги чуете заедно.

Доктор Линдеман го потупа по рамото и бързо излезе от чакалнята. За момент Бен остана неподвижен с отпуснати рамене. После се обърна към прозореца, сви яростно юмруци и стисна зъби. Ненавиждаше спомените, но те го заляха като приливна вълна. Бе невъзможно да ги спре.

Както му разказаха после, някакъв мъж бил обрал банка. Опитал се да избяга с колата си, но полицията била по петите му. Той прекосил кръстовището на червен светофар и се врязал отстрани в преминаващия автомобил.

При последвалата експлозия загинали крадецът и дванайсетгодишното момче, пътувало в автомобила. Шофьорът на ударената кола също почина... но не веднага. Щеше да бъде твърде лесно, твърде безболезнено.

Мелани Уеър изпадна в кома. Бен, неин съпруг от четиринайсет години, бродеше из коридорите на болницата и чакаше... И чакаше. Родителите ѝ също пристигнаха от Стоктън, но присъствието им с нищо не му помогна. Напротив, те обвиниха Бен за всичко. Той не разбираше в какво се състои вината му, освен, може би в това, че се беше оженил за дъщеря им.

Сломен, Бен погребва сина си и се върна в болницата да чака.

Разбираше, че състоянието на Мелани се влошава, защото всички бяха прекалено учтиви с него. Сестрите му отправяха състрадателни погледи, а лекарите окуражително го потупваха по рамото. Дните се низеха бавно и не носеха нищо ново. Бен прекарваше по двайсет часа от денонощието в болницата.

Накрая неврологът го извика и му обясни, че е време да спре изкуственото поддържане на живота ѝ.

— Не! — отскочи ужасен Бен. — Няма да позволя!

— Зная, че ви е трудно! Повярвайте, не бихме го направили, ако не бяхме сигурни, че мозъкът ѝ вече не функционира. Като изключим системата, сърцето ѝ може да работи минути, часове или дни. Електроенцефалограмата ѝ обаче е права линия. Господин Уеър, на практика, жена ви вече е мъртва!

Бен мълчеше, втренчил празен поглед в лекаря, и се опитваше да осъзнае думите.

— Съпругата ви има донорска карта. Мисля, че бихме могли да използваме бъбреците ѝ.

— Не! Не разрешавам да режете детето ми! — Майката на Мелани беше чула последното изречение на лекаря и се нахвърли върху Бен. Той отстъпи назад, но не успя да избегне ноктите ѝ, които раздраха бузата му.

Бащата на Мелани дръпна ридаещата си съпруга. Ала нападението изтръгна Бен от вцепенението му и кръвта по лицето му сякаш го върна към действителността.

Даде съгласието си да спрат изкуственото дишане на Мелани; дори родителите ѝ накрая възприеха факта, че дъщеря им е мъртва. Омразата, с която майка ѝ впи поглед в гърба му, го следваше по коридора, докато излизаше от болницата... чак до близкия бар.

Беше пиян по двайсет и четири часа в денонощието. Изтрезня само за погребението на Мелани, напусна полицията в Сан Франциско, където работеше, и отново започна да пие...

— Господин Уеър? Господин Уеър, къде е майка ми?

Бен отвори очи и се взря в изплашеното лице на Пейдж Робинсън. Намръщи се и премигна; за момент си помисли, че му се привижда.

С огромните си бадемови очи и кестенявата къдрава коса, която обрамчваше овалното му лице, момичето бе копие на майка си на същата възраст. Годините, през които Бен познаваше Джулиана твърде добре. Пейдж стисна устни, но не успя да скрие треперенето им.

— Ти трябва да си дъщерята на Джулиана? — Гласът му бе подрезгав от обикновено. — Чувал съм за теб, Пейдж.

Момичето се намръщи и извърна поглед към жената, която го придружаваше. Бен познаваше Стела Дейвис отдавна. Бе близка със сестра му, а също така секретарка и приятелка на Джулиана.

Стела прегърна Пейдж през раменете.

— Майка ти се познава с Бен отдавна — каза нежно.

Пейдж кимна, после промълви с неестествен глас:

— Искам да видя майка си! Не разбирам какво се е случило. Тази сутрин се чувстваше добре. Тя дори от настинка не е боледувала! Как е възможно да се озове... тук? — Момичето безпомощно отпусна ръце.

Като гледаше дъщерята на Джулиана, Бен си спомни за своето дете, починало преди три години. Ужасът, който бе преживял тогава, като че ли се отразяваше сега по лицето на Пейдж. Искаше му се да я успокои, но не знаеше как. Опита се да говори спокойно.

— Лекарите в момента правят изследвания. Скоро ще ни кажат резултатите.

— На нас? След като аз съм тук, не е нужно и вие да оставате, господин Уеър! Благодарна съм за всичко, което сте направили, но тук вече не сте необходим!

„Не е нужно да оставате“? Може би тя мислеше, че за него седенето в болницата е приятно занимание? Обиденият му поглед се блъсна в нея и добре премислената ѝ реч ненадейно секна. Тя пое дълбоко въздух и отстъпи.

Внезапната поява на лекар в зелено хирургическо облекло разреди напрегнатата атмосфера.

— Аз съм Пейдж Робинсън. Как е майка ми? Можете ли да ми кажете какво ѝ е?

— Сега вече мога, млада госпожице. — Лекарят ги покани да седнат и всички покорно се подчиниха. — Казвам се доктор Кроу и съм неврохирург. Направихме на майка ви множество изследвания. — Той успокояващо потупа ръката на Пейдж.

— Сериозно ли е? — Устните на момичето бяха побелели.

— Не е много окуражаващо. Ангиографията и изследването със скенер показват, че майка ви е получила мозъчен кръвоизлив, причинен от аневризъм. Това е...

— Господи! — възкликна Стела и всички се обърнаха към нея. Изглеждаше ужасена, но бързо се овладя. — Извинявайте! Моля, продължете!

— Аневризмът е изтъняване на стената на артерия. Кръвоносният съд се раздува, може да се разкъса внезапно и да предизвика кръвоизлив, както се е случило при майка ви. Когато разкъсването не е голямо, се получава, както ние го наричаме, „предупредително кървене“. Чрез операция бихме могли да достигнем артерията и да спрем кръвоизлива.

— И после тя ще бъде добре! — По лицето на Пейдж се изписа облекчение.

— Надяваме се. Правим всичко, което е по силите ни. Но тя все още не е въвн от опасност. Все пак имаме основания за надежда. Ще оперираме веднага. Докато я подготвят, бихте могли да я видите за малко.

Пейдж и Стела скочиха веднага и се отправиха към отделението. Бен понечи да ги последва, но доктор Кроу го спря.

— Вие сте неин годеник, нали?

Колеланието на Бен трая само миг.

— Да! — потвърди смело лъжата.

— Не искал да говоря пред момичето... Но вие трябва да знаете истината. Джулиана може да не преживее операцията.

Джулиана. Лекарят говореше така, сякаш му беше приятелка от детинство. И в известен смисъл, той наистина я познаваше по-добре от всеки друг.

Докторът търпеливо изчака да премине първоначалния шок на Бен и продължи:

— Реакцията ѝ на болка е много слаба. Зениците ѝ са разширени, вратът ѝ е схванат, рефлексите ѝ са почти нулеви. Направихме пункция в гръбначния мозък и открихме кръв. Мозъчната ангиография потвърди диагнозата. Господин Уеър, добре ли сте?

Бен не беше добре. Опустошителното чувство, че това вече му се е случвало, сякаш го погълна.

Студена пот изби на челото му. Имаше нужда да пийне нещо. Успя да събере последните си сили и да изрече:

— Тя трябва да оживее, докторе!

— Ще направим всичко възможно, но положението ѝ е изключително сериозно. Ако има и други роднини, трябва незабавно да ги уведомяте. Можете да се обадите от моя кабинет.

— Да, ще се посъветвам с Пейдж.

— Ако искате да видите годеницата си преди операцията, елате с мен. — Докторът окуражително потупа Бен по рамото със същата професионална загриженост, проявена преди малко към Пейдж.

Лекарят го поведе по блестящите коридори и всяка стъпка връщаше Бен към ужасните спомени, които в продължение на три години се бе старал да забрави. Нямаше работа тук. А той не само бе останал, но и бе излъгал, че е неин годеник.

От стаята рязко избутаха количка и той видя Джулиана, странно изолирана от света сред санитарите, пластмасовите тръбички на системите, стерилните чаршафи, които я обвиваха цялата. Бен едва успя да зърне бялото ѝ като платно лице. Санитарите бутаха количката така, сякаш животът им зависеше от това. Или може би животът на Джулиана?

Стоеше безпомощен в коридора, когато Пейдж се появи на вратата. Тя го погледна сърдито и каза с треперещ глас:

— Вие сте виновен за всичко! — Сухите ѝ, изгарящи очи се впиха в него. — Щастлив ли сте от постигнатото?

Почувства се така, сякаш го бяха изритали в корема. Гледаше я безизразно и очакваше целият ѝ гняв и уплаха да се стоварят върху му.

— Майка ми се притесняваше от срещата си с вас. Трябва да сте наистина ужасен човек, за да ѝ причините подобно нещо!

— Престани, Пейдж! — Стела се появи на прага зад момичето. — Грещиш! Майка ти беше... е професионалист. Едва ли би припаднала заради обикновен делови разговор.

— Ти грещиш, Стела! — Ръцете на Пейдж се свиха в юмруци. Пристъпи към Бен и го изгледа предизвикателно. — Защо не казвате нищо? Вие сте виновен, нали?

Бен нямаше сили да спори; може би тя имаше право.

Сигурно сега беше виновен повече, отколкото за нещастиято, сполетяло жена му. Все пак Джулиана припадна в негово присъствие. Може би е пропуснал нещо, което е трябвало да направи. Или пък е действал съвсем погрешно.

Бяха привлекли любопитните погледи на персонала. Сякаш по даден знак двамата се обърнаха и поеха към чакалнята. Докато вървяха по безкрайните коридори, Бен чу собствения си глас:

— Може би наистина съм виновен?

— Глупости! — възрази решително Стела. — Един разговор не може да предизвика нито аневризъм, нито мозъчен кръвоизлив.

— Тогава каква е причината? — попита Пейдж.

Влязоха в чакалнята и Стела се обърна към намръщеното момиче.

— Аневризмът не се появява случайно. Най-вероятно е вроден.

— Майка ми беше съвсем здрава. Никога през живота си не е боледувала. Нещо или някой ѝ е причинил това! А ти кога стана толкова компетентна?

Пейдж не дочака отговор. Обърна се и със скована походка се отпрати към прозореца. Стела понечи да тръгне след нея, но Бен я хвана за ръката.

— Остави я за малко сама! — каза, успял да се овладее. — Стела, хирургът каза, че трябва да извикаме и другите ѝ роднини.

— О, господи! — Лицето ѝ се сгърчи и сълзи потекоха от очите ѝ. — Не искаш да кажеш, че...

— Положението ѝ е много сериозно. Това е всичко, което знам.

— Бен, не обръщай внимание на Пейдж! Ти не си виновен за нищо!

— Благодаря! Надявам се да си права!

Пейдж се обърна и извика предизвикателно:

— Ще се обадя на татко! — Говореше така, сякаш очакваше някой да ѝ възрази. — Той би искал да бъде тук!

Разбира се. Питър вероятно гори от желание да бди до леглото на жената, която не само се беше развела с него, но и му беше отказала помощ само преди няколко часа, помисли Бен.

Пит обаче показва завидно самообладание. Той пристигна точно когато доктор Кроу излезе от операционната.

— Дотук добре — рече бодро лекарят, въпреки че хирургическата му шапка беше подгизнала и лицето му лъщеше от пот. — Ще я преместят в интензивното отделение и тогава ще може да я видите за минута. — Той огледа групата. — Или поне някои от вас.

Пит зададе въпроса, който Бен не бе в състояние да постави:

— Какви са шансовете ѝ, докторе?

— Ще бъда откровен с вас. Обширните кръвоизливи са фатални в половината от случаите. От тях двайсет процента умират, преди да постъпят в болницата, а останалите трийсет процента — след няколко седмици.

— Но... Това е ужасно! — Пейдж уплашено местеше поглед от доктора към баща си.

— Съгласен съм с вас, млада госпожице — отвърна мрачно лекарят. — А дори от тези пациенти, които оживяват, по-малко от половината са без сериозни неврологични проблеми. Последствията варират от пълна инвалидност до цялостно възстановяване за неколцина щастливци. Но обикновено се наблюдават поне частични нарушения на мозъчните функции, включително и дисфазия.

— Дис-какво? Та аз дори не зная какво означава това — отчаяно рече Пейдж.

— Загуба на говора. — Докато говореше, лекарят нежно хвана ръцете на момичето. — Дисфазията е нарушение на говорната функция, вследствие увреждане на мозъка. Могат да бъдат засегнати също способностите за възприятие, четене, писане, математическите възможности на даден човек, паметта.

— О, господи! — Гласът на Пейдж наподобяваше шепот.

Лекарят побърза да продължи:

— Много от пациентите постигат приемлива степен на възстановяване...

— Приемлива степен! — Пейдж погледна баща си в ням ужас.

— Хей, не се отчайвай, миличко! Докторът говори за хората, а не за майка ти! Всичко това няма да сполети Джулиана. Обещавам ти!

Пит говореше с абсолютна убеденост. Бен почувства как се ободри и видя, че и Пейдж изглежда по-спокойна.

— Това се казва силен дух! — Хирургът пристъпи към вратата. — Ако няма други въпроси...

— Аз искам да попитам нещо. — Всички изненадано погледнаха Стела, която до този момент не бе промълвила нито дума. — Каква е причината? Възможно ли всичко това да се е случило, защото Джулиана се е разстроила или развълнувала?

— Всички обикновено искат да разберат причината. Не съм в състояние да ви дам категоричен отговор. Кръвоизливите могат да настъпят по всяко време, без предупреждение. В случая почти сигурно се касае за вродено заболяване. Това означава, че не е вследствие на притеснение, стрес или нещо подобно. Болестта е била в мозъка на Джулиана, подобно на бомба със закъснител. Днес тя е експлодирала. Само Господ знае защо!

— Значи — ясно произнесе Стела, — Бен може би е спасил живота ѝ?

Доктор Кроу сви рамене и погледна Бен.

— Да, по всяка вероятност. Човек никога не знае. Понякога кръвоизливът настъпва, когато болният е сам. Тогава той лежи с часове и после е късно да му се помогне. Фактът, че е имало кой да я докара веднага в болницата, безспорно е голям късмет за нея.

Пейдж се обърна към Бен и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Извинете ме! — едва доловимо прошепна момичето.

Протегна ръка. Бен се поколеба за миг, после я пое и я задържа. Гърлото му се сви и той преглътна с усилие.

Бен и Пит седяха в барчето на болницата. Пиеха кафе и чакаха да ги повикат при Джулиана. Пейдж не пожела да напусне чакалнята и

Стела ѝ занесе сандвичи.

Пит направи гримаса на отвращение.

— Тази отвратителна течност има вкус на киселина!

Бен не го чуваше. Изливаше кафето в устата си, без да усеща вкуса му, с желанието да изпие нещо по-силно.

— Ти наистина ли мислиш, че Джулиана ще оживее?

— Разбира се! Но за теб не съм сигурен.

— За мен? — Бен се облегна на стола си.

— Блед си като мъртвец! А дори не харесваше Джулиана, докато тя беше здрава.

Когато Пит и Джулиана започнаха своята връзка в гимназията, Бен им се подиграваше открито. За малко да развали приятелството си с Пит, но щом видя, че отношенията му с Джулиана са сериозни, насмешливите му подмятания престанаха.

— Когато я докарах в болницата, единствената ми мисъл беше да я оставя и да си отида. Но ако си тръгна сега... Все едно да изляза от киното по средата на филма! Може да не ти харесва сценарият, но си платил и искаш да разбереш как ще свърши. А ти защо си тук? След всичко, което ми наговори за нея по телефона?

— Бях вбесен. — Пит видимо се смути — Дойдох заради Пейдж.

— Тя е добро момиче. Силна е.

— Благодаря — ухили се Пит. — Ти какво реши? Ще продадеш ли земята си на Годард?

— В никакъв случай — присви очи Бен.

— Не те разбирам. Никога не си горял от желание да бъдеш фермер. Изпускаш големи пари.

Как да му обясни?

— Не ми трябват пари, Пит! Нямам нужда от много пари. Искам само да имам достатъчно, за да продължа да се грижа за фермата.

— Но защо, приятелю? Защо е толкова важно за теб?

Бен се взря в протичкото, честно лице на своя най-стар приятел. През последните двайсет години почти не бяха се срещали, но въпреки това помежду им съществуваше близост.

— За мен е въпрос на чест — отвърна Бен. — Иска ми най-после да направя нещо както трябва.

„Затова и все още съм в болницата — чакам всичко да си дойде на мястото. Ако тя е добре, и аз ще бъда добре!“ Изплаши се от

мислите си, допи набързо кафето и стана. Умът и тялото му реагираха бавно.

Беше изморен, страшно изморен. Претоварени с работа дни предшестваха скарването с Джулиана и нейния припадък. След това постоянно беше под напрежение и сега се чувстваше изцеден. Истината беше, че не ѝ е задължен. Тя не означаваше нищо за него. Би могъл да си отиде вкъщи... Веднага щом се увери, че е жива и ще се възстанови.

Няколко минути по-късно лекарят въведе Бен, Пит и Пейдж в интензивното отделение. Мониторите около Джулиана писукаха и примигваха. Тя лежеше с бинтована глава, към носа и устата ѝ бяха прикрепени тръбички. Изглеждаше невероятно крехка и нежна. Полупрозрачната кожа на лицето я превръщаше в подобие на восъчна статуя. Бен дори не допускаше възможността тя да е в съзнание. Той изостана, а Пейдж внимателно пристъпи към леглото и прошепна:

— Мамо? Аз съм, Пейдж!

Бен изумено видя как клепачите на Джулиана трепнаха и бавно се повдигнаха. Слаба усмивка се появи на побелелите ѝ устни.

— Здравей, мила. — Гласът ѝ постепенно изтъня. — Можеш ли... да ми дадеш... една цигара? Те са там... в долното ляво... чекмедже.

Очите ѝ унесено се притвориха. Пейдж ужасена вдигна глава. Баща ѝ я прегърна през раменете и погледът му срещна очите на Бен.

Измъчваха ги едни и същи опасения, но те се бояха да ги изрекат на глас: Какво ще стане с нея? Ще оживее ли? И ако оживее, ще се възстанови ли напълно?

ТРЕТА ГЛАВА

„Много пари, много пари... Парите винаги са най-важни...“
„Никакви цветя. Това е интензивно отделение...“

Гласът на Кари витаеше в главата ѝ, неосезаем като топящ се захарен памук. И друг глас. Кой друг говореше?

„Ти дойде за погребението... Благодаря ти. Майка ми е мъртва! Мъртва? Не! Мама ще бъде добре!“

Опитваше се да разгадае шепота, да го пропъди, но той винаги се връщаше.

„Дойдох тук да купувам земя, а не да слушам банални фрази.“
Но къде беше това „тук“? Не е много хубаво това място. „Тя наистина е твърда жена. Виж я след втората операция. Държи се.“ „Когато нещо плува като акула и напада като акула... Ти нокаутира мъжа, с когото си се любила...“

Долна лъжа — тя не се е любила с друг, освен с Пит, а това беше отдавна. „Би трябвало да те познавам по-добре след десет години брачен живот!“

Защо ѝ се сърдеше Пит? Какво бе сторила? „Споровете със стари приятели, които те познават добре, са твърде досадни.“ „Каква сума е достатъчна? Само ще ги похарчиш бързо... бързо.“ „Повикайте лекар, бързо... Нещо не е наред...“ „Дребното човешко съчувствие не би те оцетило много...“

Бен! Ето кой беше. Казваше се Бен. Отпусна се като след спечелена битка. Но гласовете не спираха.

„Цената на всичко и стойността на безценното...“ „Мислиш ли, че се събужда сега?“

„Познаваме се отдавна... Моят втори шанс...“ „Следващата доза ще ѝ бъде поставена в два часа.“ „Никога ли не си имала нужда да ти бъде предоставена втора възможност?“ „Тя развива инфекция. Ще оперираме още веднъж.“ „Никога не се обръщай назад, никога не се обръщай назад.“

— Джулиана, изброй десет животни!

— Архиоптерикс... Плезиозавър...

— Много смешно!

„Може да съм си изгубила ума, но не и чувството си за хумор. Удоволствието преди работата — работата преди удоволствието... Ще имам тази земя, та ако ще и на парчета да го накъсам. Само през трупа ми... Не желая да продавам, нито сега, нито по-късно...“

„Господи, Джулиана, какво са направили с теб? Съжалявам, не исках да кажа... Но за мен е такъв шок. Съжалявам. Наистина съжалявам. Боже мой, какви синини! Кой идиот е включвал системата?“

Джулиана внезапно отвори очи.

— Къде съм? — съвсем ясно попита тя. — Какво се е случило с мен?

Бен и Пейдж се усмигнаха обнадеждени.

— Какво правиш тук, Бен? — Джулиана се намръщи и огледа стаята. — Къде съм? Това болница ли е? Пейдж, отговори ми!

Пейдж се разсмя.

— Радвам се, че се завърна, мамо! Да, в болница си. Нищо ли не си спомняш?

— Разбира се, че си спомням. — Тя се втренчи с недоумение в дъщеря си. Лежа мълчаливо няколко минути. Накрая каза колебливо: — Бях у Бен с Кари.

Бен кимна окуражително. Джулиана говореше и разсъждаваше съвсем ясно. Той се бе питал дали този миг изобщо ще настъпи.

— Точно така. — Пейдж седна на стола до леглото и нежно погали свободната ръка на майка си. Към другата беше прикрепена постоянно капещата тръбичка на системата. — Какво друго си спомняш?

Джулиана затвори очи и се намръщи. Усилията, които полагаше, за да си спомни бяха почти осезаеми.

— Мисля, че си тръгнах!

— Ти припадна. Бен те докара в болницата.

— О, спомням си. Имах главоболие.

— Да. Сега боли ли те главата?

— Не!

Повдигна свободната си ръка и когато пръстите ѝ докоснаха превръзката, трепна изплашено. Бен видя паниката в очите ѝ.

— Какво е станало с мен? Аз... Аз съм малко обърквана!

— Оперираха те, мамо! — Гласът на Пейдж трепна, сякаш всеки момент щеше да заглъхне. — Три пъти! Заради мозъчен аневризъм.

Беше се държала храбро, но сега по страните ѝ се търкулнаха сълзи. Майка ѝ не забеляза нищо и Бен си помисли, че навярно зрението ѝ е засегнато.

— Операции на мозъка? Не мога да повярвам!

— Наистина. След като локализирах аневризма, ти не се чувстваше добре и ти направиха втора операция. Сложиха ти нещо... Как точно го наричаха... някаква тръбичка, за да изцедят течностите...

— В мозъка ми?

Джулиана беше ужасена, сякаш всичко това беше ново за нея. Тя всъщност бе идвала в съзнание няколко пъти, бе говорила с тях, но понякога не съвсем разумно. Всъщност твърде често думите ѝ бяха несвързани.

Пейдж продължаваше да гали ръката на майка си.

— Тръбичката обаче предизвика инфекция и се наложи отново да те оперират, за да я извадят. Сега вече всичко е наред.

— Последното нещо, което си спомням, е, че седях в кухнята на Бен. От колко време съм тук? — попита изплашено Джулиана.

Девојката облиза устни и се усмихна колебливо.

— Три седмици, мамо. От три седмици си в болницата!

Бен почувства, че ако не каже нещо и двете ще се разплачат.

— Три тежки седмици — намеси се той. — И все пак по-добре, че беше тук.

Устните на Джулиана все още трепереха, но тя се обърна към него.

— Какво правиш тук, Бен Уеър?

— И аз бих искала да зная. Просто така се случи. Бях там, дебел, глупав и щастлив, когато се катурна в кухнята ми.

— Ти не си дебел — отбеляза тя с отпаднал глас. Клепачите ѝ унесено се притвориха и тя заспа.

Бен и Пейдж се спогледаха и избухнаха в смях.

Не бях и щастлив, помисли Бен. Но определено бях глупав. И все още съм.

Джулиана седеше на края на леглото и гледаше с неприязън подноса с храна. Чувстваше се леко замаяна.

— Искам цигара! — избухна тя и рязко отблъсна масата, доближена до леглото ѝ.

Бен я приближи отново и каза:

— Не ставай досадна и се нахрани!

Подчинявайки се на властния тон, Джулиана вдигна вилицата и набоде едно парче от... нещо, навярно месо.

— Храната е ужасна. И ти не би я харесал, ако трябваше да я ядеш!

— Да, но не аз, а ти трябва да я ядеш. Млъквай и яж!

Изгледа го яростно и повдигна вилицата към устата си. Нямахше представа какво яде. Подозираше, че лекарите са отстранили вкусовите ѝ рецептори. Всичко се смесваше върху езика ѝ и имаше съвсем еднакъв вкус, винаги отвратителен.

Тя си взе парче от масленото руло.

— Искам да си отида вкъщи. — Гласът ѝ трепереше. — Къде е Пейдж? Кажй ѝ, че съм готова.

— Обясних ти вече — рече търпеливо той. — Опитва се да навакса пропуснатите лекции. Тя прекара доста време в болницата.

— О! — Джулиана не помнеше да ѝ е казал подобно нещо. Остави рулото на подноса.

Бен го върна обратно в ръката ѝ.

— Обещах на Пейдж, че ще изядеш цялата вечеря. Хайде, яж.

Тя отхапа. Беше по-лесно, отколкото да му противоречи.

Джулиана се въртеше в леглото. Испита силно желание да издърпа иглата на системата, забодена в ръката ѝ. Беше свикнала със схванатия си врат и се обръщаше внимателно. Прозя се, разтърка очи и опипа главата си. Но вместо марлената чалма, пръстите ѝ докоснаха едва набола коса. Ужасена се изправи в леглото.

Пейдж се спусна към нея.

— Какво има, мамо?

— Косата ми! Какво са направили с косата ми? — Джулиана прокара ръка по остатъците от разкошната ѝ някога коса. Почувства се предадена. И все пак като че ли не беше изненадана.

Пейдж се опита да дръпне ръцете на майка си от главата ѝ.

— Обяснихме ти всичко, спомни си! Преди три дни, когато те преместиха от интензивното...

— Нима е трябвало да обръснат косата ми, само защото ме преместват! — Не можеше да разбере какво ѝ обяснява дъщеря ѝ. Осъзнаваше единствено факта, че е почти плешива, което бе твърде шокиращо.

— Здравейте. Имате ли нужда от компания?

Джулиана стреснато подскочи и се обърна. Бен стоеше до вратата и се усмихваше. Без да дочака покана, той влезе в стаята. Носеше саксия с маргаритки и се огледа къде да я постави. Навсякъде из стаята имаше цветя и медицински картони.

Джулиана се почувства невероятно унижена. Тъй като нямаше къде да се скрие, тя се отпусна на леглото и потъна сред завивките. Затвори очи. Когато се събуди, в стаята нямаше никой.

Бен беше прегърнал Пейдж през раменете и двамата вървяха по коридора на болницата. По време на дългите мъчителни дни на чакане се бяха сблизили. И то повече, отколкото Бен бе предполагал, че е възможно. Повече отколкото някога си бе позволявал да се сблужи с някого.

Би се гордял да бъде баща на такова силно и смело момиче. Пейдж бе същата като майка си.

Девојката го погледна тъжно.

— Толкова съм обезпокоена... Повтарям ѝ едни и същи неща отново и отново, а тя не ги помни. Понякога е добре, а после изведнъж започва да ме пита колко време остава до Деня на Свети Валентин.

— Нужно ѝ е време — каза Бен, като искрено се надяваше да е прав. Като се има предвид какво преживя майка ти, трябва да се радваме, че... — Той преглътна думите „че не се превърна в зеленчук“ и продължи: — Можеше да бъде и по-лошо!

— Зная, и съм благодарна. Но все се питам дали ще успее да се възстанови напълно!

Двамата стигнаха изхода на болницата и спряха за миг. Бен постави ръце на раменете ѝ и тя вдигна поглед. Близостта породила се помежду им от споделените опасения и надежди, даваше сили и успокоение и на двамата.

— Възможно е да не бъде същата. Може да стане по-добра. — Момичето леко се усмихна. — Ти обаче се нуждаеш от почивка. Изтощена си до краен предел, малката ми.

— Ще обядвам с татко, Сандра и момчетата. Те винаги ме ободряват. Бяха толкова мили през цялото време, докато бях тук, макар че... — Гласът ѝ заглъхна и Бен знаеше защо. Джулиана не държеше толкова на бившия си съпруг, колкото той на нея.

— Добре. Ще се видим утре.

Тя кимна и бадемовите ѝ очи дяволито проблеснаха.

— Не мога да разбера защо прекарваш толкова време тук. Лекарите и сестрите може да са повярвали в измислицата за годежа, но аз знам, че не е истина.

Бен мрачно поклати глава.

— Аз я докарах в болницата и искам аз да я отведа оттук.

Тя се повдигна на пръсти и се взря в очите му.

— Ти си чудесен! Убедих се, че си истински приятел. — Целуна го свенливо по гладко избръснатата буза и бързо излезе.

Смаян, Бен се загледа след нея. По дяволите, започваше да става опасно.

Крачейки бавно към своя пикап, той си мислеше дали да не пийне едно уиски в съседния бар. Само едно! Но знаеше, че едно няма да му стигне.

Някога алкохолът не бе облекчил болката му. Навярно нямаше да му помогне и сега. Съзнаваше това, но му беше много трудно да избяга, както от спомените, така и от реалността.

Отвори рязко незаключената врата на пикапа и седна зад волана. Пое дълбоко въздух и запали мотора — вече беше сигурен, че няма да се отбие в бара, колкото и да му се иска.

А наистина много му се искаше!

Не ѝ донесоха компютър и Джулиана не можеше да работи. Искаха от нея само да яде ужасната храна и да диша в тази

подлудяваща пластмасова тръба. Обясниха ѝ, че така няма да развие пневмония.

Силно депресирана от обръснатата си глава тя отказваше да вижда когото и да било, с изключение на Пейдж, Бен и Стела.

На двайсет и седми март — шест седмици след постъпването си в болницата, Джулиана беше готова за изписване. Седна на края на леглото с книга в ръка. Но не можеше да се съсредоточи. Прочиташе някое изречение или ред и след минута разбираше, че няма представа докъде е стигнала. Вниманието ѝ привличаха все нови и нови открития.

Ноктите на ръцете ѝ бяха като на граф Дракула. Джулиана ги гледаше така, сякаш никога преди това не беше виждала нокти. И наистина не беше. Във всеки случай не на своите ръце. Винаги беше поддържала къс маникюр, защото ноктите ѝ бяха прекалено меки и се чупеха.

Невероятно! За шест седмици престой в болницата те бяха станали огромни. Нуждаеха се от оформяне, но и такива ги харесваше.

Джулиана дочу стъпки и се подготви да сподели голямата новина с Пейдж. Вместо нея обаче на вратата се появи внушителната фигура на Бен.

— О! — възкликна разочарована. — Ти ли си?

Устните му язвително се свиха.

— Поласкан съм. Благодаря за радостното посрещане.

Влезе в стаята, следван от доктор Кроу. Лекарят носеше медицинския ѝ картон и се взираше в него.

— Виждам, че си готова — усмихна се той.

— Отдавна съм готова! — отвърна грубо тя. Макар от седмица да настояваше да се прибира у дома, когато този миг най-сетне бе настъпил, се почувства изплашена и неподготвена.

Бен приближи до леглото с чанта в ръка.

— Някакви последни инструкции, докторе?

Лекарят хвана ръката на Джулиана и пръстите му умело напипаха пулса ѝ.

— Никакви лекарства, никакви ограничения. Можеш да правиш всичко, каквото искаш. Разбира се, в границите на разумното. Препоръчвам пълноценна почивка и добра храна. Искам да те прегледам пак след една седмица. Някакви въпроси?

Двамата мъже я погледнаха изпитателно.

„Да! Добре ли съм? Възстановени ли са всичките ми способности и доколко? Кога ще ми порасне коса? Има ли опасност да полудея? Ще ми се случи ли всичко това отново?“

— Не — измърмори тя. — Никакви!

— В такъв случай, ще се видим след седмица. Ако имаш някакви проблеми, обади ми се.

Джулиана кимна. Когато докторът излезе от стаята, изведнъж се почувства изоставена. Бен леко докосна ръката ѝ.

— Ще натоваря цялата тази растителност. — Той посочи саксиите с цветя. — После ще се върна за теб.

Очите ѝ се разшириха и попита обидено:

— Къде е Пейдж? Би трябвало тя да ме отведе вкъщи!

— Джулиана!

— Къде е дъщеря ми?

— Казах ѝ да отиде на лекции и че аз ще...

— Ти нямаш право! Аз съм нейна майка! — Стисна юмруци, но дългите нокти се забиха в дланта ѝ и тя отпусна пръсти.

Бен се намръщи и се наведе към нея. Джулиана инстинктивно се отдръпна. Мъжът повдигна брадичката ѝ и я принуди да срещне гневния му поглед.

— Държиш се отвратително с момичето! Само ругатни и оплаквания чува от теб!

— Но... — Сълзи потекоха по страните ѝ. Грубиян! Тя обаче нямаше сили да се отдръпне.

Бен продължи безмилостно:

— Зная, че беше много болна! Зная, че си изплашена и объркана! Но вече е време да разбереш, че и на Пейдж не ѝ беше по-леко през това време!

— Аз... Съжалявам! — Не можа да намери думи, за да продължи.

— Съжаляваш, как не! — възмутено рече той. За миг погледите им се срещнаха, но гневът му явно беше попреминал. Ръката му се плъзна от брадичката към шията ѝ. Докосването беше нежно и не криеше заплаха. — Аз също съжалявам. Пейдж е чудесно момиче. Дала си ѝ прекрасно възпитание. Но тя вече е самостоятелна и трябва да я оставиш на мира.

Джулиана подсмръкна, изненадана от успокоението, което ѝ донесе допирът му. Пръстите му бяха топли и уверени, а и говореше хубави неща за дъщеря ѝ.

— Добре — успя да изрече тя.

— Тогава защо плачеш? — Бен дръпна ръката си и отстъпи.

— Защото не мога да си тръгна в такъв вид! — Повдигна ръка и докосна остриганата си коса. Сълзите съвсем не на шега се лееха по лицето ѝ.

— Зная. — Бен отвори чантата и извади плетена скиорска шапка. Въодушевено я нахлупи чак до ушите ѝ и кимна доволен. — Ето. Изглеждаш чудесно! Сега щастлива ли си?

Тя хвана шапката от двете страни, нахлупи я още повече и се усмихна неохотно.

— „Щастлива“ едва ли е най-точната дума. Може би по-скоро примирена.

Той се обърна и отново се зае с цветята.

— Остави ги — внезапно реши Джулиана. — Сестрите ще ги раздадат на болните. Искам само да се махна оттук.

— Добре! Ще докарам колата пред входа и потегляме!

Джулиана за последен път огледа стаята. Животът ѝ се беше променил безвъзвратно тук. Късата коса и дългите ѝ нокти бяха най-малкият проблем.

Къщата на Джулиана се намиреше в най-хубавия квартал на Съмърхил. Двете с Пейдж живееха в нея от две години, макар че обикновено не се задържаха дълго на едно място. Джулиана беше купила къщата, защото това беше добра инвестиция. Беше купила и другите седем къщи, в които бяха живели след нейния развод.

Когато внесе Джулиана вътре, Бен не откри нищо впечатляващо. Професионално обзаведена в синьо и бежово, къщата издаваше добър вкус и стабилна банкова сметка — нищо повече.

Той положи Джулиана на дивана, тапициран в бежово, и я подпря отзад с възглавници. Шапката ѝ се изплъзна и падна на килима зад нея. Тя изглежда не усети. Според Бен, обръснатата ѝ глава не беше кой знае какво нещастие, особено след като бе преживял първоначалния

шок от новата ѝ прическа. А и косата ѝ вече поникваше мека и копринена, като на бебе.

— Ще разтоваря багажа. — Тръгна към вратата, но гласът ѝ го спря.

— Би ли ми подал първо телефона? Той е... — търсеше думата. Накрая изстреля. — Знаеш го — един от онези без кабел. — Бръчката на челото ѝ сякаш крещеше: „Помогни ми!“.

— Безжичен телефон?

— Да, безжичен телефон — въздъхна с облекчение тя. — Трябва да е в кухнята.

Според него, Джулиана се нуждаеше от почивка, но не искаше да ѝ противоречи. Изглеждаше много изплашена, задето трудно намираще думите.

Занесе ѝ телефона и се зае да разтовари колата. Не искаше да използва нейния мерцедес, но Пейдж бе на мнение, че майка ѝ ще се чувства по-удобно в него, отколкото в пикапа. Джулиана едва ли забелязваше, че пътува. Едва ли би обърнала внимание, дори да я бе докарал с танк.

Пренесе до антрето някои пакети, които беше докарал от болницата и влезе във всекидневната. Джулиана лежеше така, както я беше оставил, вкопчена в телефона. Взираше се право пред себе си с празен поглед. Изглежда изобщо не беше помръднала. Бен почувства състрадание към нея, но се опита да го потисне. По дяволите, той трябва да се държи на разстояние.

— Ще ти направя чай и ще си тръгна — каза рязко.

Тя се втренчи изненадано в него, сякаш бе забравила за присъствието му.

— Нали няма да ме оставиш сама?

Той погледна ръчния си часовник.

— След трийсет минути Пейдж ще бъде тук. Да не би случайно да имаш нужда от бавачка?

— Не! Не искам и чай. Щом толкова бързаш, върви си!

— Свикнал съм с твоята раздражителност, така че не ми прави впечатление. Ще ти донеса чая. Ще ти хареса. — Тръгна към кухнята, но преди това ѝ хвърли бърз поглед. Изглеждаше оклюмала. — Искаш ли сандвич или нещо друго за ядене?

— Не!

— Нито къшей хляб или кана с вино? — Бен вече съжаляваше, че беше толкова рязък с нея, но го правеше за нейно добро. „Не трябва да разчита винаги на мен. Не е инвалид и аз няма да я насърчавам да се държи като инвалид“, помисли си отчаяно.

— „... докато ураганът на смъртта не отвее на живота яшмака като розов листец...“ — Изглежда напълно бе забравила недоволството си. Очите ѝ блестяха развълнувано. — Спомням си Омар Хайям, а съм забравила... как се наричаха тия телефони? Подвижни?

— Безжични. Но ако госпожица Патч ти е преподавала английски, не съм изненадан. Тя обичаше Омар Хайям.

— Да, да — изглеждаше наистина възбудена. — И господин Хюго по биология, и госпожа Бланчард по математика, и...

Бен кимаше окуражително, защото разбираше, че тя има нужда да провери паметта си. Седна до нея на дивана, отмествайки свитите ѝ крака, за да си направи място. Тя остави телефона на масичката и се отдръпна, за да му е по-удобно.

— А господин Гонзалес? Преподавал ли ти е по испански?

— Не. Аз учех френски. Говорите ли френски?

— Не — разсмя се тя. — Нито пък ти, ако си учил езика в гимназията в Съмърхил. — Лицето ѝ преливаше от радост. Взе ръката му, сякаш молеше да ѝ прости. — Разсмя ме, благодаря ти!

— Аз? — Опита да освободи пръстите си, но тя ги стискаше здраво. Начинът, по който го гледаше и интимността на допира ѝ, го накараха да настръхне. Устните ѝ изглеждаха меки и съблазнителни, а усмивката — пламенна. Чудеше се какво щеше да почувства, ако я прегърне. Господи, та тя току-що излезе от болницата! Какво ми става? Бен се смути, но явно тя не беше забелязала нищо.

— Паметта ми е малко... несигурна. Пейдж казва, че ѝ задавам едни и същи въпроси по няколко пъти. Предполагам, и на теб.

Той облиза устни, за да обмисли отговора си. Точно в този момент на вратата се позвъни. Тя подскочи и очите ѝ се разшириха.

— Моля те, не пускай никого! — прошепна задъхано. — Не искам никой да ме вижда, докато... Докато...

Бен разбираше, че тя не знае как да завърши мисълта си. Докога? Докато израсте косата ѝ? Това можеше да продължи месеци. Или докато възвърне душевната си и физическа сила?

— Не можеш вечно да се криеш! — Той се изправи. Бе събудила у него отдавна забравени чувства, макар и неволно. Не бива да позволява да го завладеят. — Винаги си била смела! Не се превръщай в страхливка!

— Аз само...

Безизразната маска беше изчезнала и всяка мисъл, всяко чувство издаваха нейната вътрешна борба.

Господи, може би не трябва да вижда никого, докато не възвърне самочувствието си, както и способността да се владее.

Може би аз съм последният човек, когото иска да види, помисли Бен.

Джулиана пое дълбоко въздух и се отпусна върху възглавниците.

— Добре, по дяволите, отвори вратата!

Беше се овладяла — не трепереше и не просеше милост.

Джулиана дочу гласовете в преддверието.

— Тук ли е шефът?

— Разбира се, Стела, влизай.

Щом секретарката влезе във всекидневната, Бен се отправи към кухнята.

— „Той винаги е бил добро дете“ — усмихна се Стела. — Лилиан все така казваше за братчето си и както виждам, права е била. — Как се чувстваш? — обърна се тя към Джулиана. Сложи папките, които носеше, върху масичката, а куфарчето остави на пода. Придърпа един стол и седна.

— Добре, предполагам. Как върви работата? — В същия момент Джулиана осъзна, че изобщо не я интересува. Не, не беше истина! Интересуваше се, но не беше сигурна, че е готова да реши проблемите, ако съществуваха такива.

— Сигурно смяташ, че е настъпила пълна бъркотия, но не е така. Не искам да мислиш, че без теб ни е добре, защото не е така, но все пак се справяме. Всички те поздравяват и питат кога да те посетят.

— Не още. Не съм готова...

— Скъпа, ако е заради косата... Ако се притесняваш за косата, защо не си купиш перука?

— Толкова е превзето!

— Тогава увий шалче около главата си и всичко ще бъде наред!
Джулиана се усмихна унило.

— За колко време мислиш, че ще порасне?

— Около шест месеца, ако искаш стилна прическа.

— Шест месеца! — изстена Джулиана. — Не мога да чакам толкова дълго, за да изляза пред хора.

— И не е нужно — каза уверено Стела. — Трябва ти само време, за да свикнеш, Джули. После изобщо няма да ти прави впечатление.

— Не мисля така. — Погледна своята приятелка и секретарка с колебание. — Говориш много уверено. Да не би да знаеш нещо, което не ми е известно?

— Спомняш ли си сестра ми Ирен?

— Тази, която живее в Тулса?

— Точно така. Преди около пет години беше болна и аз заминах при нея, помниш ли? Тя имаше мозъчен аневризъм.

Джулиана бе поразена от собствената си безчувственост.

— Нещо си спомням. Знам, че сестра ти беше болна, но не разбрах от какво.

— Няма значение — Стела взе една папка. — Хайде да обработим тези документи, за да можеш после да си почиваш.

— Но как е Ирен? — Джулиана искаше някак да изкупи собствената си нетактичност.

— Добре е. — Стела смекчи острия си тон с бърза усмивка. — Сега може да започнем...

Трудно се съсредоточаваше. За обикновени нареждания или просто за да отговори с да или не, Джулиана се колебаеше, после се напрягаше неимоверно много, за да каже нещо. Но всичко, което успяваше да изрече, се свеждаше до: „Както смяташ за добре“, „Нека Джон да реши“, „Звучи приемливо...“.

Скоро Стела затвори куфарчето и се усмихна.

— Това е засега. Наистина съжалявам, че те обезпокоих, но имахме нужда от твоите препоръки.

Джулиана се съмняваше, че наистина е била полезна, но преди да отговори, в стаята влезе Бен с чаша в ръка.

— Кафе, чай или нещо друго? — попита той Стела и подаде чашата чай на Джулиана.

— Изкушаваш ме, но наистина трябва да тръгвам — вдигна куфарчето, взе папките и се усмихна на Джулиана. — Мога ли да направя нещо за теб, скъпа?

— Само едно. — Джулиана пое дълбоко въздух. — Кари Годард сигурно знае какво се е случило с мен, след като не отидох на бала за Свети Валентин.

Стела и Бен се спогледаха. На Джулиана ѝ се искаше да изкрещи.

— Господин Годард знае — каза Стела и се отправи към вратата.

— Почакай. — Джулиана ги изгледа намръщено и започна нервно да почуква с пръсти по масата. — Кой е говорил с него?

Мълчанието се проточи безкрайно. Накрая Бен сви рамене.

— Ти — изрече кратко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не ти вярвам! Не съм виждала Кари Годард от... — Джулиана разшири очи. Явно не знаеше как да завърши изречението.

Бен не обичаше да я съжалява.

— Успокой се! Беше на втория ден след преместването ти от интензивното. Срещнах го в болницата и разменихме няколко думи.

Истината беше, че Бен „с няколко думи“ му бе предложил да му разкраси лицето, ако отново го види пред стаята на Джулиана. Ала подобно предложение не беше необходимо; Годард беше бял като платно и дори не възрази.

— С превръзките ли бях или вече изглеждах така? — посочи Джулиана почти голата си глава.

— Наистина ли си толкова суетна? — изстреля Бен.

— Видях господин Годард в офиса — вметна Стела. — Каза, че ще се обади пак, но още не се е появил.

Джулиана простена. Стела погледна с безпокойство Бен. Той едва забележимо кимна към вратата. Жената разбра намека и излезе.

Бен се облегна на стола до дивана.

— Нещо друго, преди да си тръгна?

— Искам цигара.

— Няма да стане!

— Не се шегувам, искам цигара! За кого се мислиш? За майка ми?

— Не! Но не съм също дъщеря ти, нито бившият ти съпруг. Или някой, когото си свикнала да въртиш на малкия си пръст.

Взираха се един в друг, докато устните ѝ се разтрепериха. Бен омекна.

— Всъщност не искаш точно цигара, нали? — каза придумващо.

— Добре! Но наистина искам нещо... — Джулиана за миг затвори очи, после се втренчи в него. — Играеш нечестно!

— Играя за победа. А ти как играеш?

— В момента с половината карти. Просто искам всичко да бъде както преди.

— Сигурна ли си? — Бен умишлено я дразнеше. — Значи животът ти е бил идеален. Не е имало какво повече да желаяш, така ли?

Тя предизвикателно вирна брадичка.

— Никога не съм претендирала, че съм идеална!

— Напротив. Особено в гимназията.

— Надявам се, че се шегуваш. — Тя се изчерви. — Но не съм съвсем сигурна. Никога не си ме харесвал много.

— Не, не много.

— Поне си честен!

— Ако това ще те утеши, сега те харесвам малко повече отпреди — каза Бен неохотно.

— О, започва да става интересно! — присмя се тя. — Предполагам, това наричат „провалям, чрез снизходителна похвала“. Какво промени отношението ти към мен?

Бен също се чудеше, накрая стигна до следното заключение:

— Споделеното нещастие. Видях те с остригана коса.

Тя се задъха и вдигна ръце към главата си.

— Видял си ме без коса? Един добър човек никога не би посмял да бръкне с пръст в раната!

— Никога не съм претендирал, че съм добър!

Той се опита да запази безстрастното си изражение. Джулиана изглеждаше раздразнена.

— Аз не съм съвършена, ти не си добър. Ще бъдем чудесна двойка.

Той пъкна ръце в джобовете си. Нямаше намерение да бъде част от която и да е двойка. Сви рамене и тръгна към вратата.

— Остави ме на мира — извика след него тя. — Ще стана по-добра! Сега всичко ще бъде различно. Може би дори ще започнеш да ме харесваш?

— Добре. Ще чакам със затаен дъх.

Колата на Пейдж спря на алеята пред къщата, точно когато Бен бе стигнал до своя пикап. Момичето изскочи, затича се и сграбчи

ръката му.

— Мама тук ли е? Как се чувства?

— Не съвсем зле. Възстановява се. Бавно, но все пак има напредък.

— Зная! Опитвам се да бъда търпелива, но трудно ми се удава.

— Не по-трудно, отколкото на нея.

Пейдж се засмя, но изглеждаше някак разсеяна. Бен повдигна нежно брадичката ѝ и я погледна озадачено. Клепачите ѝ се притвориха. Опитваше се да прикрие вълнението си.

— Е, казвай! Какво си намислила?

Момичето бавно пое въздух и изрече на един дъх:

— Възнамерявам да работя в болницата! Доброволно, имам предвид. Не мога да ти опиша какво означава това за мен. Те направиха чудеса да спасят майка ми. — Големите ѝ бадемове очи се разшириха още повече. — Тя беше толкова близо до смъртта, а те я спасиха. Върнаха я. С нищо друго не мога да им се отблагодаря, освен ако... — Настойчивият ѝ поглед му подсказа какво има предвид.

— Освен ако не се присъединиш към тях.

— Да. — Тя наведе глава и разкошната коса скри от погледа му чувствата, изписани на лицето ѝ.

Бен се намръщи, озадачен от нервността ѝ. Дали мислеше, че майка ѝ няма да одобри подобна постъпка? Ами ако не ставаше дума само за доброволна помощ?

— Всъщност нямаш предвид да помагаш като доброволец. Ти искаш да се превърне в твоя професия, нали?

— Да — прошепна тя. — Искам да помагам на хората. Зная, че звучи банално и наивно, но... никога не съм искала да се занимавам с търговия!

Бен беше изненадан от разпалеността, с която девойката защитаваше избора си.

— Тогава защо се насочи към търговията?

Пейдж стисна ръце. Меките ѝ устни трепереха.

— Трябваше да уча търговия, защото мама настояваше и аз исках да ме остави на мира.

— И ще ѝ кажеш всичко това сега?

— Господи, не съм и помислила дори! Не възнамерявам да ѝ казвам нищо, докато не се възстанови. Но дори тогава ще трябва да

изчакам, когато е в добро настроение. И то в много добро настроение.

— Май ще трябва доста да почакаш — промърмори Бен.

— Какво каза?

— Мисля, че ще бъде добре да почакаш. Може би ще промениш решението си, като поработиш известно време като медицинска сестра.

— Може би... — Пейдж се усмихна и продължи: — След като поговорих с теб, се чувствам по-добре. — Тя го прегърна ентусиазирано.

Бен стоеше неподвижен.

— Само не бързай и всичко ще бъде наред. — Не му се искаше да добавя нищо повече, но се чу да казва: — Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш. — Леко я притисна в прегръдките си, после се отдръпна и отвори вратата на пикапа.

— Благодаря, Бен!

— Няма защо, малката!

— Напротив. Не бих преживяла този ужас, ако не беше ти.

Той седна и затвори вратата.

— Сигурно щеше да се справиш. Ти си дъщеря на майка си, което означава, че би могла да преживееш всичко. — Намигна и запали мотора.

В лъчезарния пролетен ден Бен караше през каньона Буена Суерте. Имаше чувството, че се обвързва все повече и повече с Джулиана и Пейдж Робинсън.

Още по-лошо, като че ли го правеше по собствено желание.

На втория ден след изписването, Джулиана стоеше гола пред огледалото в банята. Гледката я отчая.

Изглеждаше мършава, ребрата ѝ се брояха. Тъмни сенки се бяха появили под очите ѝ. Прокара треперещи пръсти по хлътналите си бузи. Дългите ѝ нокти се плъзнаха по бледата отпусната кожа.

Невъзможно е да си прекалено слаб или прекалено богат. Казвала беше това на някого, но на кого и защо, нямаше представа. Джулиана стисна зъби и се опита да преодолее ужасната слабост, която нарастваше с всяка секунда и безмилостно обхващаше цялото ѝ тяло.

Бледорозов белег започваше малко над пъпа ѝ и продължаваше около десет сантиметра нагоре. Не я болеше. Никога нямаше да узнае

произхода му, ако Пейдж не ѝ беше обяснила за втората операция.

— Трябваше да ти поставят тръбичка, мамо. Малка тръбичка, за да могат да изтеглят някакви течности. Но ти стана още по-зле и се наложи да ти направят трета операция, за да я извадят.

Джулиана повдигна дясната си ръка. Така беше свикнала с вече поизбледнелите синини от иглата на системата, че вече не ѝ правеха впечатление. С показалеца леко опипа малък вертикален белег точно зад ухото. Беше дълъг около два сантиметра и следваше линията на косата. Знаеше, без да има представа откъде, че той също бе част от процедурата с тръбичката, която се бе провалила.

Имаше още един малък белег на слабините ѝ, който почти не се забелязваше. Спомни си обяснението на сестрата, че той е резултат от ангиографията:

— Съвсем тясна тръбичка — катетър — се вкарва в артерията на слабините чак до мозъка... Чрез него в артерията се инжектира багрило и с помощта на рентген се проследява пътя му.

В мозъка ми, помисли ужасена Джулиана.

Потръпна, но продължи да се взира в огледалото. Колкото и да се опитваше, не можа да види мястото, където бяха отворили черепа ѝ. Напипа малка вдлъбнатина около пет сантиметра над дясното ухо, напомняща фонтанела на бебе.

Отначало се страхуваше да докосне мястото, но допирът бе единственият начин, по който можеше да добие представа. Макар косата ѝ да бе едва-едва поникнала, бе невъзможно да го види, тъй като трудно движеше врата си.

А очите ѝ... Трудно успяваше да фокусира погледа си върху някакъв предмет по-дълго от няколко секунди. Още по-трудно ѝ беше да концентрира вниманието си. Дали между двете имаше някаква връзка.

Трепереща и изтощена облече пуловера си.

Завари Пейдж във всекидневната. На масата я чакаше закуската. Изморена и потисната, Джулиана се отпусна на дивана.

Докато Пейдж наливаше чая, звънна телефонът. Момичето се обади от кухнята и след минута се появи на вратата с безжичния телефон в ръка.

— Обажда се Джон от офиса. Извинява се за безпокойството и се надява, че си добре.

— Благодаря, добре съм.

— Казва, че Стела е излязла, а той трябва да прибере някакви чекове в сейфа. Пита дали си съгласна да го отвори и моли да му кажеш комбинацията.

— Кажи му, че съм съгласна — отвърна автоматично Джулиана, но изведнъж осъзна, че няма представа каква е комбинацията. Не можеше да си спомни дори първата цифра. Не знаеше и къде се намира самият сейф. — Всъщност, кажи му, че е по-добре да изчака Стела.

Пейдж излезе, като говореше в слушалката.

Джулиана се отпусна върху възглавниците, обляна в студена пот. Напрягаше се да си спомни комбинацията за сейфа. Или адреса на офиса. Или собствения си телефонен номер.

Или рождената дата на дъщеря си.

Седмица след изписването Джулиана се срещна с лекуващия лекар, но визитата остави крехки следи в съзнанието ѝ. Не си спомняше за какво разговаряха. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че не я подложи на нито една от страховитите процедури, от които се ужасяваше.

Всичко минаваше покрай нея, без да се задържа в паметта ѝ. Дори постоянните доклади на Стела като че ли не ѝ правеха особено впечатление. В офиса всичко вървеше гладко и Джулиана бе до известна степен доволна, тъй като можеше да удължи отпуската си.

Стела постоянно я питаше кога ще се върне на работа.

— Скоро. Веднага щом лекарят разреши.

Всъщност тя нямаше намерение да се върне на работа, преди да се почувства напълно възстановена — умствено и физически.

По дяволите офиса! Искам да запаля цигара!

Спомни си, че в шкафа с бельо беше прибрала кутия цигари, преди да... Преди какво? Преди да се разболееш? Преди да припаднеш? Така и не знаеше как да нарече случилото се с нея и раздразнението ѝ нарасна.

Тя се спусна към шкафа. Гневно издърпваше тесните чекмеджета, изпразваше ги на пода и ги захвърляше настрана. Но в нито едно от тях не намери цигарите.

— По дяволите! — Стоеше вцепенена и дишаше тежко. Буца заседна в гърлото ѝ.

Откъм спалнята дочу гласа на Пейдж:

— Мамо, имаш гости.

Униинието ѝ леко се разсея.

— Бен?

— Да, и...

Джулиана се втурна навън и не чу края на изречението. Бен ѝ липсваше много повече, отколкото беше очаквала.

— Мамо, не бързай толкова и ме изслушай.

Твърде късно. Тя посрещна Бен с широка усмивка, която се стопи, когато погледът ѝ падна върху жената до него.

Лицето на Бен не изразяваше нищо.

— Виж кого срещнах пред вратата.

Барбара Снел пристъпи напред със загрижена усмивка. Макар да бе навършила петдесет, жената пред нея все още създаваше впечатление за наивна красавица.

Ала Джулиана много добре знаеше, че чаровната маска прикрива ум като бръснач. През последните три години Барбара бе най-сериозната ѝ съперничка за тъй желаната награда, която Комисията по недвижими имоти в Съмърхил присъждаше на агента, сключил най-успешни сделки през годината. Победителят получаваше малка златна брошка във формата на звезда, в която се инкрустираха диаманти за всяка следваща награда.

Барбара стоеше пред нея с брошка, в която бяха инкрустирани три диаманта. Джулиана още не бе спечелила брошката, какво остава за диамантите. Тя стисна зъби. А тази година беше най-успешната ѝ, по дяволите!

Двете жени се прегърнаха сдържано.

— Джулиана, изглеждаш прекрасно! — рече Барбара с мекия си жизнерадостен глас. — Не си толкова слаба и безпомощна, колкото очаквах да те намеря. Очарователна си с къса коса.

Джулиана сви юмруци, като потисна желанието да прикрие главата си с ръце. Според нея, прическата в никакъв случай не можеше да се нарече „очарователна“, тъй като наподобяваше бодлите на таралеж. Не мислеше също така, че е в най-добрата си физическа форма. Но, от друга страна, нима Барбара можеше да я поздрави с

думите: „О, изглеждаш, сякаш си извървяла стотина километра през пустинята!“.

Бен излезе от стаята заедно с Пейдж. Щеше да ѝ помага по математика. Джулиана ги изгледа със завист. Бяха се сближили в болницата и сега, прекарвайки заедно много време над учебниците, бяха станали още по-близки. Не беше сигурна, че одобрява.

— Бен притежава чудесна земя в каньона Буена Суерте — каза Барбара с въздишка. — Предполагам, сега ще го превземеш отвътре.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Джулиана.

— Ти знаеш. След всичко, което преживяхте заедно, той сигурно ще се съгласи да продаде фермата на Кари Годард. Сделката ще ти донесе голяма комисиона.

— Почакай, почакай. Откъде знаеш какво сме „преживели заедно“?

Барбара се усмихна снизходително:

— О, Джулиана! Всички знаят, че ти припадна в неговия дом и той те откара в болницата. После той на практика се пренесе там. Не пускаше никого при теб. Така се държеше, та човек би помислил, че ти е съпруг.

— И ти смяташ, че сега аз го уговарям да продава? Трябва наистина да ме мислиш за...

— Делова жена — намигна Барбара. — Не обръщай внимание на думите ми, не съм дошла да критикувам! Работата си е работа, но аз дойдох просто да видя как си. Всички ти изпращат поздравии.

Джулиана беше сигурна, че Барбара е дошла, измъчвана от любопитство, но не я обвиняваше. Та кой не би любопитствал?

— Както виждаш, скоро ще бъда като нова.

— Сигурна съм, че ако не ти се беше случило всичко това, щеше да ме накараш доста да се поизпотя за наградата тази година. — Тя демонстративно докосна брошката.

— Много мило, че ми го казваш, Бабс. Аз също мисля така. Как върви работата ти в мое отсъствие? — Лицевите мускули я заболяха от усилието да се усмихва.

Барбара я изгледа самодоволно като котка, налапала мишка.

— Прекрасно. Но знаеш ли, Джулиана, още не е връчена наградата „Добрият самарянин“. Би могла да се кандидатираш.

„Да, а ти би могла...“

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Баща ти я печели толкова много пъти, че накрая му подариха статуетката и поръчаха нова. Какъвто бащата, такава и дъщерята.

Старото познато чувство на безсилие отново изпълни Джулиана. Явно нейният баща до края на живота ѝ щеше да остане мерило за собствените ѝ недостатъци.

Изглежда, никой не искаше да отчете факта, че след като пое западналия бизнес на баща си, тя беше превърнала своята фирма за сделки с недвижими имоти в преуспяваща. Хората помнеха само, че Уебстър Малоун беше човек, който винаги намираше начин да направи добро на другите. За сметка на себе си, на съпругата си, на дъщеря си...

Готвеше се да отговори, когато Бен и Пейдж влязоха в стаята.

Барбара скочи на крака.

— Бен, имам няколко клиенти, които искат да знаят повече за охраната на домовете си. Чух, че си давал такива консултации.

— Разбира се. — Погледът на Бен се плъзна покрай нея и спря на Джулиана.

Тя го наблюдаваше изпод полупритворените си клепачи. Той изглеждаше прекрасно, облечен в джинси и карирана риза. Неочакваната тръпка, пронизала тялото ѝ, я обърка и тя направи грешката да вдигне поглед. Дълбоките му сини очи срещнаха нейните. Нещо я обезпокои. Той изглеждаше някак по различен... Джулиана се намръщи.

Разбира се — беше гладко избръснат. В деня, в който я откара в болницата, брадата му беше неколкодневна. Но после, когато идваше на свиждане, той като че ли я бе обръснал... Защо ѝ правеше впечатление едва сега? С досада затвори очи и нетърпеливо поклати глава.

До нея достигна резкият глас на Бен:

— Добре! Все едно нищо не съм казал, Джулиана. Готова ли си, Барбара?

Барбара се сбогува набързо и с видимо нетърпение го последва.

Пейдж се обърна към майка си веднага щом останаха сами.

— Защо си толкова груба с него? Той просто искаше да те попита...

— За какво говориш? — Джулиана не си спомняше той да я е питал нещо.

— Току-що. Беше много мило от негова страна да те покани у дома си. Просто да смениш обстановката. Мислех, че ще приемеш, а ти дори не си направи труда да отговориш. Само поклати глава, сякаш Бен е малко момче, което се опитва да ти продаде гевреци или нещо подобно. — Пейдж стоеше на прага, а устните ѝ бяха свити в неодобрителна гримаса. — Само не очаквай друга покана от него! — каза гневно и излезе.

Бен чу още от двора, че телефонът му звъни. Връщаше се от дома на Джулиана и не беше в добро настроение. Блъсна вратата на кухнята и влезе.

Телефонът звънна отново. Без видим интерес или любопитство, Бен вдигна слушалката и измърмори не особено любезен поздрав.

Мълчание... Вероятно някой си правеше шега. Тъкмо щеше да затвори, когато чу гласа на Джулиана:

— Бен? Аз съм, Джулиана.

— Коя Джулиана?

— Много смешно! Обаждам се, за да ти се извиня.

„Пази се от данайците, които носят дарове...“ Пази се от посредници, които се извиняват, мина му през ума.

— Пейдж бе възмутена как съм могла да се държа така. Истината е, че изобщо не съм те чула. Явно съм се разсеяла за момент. Ще ми простиш ли?

Той се поколеба.

— Разбира се — промърмори накрая не много убедено. — Защо не?

Много добре знаеше, че се бе поддад на изкушението в минутата, когато ѝ предложи да му гостува. И бе дошъл на себе си веднага щом изрече поканата.

— Благодаря! В такъв случай ще имаш ли нещо против, ако те посетя тези дни?

— За да държиш под око земята за твоя клиент, предполагам?

— Не съм такава, Бен. — Чу я как пое дълбоко въздух.

— Всъщност и аз не мисля, че си такава — рече след дълго мълчание.

— Благодаря, че го призна — каза тя и затвори телефона.

Бен остана облегнат на кухненския шкаф, загледан мрачно през прозореца. Джулиана го беше завладяла, въпреки усилията му да предотврати това. Не бе имал достатъчно време, за да издигне защитната си стена. Нейната борба за оцеляване го беше трогнала дълбоко. И сега, когато кризата беше преминала, той се намери потопен в излишък от емоционален товар. Възстановяването ѝ сякаш беше символ на неговото възкресение като полезен член на човешкото общество. Беше дошъл в Съмърхил, за да си възвърне самоуважението, хващайки се за работа във фермата. Сега се чудеше дали това е достатъчно.

През дългите дни и нощи, докато Джулиана беше в болницата, бе разбрал, че има нужда да се грижи за живо същество. Първо Пейдж бе пропукала защитната му стена, а ето че сега Джулиана превръщаше цепнатината в каньон.

Твърде дълго беше живял сам с тези дървета. Отърси се от мислите за Джулиана и тръгна към хладилника. Пак се разколеба и опря глава в хладната му повърхност. Затвори очи.

Отношенията му с Джулиана излизаха от контрол. Разбираше ли тя какво става? Едва ли. Напоследък не бе особено проникателна.

Бен отвори хладилника и извади бутилка мляко. В този момент отвън се разнесе жално мяукане. Той приближи до мрежата на вратата, отвори я с ритник и видя мършаво черно-оранжево коте. Несъмнено бе най-грозното животинче, което бе виждал през живота си.

Котенцето вдигна мустакатата си муцунка към него и отново жално измяука.

— Е, добре. — Наведе се и отля от млякото в паничката, която беше ползвал за храна на птиците. — Предлагам ти сделка. — Котето жадно залочи. — Щом ще се навърташ наоколо, малък натрапник такъв, трябва да заслужиш храната си. Ще живееш в обора, но ако видя някакъв гризач наоколо, ще съжالياваш, че си се родил котка. Разбра ли?

Животното вдигна влажната си муцуна и се облиза, сякаш одобряваше сделката.

— По дяволите! Само не мисли, че вече сме приятели.

Той не се нуждаеше от приятели. И със сигурност не се нуждаеше от любовница. Единственото, което искаше, беше да го оставят на мира да отглежда проклетото си авокадо.

Шест седмици след изписването си Джулиана седеше в кабинета на доктор Кроу. Току-що я беше прегледал на скенер и тя чакаше да чуе заключението му. Беше оптимистично настроена. Не знаеше откъде идваше тази увереност — може би от същността на борбената ѝ натура.

По лицето на лекаря се четеше задоволство.

— Джулиана, ти си чудо — каза той. — Иска ми се всичките ми пациенти да се възстановяват като теб.

— Благодаря! В такъв случай искам да задам един последен въпрос?

— И какъв е той?

— Искам да знам каква е вероятността това да ме сполети отново?

— Нищожна! Възможността да се разболееш отново е по-малка от тази при свършено здрав човек.

— Не бих могла да преживея целия този кошмар отново!

— Няма причина за безпокойство. — Лекарят заобиколи бюрото и леко я прегърна. — И за да отговоря на въпроса, който не ми постави, ще ти кажа, че можеш спокойно да се омъжиш за годеника си!

ПЕТА ГЛАВА

— Но той е казал на лекаря, че сме сгодени! — Джулиана се извъртя на седалката на колата, за да погледне Стела. — Защо Бен би изрекъл подобна лъжа?

Стела маневрираше, за да изкара лимузината си от паркинга.

— Навярно от отчаяние.

Джулиана се люшкаташе между оскърблението и задоволството.

— Какво искаш да кажеш?

Стела умело се вмъкна сред потока от коли.

— Мислел е, че няма да му разрешат да те вижда. Предполагал е, и с право, че няма да му дават сведения за състоянието ти.

— Но защо би искал да знае какво става с мен? Аз не означавам нищо за него.

— Ти си човешко същество. За някои хора това е достатъчно.

Сгодена за Бен. Мисълта я изпълваше със странно вълнение.

Известно време пътуваха мълчаливо.

— Каза ли кога можеш да се върнеш на работа?

— Кой?

— Лекарят, разбира се.

— О, той ли. — Джулиана разсеяно прокара пръсти през косата си. Вече беше достатъчно дълга, но тя все още не бе готова да се върне на работа.

— Аз... Аз не съм сигурна — каза колебливо.

— Колкото по-дълго чакаш, толкова по-трудно ще бъде. — Стела зави по улицата, където живееше Джулиана.

— Сигурно си права. Казах ли ти, че лекарят ме нарече „чудо“? Нещо не ми харесва.

— Няма нищо лошо в това да бъдеш чудо. — Стела се усмихна и спря пред къщата.

— Не мога да разбера какви са заслугите ми, че аз да живея, а толкова други да умират!

— Може би си възнаградена не за това, което си направила, а за онова, което предстои да извършиш.

— Стела, вярваш ли наистина, че за всичко съществува причина?

— Иска ми се да вярвам. Така всичко придобива смисъл. — Стела се усмихна. — Но това не означава непременно, че си била спасена в името на някаква велика мисия.

Джулиана избухна в смях.

— Е, поуспокой ме все пак.

— Скъпа, не знам каква е причината — дали си имала късмет със способен хирург, или наистина съществува небесна намеса. Знам само, че си получила нов шанс, за да усетиш аромата на розите. И да не се възползваш от него, ще бъде твърде глупаво от твоя страна!

Джулиана тъкмо влизаше в къщата, когато чу телефона да звъни. Понечи да го вдигне, но в този момент се включи телефонният секретар.

— Джулиана, обаждат се Барбара. Има някои проблеми, които искам да обсъдим. Ще бъда у вас около четири. Нали не възразяваш? А, щях да забравя! Надявам се, че си добре. Довиждане.

Джулиана се отпусна на стола. Чувстваше се ободрена след успокоителната прогноза за здравето си, но перспективата да види Барбара я потискаше.

Старата, добре позната жажда за никотин, се надигна в гърлото ѝ. Искаше — не, по-скоро се нуждаеше — от цигара. Не беше пушила от деня, когато... когато...

— По дяволите! — Тя измъкна от чантата си ключовете за колата. Щом Бен е твърдо решен да я откаже от цигарите, може поне да ѝ оказва морална подкрепа.

Не беше го виждала от няколко седмици и макар да не искаше да си признае, той ѝ липсваше твърде много. Бен се срещаше редовно с Пейдж. Миналата събота дори бяха обяждали заедно, без да я поканят. Това беше засегнало дълбоко Джулиана.

И все пак ето я в двора на ферма. Тя спря до пикапа, паркиран под дърветата. Щеше да бъде обикновено приятелско посещение и нищо повече. Пое дълбоко въздух и слезе от колата.

Бен не се виждаше никъде. Тя нервно подръпна копринения шал и намести огромните слънчеви очила. Не излизаше никъде без дегизировка.

Почука на кухненската врата и го извика. Отговор не последва. Обърна се и обгърна с поглед двора. Забеляза цъфналите дървета и розите. Упоителен аромат изпълваше каньона — аромат, на който досега не бе намерила време да се наслади.

Спри и почувствай уханието на розите...

Почвата бе терасирана и дърветата с авокадо, насадени на равни разстояния едно от друго, оформяха прави редове. Две хиляди и двеста дървета стояха между Кари Годард и сделката за милиони долари. Беше свикнала да мисли за тази земя единствено като за източник на огромната комисиона, която щеше да спечели. Сега просто стоеше и се чудеше защо никога не е забелязала колко прекрасна е тя. Тишината наоколо сякаш успокои душата ѝ.

Без ясни намерения заобиколи къщата. Тръгна по пътеката, посипана с чакъл, и се изкачи до постройка с издадена над каньона тераса. В средата на терасата имаше дървена маса за пикник. Пейка и два метални стола — стари и разнебитени, бяха поставени около нея. Няколко сандъчета с жалки остатъци от прецъфтели цветя стояха до плъзгащата се стъклена врата. Личеше, че на госпожа Уеър ѝ бяха липсвали средства и време след смъртта на съпруга ѝ. Явно Бен, постоянно зает с авокадото, не обръщаше внимание на състоянието на къщата и другите постройки.

Джулиана обърна поглед на запад. Оттатък хълмовете се виждаше Тихия океан. Само на около десетина километра от имението. Той беше толкова красив и внушителен със синьо-зелените си вълни, че дъхът ѝ секна.

Приближаващи стъпки я накараха да се извърне. Бен тъкмо завиваше зад къщата. Испита силна радост, че го вижда. Беше ѝ липсвал. Нямахме смисъл да отрича.

Той тръгна по пътеката, изкачи няколкото стъпала и изведнъж се спъна и залитна. Джулиана се спусна към него, но той възвърна равновесието си, изруга и се наведе да вдигне нещо.

— Дяволски котарак! — Ала вдигна нежно малкото животинче и го премести встрани. Котенцето измяука и отново се отърка в краката

му.

— Ти имаш котарак?

— По-точно, той ме намери.

— Хубав е. Как се казва?

— Наричам го Натрапник, защото си е такъв. — Животинчето отново се отърка в крака му, после се отдалечи с вирната опашка.

Бен се обърна към Джулиана:

— Хубава гледка, нали? — Дълбокият му глас беше необикновено мек. С нищо не показва, че е изненадан от нейната поява.

— Прекрасна!

— Няма да бъде такава след намесата на инженерите.

Джулиана настръхна. Той сякаш изпитваше удоволствие да я дразни.

— Имаш нещо против инженерите?

— Нали знаеш какво казват за тях — обърна предизвикателно глава към нея. — Няма да се успокоят, докато не направят земята плоска и не я бетонират.

За своя изненада тя се усмихна.

— Вероятно ще се намерят инженери, които не споделят мнението ти — предположи кротко.

— Да, но сигурно не работят за Годард?

Джулиана понечи да възрази, но се овладя.

— Не съм дошла да спорим за Годард.

Тя вдигна поглед към него. В очите му проблесна изненада. Беше загорял от дългите часове, прекарани на слънце. Русата му коса бе изсветляла още повече. Комбинацията от тъмна кожа, светла коса и сини очи й се стори необикновено вълнуваща.

— Тогава за какво ще спорим?

— Не съм дошла да спорим. Дойдох, защото... Защото току-що имах среща с доктор Кроу и чувствам...

— Нищо тревожно, предполагам? — Той я изгледа изпитателно.

— Не. — Беше в пълно противоречие с характера й да издава, че има нужда от нещо.

— И аз така си мислех... Изглеждаш... добре!

— О! — опита да скрие разочарованието в гласа си. Очакваше комплимент.

Бен се отпусна. Щеше да каже „чудесно“, но се овладя навреме.

Спомни си как изглеждаше тя през онези първи дни и седмици в болницата. Колко близко беше до смъртта. Възстановяването ѝ беше истинско чудо. И преди я намираше привлекателна, но сега хубостта ѝ бе омекотена и много по-завладяваща.

Най-добрите ѝ качества — интелигентност, бърз ум и чувство за хумор — се бяха съхранили. А недостатъците ѝ — цинизъм, алчност, егоизъм бяха, ако не напълно изчезнали, то като че ли доста избледнели.

Късата коса и пропуските в паметта бяха твърде ниска цена за подобно подобрене. Ала все пак, напомни си Бен, всяка цена ти се вижда ниска, когато друг плаща.

— След като си добре — каза рязко, — тогава какъв е проблемът?

— Няма проблем. Просто се почувствах малко... тъжна. И не исках да оставам сама.

Той кимна. Разбираше я, макар да му се искаше да не е така. Пъхна ръце в джобовете на джинсите и опита да бъде груб.

— Да, но... Аз имам много работа.

— Разбирам.

Изглеждаше така отчаяна, че той изпита неудържим порив да я прегърне.

— Виж... Не исках да кажа... — Той беше отвратен от неспособността си да говори твърдо.

— Всичко е наред. Разбирам, че прекъснах работата ти. — Джулиана тръгна по пътеката.

— Не си отивай! — спря я Бен, като мислено се прокле за слабостта си. После добави: — Ремонтирам напоителната система. Ако искаш да помогнеш...

Усмивката ѝ засия като слънце след проливен дъжд. Направи крачка към него.

— Добре!

Погледите им се срещнаха. Той несъзнателно затаи дъх. После сви рамене и се обърна. Тръгна надолу по пътеката, без да поглежда назад. Чуваше стъпките ѝ след себе си и се питаше дали е щастлив!

Когато след няколко часа се отправиха към къщата, Джулиана осъзна, че не бе помислила за цигара, откакто бе дошла. Чувстваше се изморена, но довольна. Денят бе прекрасен. Може би заради красотата наоколо, може би заради мъжа до нея.

Бен бе мълчалив, но присъствието му ѝ стигаше. Тишината се нарушаваше единствено от стъпките им по пътеката.

Бен направи крачка встрани и провери дължината на напоителната тръба. Изправи се и посочи листата на близкото дърво.

— Виж как са увиснали. Сушата продължава вече втора година и дърветата страдат.

— Не може ли да поливаш повече?

— Не е толкова просто — усмихна се той.

— Зная. Хората продават земята си, защото е твърде скъпо да я запазят... — Не намираше точната дума. — Нали разбираш, да могат да отглеждат неща.

— Плодородна.

Джулиана го погледна с благодарност.

— Точно така. А предприемачите плащат висока цена.

— Но аз искам да задържа земята си. Единственото, което желая, е добра реколта. — Говореше разпалено, сякаш очакваше да му възрази.

Тя разбираше, че добрата реколта е само начало на надеждите му, но не каза нищо.

В далечина вече се виждаше оборът и паркираните под дърветата коли. Джулиана искаше да изглади недоразуменията помежду им, преди да си тръгне, затова каза колебливо:

— Бен... Извинявай!

— За какво?

— За всичко.

Спряха пред обора и той се обърна към нея.

— Не си направила нищо. Просто си мислех за друго.

Искра на ревност я прободде и Джулиана се засрами от себе си.

— Искаш ли да споделиш?

Бен категорично поклати глава.

— Не. Аз...

В този момент котката изскочи от обора. Джулиана изплашено се дръпна назад и се притисна към гърдите на Бен. Той я прегърна през

кръста.

— Та това е Натрапник — каза тя, останала без дъх. Гледаше към малкото котенце, което се търкаше в краката им. После вдигна глава към Бен и се усмихна.

Той гневно гледаше котето.

— Не мога да разбера защо продължава да се върти наоколо! — Той пусна Джулиана и тръгна, но котката се стрелна между глезените му. Бен се препъна и изруга. За момент Джулиана си помисли, че ще ритне животното. Извика и се втурна напред с разперени ръце. Преди да успее да се намеси, Бен вдигна котето. Очите му блестяха гневно.

— Хей, Натрапник! — избухна. После нежно притисна косматата животинка към бузата си.

Джулиана гледаше и не знаеше какво да каже.

— Замисляла ли си се, че животът ни зависи от благоволението на частицата „ако“? Ако бях направил това, ако не бях направил онова...

Бен спря и погледна Джулиана, която седеше на пейката до стената на обора. Котето в скута ѝ се прозина и протегна. Тя нежно го погали, но вниманието ѝ беше насочено към Бен.

Той се чувстваше така, сякаш някаква врата скърцаше дълбоко в него и пропускаше навън цялата му болка. Не можеше да седне и отново нервно закрачи наоколо.

— Ако не бях започнал работа в Сан Франциско... Но тогава бях самонадеяно копеле. Суперченге. Можех да направя всичко, защото имах чудесна съпруга, прекрасен син, светло бъдеще. Чувствах се като крал. Тогава убих човек.

Джулиана затаи дъх, но той дори не забеляза. Постоянно беше мислил за това, но никога не беше говорил. Сега, веднъж започнал, не можеше да спре.

— Гонех някакъв случаен скитник, заподозрян в кражба. Той бръкна в дрипавото си палто. Помислих, че ще извади пистолет и стрелях. Когато падна, по тревата се разпиляха някакви пакетчета с наркотик. Навярно е искал да ги изхвърли, да ги глътне или кой знае какво. — Бен изстена. — Бях отстранен от длъжност, докато държавна комисия разследваше случая. Оправдаха ме, но аз не можах да си

простя. Господи, трябваше да защитавам слабите, а не да ги убивам. Този случай дяволски ме разтърси... След един месец отново се върнах на работа. Разпитвах една жена, замесена в афера с наркотици. Постоянно ѝ повтарях, че ние ще я пазим и че трябва да ни се довери, но я убиха буквално пред очите ми. — Говореше на пресекулки, застанал в сянката. За момент затвори очи и стисна зъби.

— Прекалено строго съдиш себе си.

— Не бях достатъчно строг. Мислех да напусна, но всички ми намираха оправдания. Ако тогава си бях подал оставката, Мелани и Джими щяха да бъдат живи.

Тя потрепери и за момент спря да гали котето.

— Твоята съпруга и детето ти?

— Да.

— Мислех, че си разведен. Съжалявам.

— Сгрешила си. — Гласът му беше рязък. Не можеше да говори спокойно за семейството си. До този момент изобщо не бе говорил. — След нещастieto... Когато вече беше твърде късно, напуснах полицията. Няколко години бях пияница... безделник. Алкохолът беше единственото ми лекарство. Пиех, за да забравя, пиех до безсъзнание.

Най-последно бе казал всичко. Чувстваше се празен, сякаш лошите мисли бяха отлетели с думите, оставили черна дупка у него.

— Не знаех дали е възможно да паднеш толкова низко и все пак да останеш човек. Докато един ден...

— Какво? — окуражи го тя.

В сгъстяващия се мрак нейното лице беше почти нереално. Шалът се беше свлякъл върху раменете ѝ. С късата си коса и огромните очи изглеждаше безплътна. Бен се опитваше да намери прилика между нея и жената, която беше обичал и за която се беше оженил, но не откри общи черти.

— Нищо — тръсна глава той. Не искаше да ѝ разказва колко усилия беше положила майка му, за да му помогне. Беше говорил прекалено много. Ала вместо съжаление изпитваше облекчение.

Внимателно подбираше думите си, но гласът му беше по-дрезгав от обикновено.

— Господи, не мога да разбера какво ме подтикна да говоря. Искаш ли да влезем вътре и да хапнем нещо?

Тя приготви омлет със сирене. Хапнаха и узрели плодове от авокадо. Вечеряха на терасата, загледани в Тихия океан. Неудобството от мъчителното откровение на Бен беше преминало и двамата водеха непринуден приятелски разговор.

Когато звездите заблестяха по тъмното небе, той я изпрати все едно нищо не се беше случило.

Джулиана дойде отново на следващия ден. И на по-следващия. Сутрин се събуждаше с чувството, че с нейна помощ дърветата на Уеър не само ще преживеят сушата, но и ще дадат богата реколта.

Днес тя весело си тананикаше, понесла чаша охладен чай на Бен, който разтоварваше пикапа и подреждаше продуктите в обора.

Някога семейство Уеър отглеждаха яздитни коне и една-две дойни крави. Преди четири години, след смъртта на съпруга си, госпожа Уеър беше продала животните. Бен използваше обора предимно като склад.

Джулиана влезе през голямата двойна врата в единия край. На срещуположната стена имаше съвсем същата врата, чиито крила бяха широко отворени. Бен бе свалил ризата си и изтърсваше праха и листата, полепнали по нея. Джулиана дори не забеляза усмивката, с която я посрещна, тъй като вниманието ѝ бе привлечено от голите му гърди.

Гладка бронзова кожа покриваше стегнатите мускули, които се очертаваха при всяко негово движение. Прах и листа танцуваха в струящите около него слънчеви лъчи. Той хвърли ризата върху една греда. Наведе се и прокара пръсти през косата си, за да изтръска заплелите се в нея листа.

Цялата картина я завладя по някакъв див екзотичен и неземеен начин, по-скоро като загадъчен, забулен в мъгла акварел, отколкото като сцена от действителността. Движенията на силните мускули, играта на слънчевите лъчи в гъстата му руса коса, чувствената извивка на устните му... и всичко съчетано с приказната светлина пред леко замаяния ѝ поглед.

Тя преглътна трудно. Какво я беше развълнувало така странно, толкова силно? Беше нещо повече от внезапно усещане за тялото му. И преди го беше виждала без риза.

Какво, по дяволите, ми става, помисли тя. Чувстваше се така, сякаш някой я беше ритнал в корема. Не можеше нито да диша, нито да говори.

Но той можеше.

— Нямах намерение, предполагам, да стоиш там, докато ледът в чая съвсем се стопи? — Пристъпи към нея.

Сърцето ѝ така заблъска в гърлото, че тя едва проговори.

— Съжалявам — подаде му чашата. — Заповядай!

Обърна се и без да каже дума повече, излезе. Чу стъпките му зад себе си. Все още развълнувана, се строполи на пейката до стената. Той се настани до нея и накрая Джулиана се пристраши да го погледне.

Видя Бен, само Бен, не странното почти божествено създание, което я бе развълнувало толкова много. Усмихна се. В отговор той също се усмихна. Каквото и да бе изпитала в обора, той явно не го бе почувствал.

След малко Бен наруши тишината:

— Ще ми липсваш, когато тръгнеш на работа. Сигурно ще бъде скоро?

Тя настръхна. Сърцето ѝ бясно заби.

— Не ме притискай.

— Джули, знаеш, че е време.

— Не мисля така! — Тя скочи и се отправи към къщата. Имаше намерение да си тръгне. Щом той не желаше да я вижда тук, тя няма да се натрапва.

Пепелявосин пикап влезе в двора. Джулиана спря. Беше оставила шала си в колата и сега автоматично посегна към главата си. Пикапът стоеше между нея и къщата. Чу гласа на Бен зад себе си.

— Не се безпокой. Това е съседката.

Джулиана вече я беше познала. Опал Рудник скочи от кабината и закричи към тях. Едра, кокалеста жена, с корона от побелели коси, тя вървеше тромаво, но енергично. Наближаваше шейсетте, ала лицето ѝ все още младееше.

— Как сте? — Спря пред двамата. Беше с джинси и каубойски ботуши, а ръкавите на карираната ѝ риза бяха навити.

Бен докосна лакътя на Джулиана.

— Опал, познаваш ли Джулиана Робинсън?

— Да, още от времето, когато беше Малоун. Баща ѝ беше първият човек, когото срещнахме, когато с Клойд пристигнахме от Мисури. Той ни продаде земята. — Усмихна се към Джулиана. — Как си, момиче? Със съжаление чух, че си била болна.

— Благодаря, добре съм.

— Все още ли си посредник по сделки с недвижими имоти?

— Да.

— И аз мислех така. Ще бъде много добре, ако приличаш на баща си.

— Защо? Аз... Да! — Но аз изобщо не приличам на баща си, мина ѝ през ума.

— Добре. Имам едни приятели. Сигурно ги познаваш — семейство Бъртън.

Името предизвика неясен спомен в съзнанието ѝ и тя поклати глава.

— Не!

— Няма значение. Те се нуждаят от съвет. Имаха неприятности с агенти по недвижими имоти и затова са доста подозрителни. Обещах им да намеря човек, който няма да ги подведе.

Джулиана се усмихна безучастно. Тя рядко подхващаше дребни сделки само за продажби на къщи. Занимаваше се само с огромни имения, и то за индустриални цели, защото — по дяволите, тя не се срамуваше да го признае — от тях се печелеха големи комисиони.

— Имам добри сътрудници. Бих могла да препоръчам някой на твоите приятели.

— Предпочитам ти да се заемеш! Имам ти доверие, защото предполагам, че си достойна дъщеря на баща си. Днес е четвъртък. Ще ги изпратя в офиса ти утре следобед, ако нямаш нищо против? — Без да дочака отговор, тя се усмихна широко и се обърна към Бен. — Какво ще кажеш за гъсениците? Миналата година имаше цяло нашествие.

Бен безпомощно повдигна рамене, погледна многозначително към Джулиана и последва Опал към най-близките дървета авокадо.

Опал държеше зелен мъхнат червей в ръката си и печално клатеше глава:

— Опасни малки пакостници! — Хвърли го на земята и го стъпка с крак.

През изтеклия половин час Опал беше говорила само за реколтата. Докато я слушаше търпеливо, Бен успя да се отърси от мислите за Джулиана и обзелите го чувства, когато тя влезе в обора.

Бен уважаваше съседката си. Възрастната жена беше стара приятелка на майка му. Семейство Рудник знаеха за отглеждането на авокадо много повече, отколкото Бен Уеър би научил, ако запазеше фермата още петдесет години.

— Нужни са ти оси, момче!

— Оси? — примигна Бен.

— Да, за да те отърват от нашествениците. — Тя го потупа приятелски. — Но най-добре продай всичко, преди да те е погълнал прогресът. Спести си неприятностите. — Внезапно спря да се смее и го погледна сериозно.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Опал?

Погледът ѝ се плъзна покрай него и за момент годините ѝ проличаха.

— Само това, че с Клойд... прозряхме истината. Погледни, навсякъде около Съмърхил има бетонни разклонения, постройки, хора. Колко още мислиш, че ще издържим срещу течението?

Челюстта на Бен се стегна.

— Аз току-що пристигнах. Не съм готов да си тръгна.

Опал сякаш се прегърби.

— Ние също, макар че отдавна сме тук. Но веднага след прибиране на реколтата, се изпаряваме. — Смехът ѝ прозвуча кухо. — Безразлично ми е кой ще купи земята. Искам само достатъчно пари, за да изживеем спокойно старините си.

Къде е той? Джулиана нервно крачеше из кухнята. Трябваше да ѝ помогне да откаже предложението на Опал. Не иска да се забърква с някакви дребни сделки.

А и сравнението с баща ѝ не подобри настроението ѝ. Та тя бе спечелила десет пъти повече пари, десет пъти по-бързо от него. Всички си спомнят само, че е бил добър човек, а не искат и да знаят, че често закъсняваше с плащането на дълговете си.

Изведнъж се сепна. Беше си обещала да не измерва всичко с пари. Беше дала дума да се промени.

Поглеждаше често през прозореца. Най-сетне ги видя да разговарят под сянката на дърветата. Дръпна завесите и се огледа. Трябваше да се заеме с нещо, защото ставаше все по-нервна.

Това е кухня — защо да не изпече нещо? Майка ѝ готвеше много добре. От нея се беше научила да приготвя различни сладкиши. Искаше да прилича на майка си. Чудесна съпруга и майка, тя се справяше отлично с домакинството.

Отвори шкафа и огледа рафтовете. Металните кутии с брашно и захар ѝ припомниха за сладките, които правеше преди време. Пейдж много ги обичаше като дете.

Джулиана се зае с работа. На най-горната полица беше бурканът с консервираните плодове. Яйца и мляко имаше в хладилника. Грабна купата за разбиване.

Добре, слагам брашно, захар, яйце... или няколко яйца? Изведнъж се скова. Колко захар да сложи? Колко яйца?

Помнеше рецептата още от детството си. Можеше да я повтори и насън, но нямаше представа за количеството на продуктите.

Почувства студена пот върху челото си. „Спокойно! Притесняваш се и за това си забравила. Успокой се и ще си спомниш!“

Вдигна кутията със захарта и изсипа малко в купата. Поколеба се и добави още малко.

Яйца... Мисля, че трябва да са две. Какво значение има в края на краищата? Щипка сол... Дотук всичко беше лесно. Не може да открие олиото и затова разтопи малко масло. Вгледа се в тежкия буркан с плодовете, поставен на най-горния рафт.

Повдигна се на пръсти и протегна ръка. Изпъна се до краен предел, но едва успя да докосне буркана. Само ако успееше да го прибута до края и да го подхване с другата ръка...

Вратата зад нея се отвори. Тя стреснато извика и рязко дръпна ръката си. Големият буркан се олюля и тежко се прекатури към нея.

ШЕСТА ГЛАВА

Бен се втурна напред. С ужас помисли, че бурканът ще падне върху главата ѝ. Но тя вдигна ръце и, като се удари в лакътя ѝ, той с трясък се стовари на косъм от десния ѝ крак.

Джулиана стоеше трепереща, закрила лице с длани. Бен с два скока стигна до нея. Сърцето му биеше до пръсване. Дръпна ръцете ѝ, прегърна я през кръста и възкликна:

— Слава богу, добре си!

Но като се взря в пребледнялото ѝ лице разбра, че не е добре. Не показваше признаци нито че го вижда, нито че го чува. Той я пусна и ръцете ѝ паднаха като отсечени край тялото. Хвана я за раменете и тревожно я разтърси.

— Съвзemi се, Джулиана! Всичко е наред, не си ранена! — Гласът му бе дрезгав от вълнение.

Постепенно тя като че осъзна какво ѝ говори и разтвори устни, сякаш щеше да изкрещи. Тогава Бен я целуна.

Не мислеше за последствията. Просто го направи. Устните ѝ бяха студени и странно отпуснати, просто безсилни. След малко очите ѝ се разшириха и се изпълниха със страх.

— Добре ли си? — пришепна той. Притискаше я за раменете. — Не можах да измисля друг начин, за да те върна към действителността.

— О! — Джулиана понечи да продължи, но се олюля към него.

Бен я прегърна. Клепачите ѝ се притвориха. Тогава я целуна отново.

Сега вече устните ѝ бяха топли и живи, но някак несигурни. Завладялото го желание правеше целувката все по-жадна и настойчива. Тя се поколеба, после се предаде. Пълното сливане на устните им го изпълни с внезапен копнеж. Притисна податливите ѝ форми по-плътно към себе си. Гореща вълна сви стомаха му на възел.

Джулиана замаяно обви ръце около врата му. От неговата целувка хладни тръпки запълзяха по гърба ѝ. Коленете ѝ омекнаха и като че ли щеше да припадне всеки миг.

Не може да е истина, помисли тя. За жена, привикнала да владее ситуациите и чувствата, това беше неочаквано и твърде упоително преживяване.

Целувката ставаше все по-страстна. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Тя се повдигна на пръсти — цялото ѝ същество се устреми към него.

Най-сетне Бен отлепи устни. И двамата бяха задъхани. Просто стояха един срещу друг, вплели ръце, сякаш не можеха да намерят подходящ начин да се разделят.

След минута Джулиана преглътна трудно. Взираше се в пулсиращата на врата му вена.

— Съжалявам, надцених се! Това нещо можеше да ме убие.

— Би убило и Арнолд Шварценегер, ако му се бе стоварило на главата. Опасно беше да го сваляш от полицата.

Гласът му звучеше както обикновено. Единствената разлика бе, че двамата все още стояха прегърнати.

— Да, но... — Тя потрепери. По-добре беше да говорят за физическата, отколкото за емоционалната опасност. — Живея в непрекъснат страх от инциденти.

— Просто ти е нужно време. Мисля, че когато косата ти порасне, всичко ще се оправи.

— Но кога? — Тя прехапа устни. — Понякога се питам дали отново ще се чувствам добре сред хора. Дали скоро ще събера сили да се върна на работа?

— Утре. Ти обеща.

— Не съм обещавала. Опал настоя.

Бен много добре познаваше упоритото изражение на лицето ѝ. Стегна ръцете си около кръста ѝ. Тя се наклони леко назад и бедрата ѝ се притиснаха по-плътно до неговите. Той изведнъж осъзна, че много отдавна не се бе вълнувал така от близостта на жена.

Съзвези се, Уеър, заповяда си той.

— Опал предположи, че си достойна дъщеря на баща си. Мисля, че не греши.

Страните ѝ пламнаха.

— Какво знаеш ти! — Тя се извъртя в ръцете му и опита да се освободи. — Ще бъдеш ли така добър... да ме пуснеш?

— Трябваше само да ме помолиш.

Той я пусна така внезапно, че тя залитна и се облегна на масата. Искаше да каже още нещо, но лицето ѝ се сгърчи, сякаш почувства болка.

— Какво ти е? Добре ли си? — Бен пристъпи към нея.

— Виж какво направи! — Джулиана протегна ръка.

Той се взря озадачен. Виждаше нормална човешка ръка и пет красиви маникюра. Вгледа се по-внимателно. Единият нокът беше счупен.

Джулиана седеше до масата и ядно режеше ноктите си. Искреният ѝ гняв, че трябва да се прости с хубавия маникюр, постепенно се изместваше от необяснимо облекчение, задето нещо я беше отвлякло от внезапната изгаряща, всепоглъщаща физическа близост с Бен.

Бен седеше срещу нея и спокойно пиеше минерална вода. Нищо в поведението му не се бе променило, но на нея ѝ се струваше по-различен — очите му бяха по-сини, раменете по-широки, трапчинките по-дълбоки и — О, господи! — изглеждаше невероятно привлекателен.

Не го гледай, заповяда си тя.

Щом Джулиана остави ножицата, той се изправи.

— Хайде, отиваме до търговския център!

— Няма да стане! — Не беше ходила по магазините откакто я изписаха от болницата и не виждаше защо сега трябва да го прави.

Веждите му, по-тъмни от светлата коса, заплашително се смръщиха.

— Нямам намерение да споря, Джулиана!

Както си седеше, той просто я хвана за ръката и я издърпа от стола.

Явно въпросът бе уреден.

— Но аз не искам перука — настояваше Джулиана и се дърпаше.

— Напротив, искаш, но си твърде горда, за да го признаеш.

Спряха пред щанда за перуки и шапки. Той бе обвинил ръка около кръста ѝ, за да ѝ попречи да избяга.

— По дяволите, Бен! Толкова си упорит!

— Да, зная. — Гласът му беше безстрастен. Посочи перуките, подредени на стъклените рафтове. — Харесваш ли някоя?

Преди Джулиана да отговори, към тях приближи усмихната продавачка.

— Почакайте за минутка — каза тя и се запъти към малка тоалетка за пробване на перуки, пред която седеше друга клиентка.

— Тръгвам си! — прошепна Джулиана.

Бен ѝ направи знак да замълчи.

— Бих искала да купя перука — каза седналата жена. Беше на годините на Джулиана и също носеше шалче на главата си. — Наскоро започнах химиотерапия и косата ми... — Тя колебливо развърза шала и го разхлаби, без да го свали изцяло. — Имате ли като онази къдравата в светлокестеняво?

— Да, разбира се. — Продавачката ѝ помогна да я сложи на главата си.

Естествената коса на клиентката беше оредяла, тук-там липсваха цели кичури.

Ужасно! По-лошо дори от обръсната глава, помисли Джулиана.

Жената се усмихна широко пред огледалото.

— Харесва ми. Но се страхувам, че съпругът ми няма да одобри цвета. Искаше да дойде с мен, но реших, че трябва да се справя сама.

Джулиана се извърна така внезапно, че се блъсна в Бен. На нея не ѝ се налагаше да се справя сама. Бен насила я бе довел тук.

— Аз съм кучка! — промърмори тя с разтреперан глас.

— Вярно е. — Той ѝ намигна съзаклятнически и я пусна.

Сега, ако искаше, тя можеше да си тръгне. Но ѝ беше ясно, че няма да го стори. Щом тази нещастна жена беше намерила сили да посрещне изпитанието, Джулиана Робинсън със сигурност щеше да се пребори със себе си.

Сега жената изглеждаше съвсем друга — много по-самоуверена. Шалчето бе прибрано в джоба. Макар в днешно време да не се държеше на дължината на косата, тя все пак бе символ на женствеността.

Продавачката приближи към тях.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. С какво мога да ви помогна?

Джулиана пое дълбоко въздух.

— Искам перука. Аз... — Погледна Бен. Глупаво беше да се сравнява с другата клиентка. Възстановяването ѝ бе само въпрос на

време, докато химиотерапията може да продължи дълго, без изгледи за успех. Затова каза: — Наскоро се подстригах твърде късо и бих искала да си купя перука, докато косата ми порасне.

Джулиана седна пред огледалото и свали шала.

— Господи! — възкликна продавачката. — Та вас са ви обръснали. Трябвало е да осъдите фризьорката.

— Пошегувах се — засмя се Джулиана. — Наскоро преживях мозъчна операция.

— О, съжалявам! — Продавачката ѝ подаде светлокестенява перука със средна дължина и плътен бретон.

Джулиана я постави на главата си и се взря в огледалото. Срещна одобрителния поглед на Бен и се почувства много по-уверена в себе си.

Когато двамата с Бен се запътиха към изхода, вниманието ѝ бе привлечено от красива рокля, която много би подхождала на новата ѝ прическа. Беше графитеносива, без ръкави, с ниска талия и разкроена пола. Джулиана неволно спря да ѝ се полюбува.

— Великолепна е! — Докосна полата, която падаше на разкошни дипли. За нещастие не беше в нейния стил. — Да вървим!

— Как така ще вървим? — възрази Бен. — Пробвай я!

— Никога не съм носила конфекция. Тоалетите ми са по поръчка.

— Глупости. Престани да спориш, просто я облечи!

Джулиана не можа да устои на изкушението. Роклята ѝ стоеше чудесно и тя смело подписа чека.

Почувства се щастлива до полуда. Вече на тротоара, спря и нежно докосна Бен.

— Благодаря ти. Никога не бих си купила тази красива рокля, ако не беше спонтанният ти съвет.

— Сигурно си права.

Настъпи напрегната тишина. Джулиана облиза пресъхналите си устни. Мълчаливо тръгна към паркирания мерцедес и Бен я последва.

— Беше чудесен ден, въпреки всичко — усмихна се тя. Имаше нужда да говори, да задържи създалата се помежду им близост.

Бен отключи първо нейната врата.

— Въпреки, че не започна много добре, доколкото си спомням. Първо Опал те разстрои, а после двукилограмовия буркан едва не ти

счупи главата.

— Да, но после всичко беше много хубаво — каза ободрително тя.

Той седна зад кормилото и я погледна. Джулиана срещна погледа му. Чувстваше се като младо момиче. Бе тъй развълнувана и щастлива, че не се опитваше да контролира нито ситуациите, нито чувствата си. Бен нежно я погали по бузата.

— Мисля, че е по-добре да те откарам у вас. Утре ще бъде тежък ден.

— Утре? — Тя не искаше да мисли за утрешния ден и за приятелите на Опал. Трябваше да задържи настоящия. — Бен, имаш ли някакви планове за тази вечер?

— Не. — Той подкара колата. — Защо?

Джулиана се колебаеше. Искеше да прекара вечерта с него. Всичко у Бен я вълнуваше. Начинът, по който я гледаше; суровият му глас, от който тръпки полазваха по гърба ѝ; усмивката, която мигновено смекчаваше суровото му изражение...

Защо едва сега осъзнаваше колко е обаятелен? За момент се вгледа в строгия му профил и чувствената извивка на устните му.

Сигурно е невероятен в леглото.

Сепна се и отмести поглед. Никога през живота си не беше изпитвала подобно влечение. Всъщност винаги беше вярвала, че може и без секс. И наистина можеше! Преди!

— Хей, събуди се!

Тя обузда бушуващите чувства.

— Съжалявам, бях се замислила — преглътна трудно. — Защо не вземем Пейдж и да вечеряме заедно някъде? Ще бъде моето първо излизане сред хора. Аз черпя.

Надяваше се, че присъствието на Пейдж ще възстанови приятната приятелска атмосфера.

— Ще бъде чудесно! Но ще плащам аз.

— Не, идеята беше моя.

Продължиха да спорят през целия път.

Отидоха в китайски ресторант. Бен поръчваше за всички. Опитваха различни специалитети — китайска версия на мексикански

царевични питки, напълнени с месо и зеленчуци и навити на руло; скариди с кашу; говеждо с домати; пирог със свинско. Пиха горещ чай и разговаряха.

Като стари приятели, помисли Джулиана щастливо.

Сервитьорът донесе чиния кифлички с късмети, а Джулиана доля още чай.

— Не бих могла да хапна нищо повече — каза тя. — Наистина е чудесно, Бен! Откъде знаеш толкова много за източната кухня?

— Природен талант — отвърна той и разчупи една кифла.

— Ха! — изгледа го Пейдж подигравателно и се обърна към майка си: — Научил е всичко от жена си. Живяла е в Китайския квартал в Сан Франциско, преди да се омъжи за него.

Бен сякаш се стресна от забележката на момичето. Джулиана бе обзета от ревност. Бе обидена, че той е разказал такива лични моменти от живота си на Пейдж, а не на нея. А може би е забравила? Седеше обърквана и несигурна.

Бен погледна строго Пейдж.

— Виждам, че много трябва да внимавам какво говоря пред теб. Всичко би могло да се използва против мен.

Пейдж намигна заговорнически на майка си.

— Така говорят ченгетата. — Със зле прикрито нетърпение гледаше как Бен изважда късметчето от кифлата. — Какво пише?

— „Пази се от красива жена със задни мисли и остър език“.

Непринудените приятелски отношения между дъщеря ѝ и Бен дразнеха Джулиана, макар да разбираше кога се бяха сблизили. Бяха преживели заедно трудности, за които тя бе станала причина, но които не бе споделила с тях.

Пейдж се наведе и грабна листчето. Взря се в него и извика:

— Не е вярно. Пише: „Следващото пълнолуние ще ви донесе щастие“.

Джулиана тръсна глава и се насили да участва в разговора.

— Какъв мошеник!

Бен повдигна рамене и отхапа от кифлата.

— Дай ме под съд тогава!

Пейдж се облегна на стола и се вгледа преценяващо в майка си.

— Мамо, изглеждаш в добро настроение — отбеляза несприлюдено.

Джулиана очакваше дъщеря ѝ да продължи. Нещо се въртеше в главата на момичето цяла вечер. Пейдж обаче взе една кифла и започна да си играе с нея.

— Как върви училището, дете? — наруши Бен тишината, сякаш почувствал напрежението.

— Добре, всичко е наред, Бен — изгледа го с благодарност тя.

— А доброволната ти работа в болницата?

— Наистина я обичам. Толкова много неща научих. А и всички са толкова мили — и колегите, и пациентите.

— Само да не ти пречи в училище — внимателно я посъветва Джулиана. Чудеше се колко време ще продължи новото увлечение на дъщеря ѝ.

Пейдж погледна бързо към Бен. Той внимателно изтегляше късметчетата от останалите кифли.

— Между другото, имах намерение да говоря с теб за това — каза предпазливо момичето. Бен рязко вдигна глава. Пейдж се отдръпна, без да откъсва поглед от него. — Да, Бен, зная, казах, че ще изчакам... Но...

— Ще ми обясните ли какво става? — попита строго Джулиана.

— Мамо, искам да стана медицинска сестра. Искам да помагам на хората, искам да се боря заедно с тях за живота им — изрече момичето на един дъх и с облекчение се отпусна на стола си.

Джулиана отговори автоматично:

— Да не си полудяла?!

— Мислех, че съществува поне малък шанс да ме разбереш.

— Какво да разбере? — Тя не вярваше на ушите си. — Искаш с умствените способности, които имаш, да сменяш подлоги?

— Умствените ми способности? — Пейдж стана от стола. — Мисля, че като помагам на хората ще ги използвам по най-добрия начин.

— Пейдж, скъпа — отчаяно поклати глава Джулиана. Насили се да говори спокойно. — Зная, че си благодарна на медицинския персонал за всичко, което направиха за мен. Разбери, има и други начини да им се отплатиш. Не трябва да изоставяш плановете си за кариера в търговията.

— Това не са мои, а твои планове!

— Не е истина!

— Истина е! Записах тази специалност, само за да ти доставя удоволствие. Сега обаче наистина знам какво искам. Става дума за моя живот, мамо.

Колко ли майки са се сепвали пред такива думи на децата си. Зашеметена от изненада, Джулиана отпусна ръце в скута си. Немислимо беше нейното красиво интелигентно дете цял живот да поставя инжекции и да прави клизми.

До този момент Бен седеше мълчаливо, но сега изсумтя.

— Така няма да стигнете до никъде. Успокойте се! И двете! — После се обърна към Пейдж. — Казах ти да почакаш.

— Да почака? Вие двамата сте обсъждали проблема зад гърба ми? Бих те разбрала, ако беше разговаряла с баща си. Но Бен дори не е част от нашето семейство.

— Що се отнася до мен, той е част от нашето семейство. — Тя се обърна към него. В очите ѝ блестяха сълзи. — Дължа му много повече, отколкото можеш да си представиш. Той беше до мен, когато имах нужда от него. Той ме успокояваше, когато плачех. Той ми помогна да издържа, когато мислех, че вече нямам сили.

— Пейдж... — едва успя да промълви Джулиана с пресекващ глас.

— Не, мамо, трябва да ме изслушаш! Ако не беше той, щях да пропусна целия семестър. Затова неговото мнение е много важно за мен. Той не вижда нищо лошо в тази професия. Татко — също. Дори смята, че професията на медицинските сестри е много благородна.

Възмутеното лице на дъщеря ѝ започна да охлажда гнева на Джулиана. Тя се почувства пренебрегната, явно нито Пейдж, нито Бен разбираха майчините ѝ чувства.

— Професията е благородна, няма спор. Но не е за теб. Дълги дежурства, ниско заплащане, лош престиж...

— И възможност да помагаш на хората, което е най-важното за мен. Освен това напоследък медицинските сестри получават много високи заплати. Защо не се опиташ да приемеш избора ми, вместо да ме разубеждаваш?

Пейдж умоляващо обърна очи към майка си. Джулиана се опита да издържи погледа ѝ, но усети, че собствената ѝ решителност се разколебава.

Бен се размърда сковано и прочисти гърло.

— Не можете да решите бъдещето на Пейдж така набързо. Защо не преспите и утре...

— Остави на мен! — Нервите на Джулиана бяха опънати до краен предел. Не можеше да повярва, че докато е лежала болна, той е окупира мястото ѝ в сърцето на Пейдж. — Нямах право зад гърба ми да оказваш влияние на моята дъщеря!

— Мамо, той не е направил нищо!

Устните на Бен се извиха в саркастична усмивка.

— Тя знае, че не съм направил нищо, Пейдж. Просто е ядосана и стоварва всичко върху мен. — Той се взря предизвикателно в Джулиана. — Хайде, продължавай. Ще го понеса.

Джулиана обмисляше. Щом дъщеря ѝ наистина иска да се занимава с медицина...

— Пейдж, защо не станеш лекар? Докторите са по-полезни за болните. Имат по-висок престиж и добро заплащане.

— Не ме интересуват парите и престижът!

— Защото никога не си живяла без тях и не знаеш колко са важни.

— Казано съвсем в твой стил — гневно се намеси Бен. — Никак не си се променила.

— Напротив! — Очите ѝ бяха като две горящи кухни, устните ѝ трепереха. Тя местеше поглед от единия към другия, умоляваше да я разберат. — Вижте, чета вестници. Медицинските сестри са претоварени с работа, а получават малко пари. Не искам такъв живот за Пейдж.

— Мамо, ти си сноб! — решително каза момичето.

— Не съм. Просто съм запазила здравия си разум.

— Бен! Направи нещо, за да разбере!

— Не се обръщай към мен! Майка ти току-що достатъчно ясно заяви, че това е семеен проблем. Аз съм вън от играта.

Джулиана сви устни.

— Малко е късно, не мислиш ли? Признай, че си съгласен с нея.

— Не напълно. — Той я изгледа с присвити очи. — Аз бих те нарекъл продажен сноб.

— А аз бих те нарекла...

— Хайде, продължавай! Какво би ме нарекла?

Джулиана не можа да издържи предизвикателството в гласа му.

— Толкова съм разстроена! Казах вече неща, за които ще съжалявам. — Погледна дъщеря си. — Моля те, седни да поговорим!

— Не! — Пейдж грабна чантичката си. В очите ѝ блестяха сълзи. — Няма за какво да говорим. Съжалявам, че не одобряваш избора ми, но това е моят живот и аз ще го изживея както ми харесва. Ще прекарам нощта у татко. Ще се върна вкъщи, когато се успокоя. Ако се успокоя! — Тръгна решително към изхода.

— Пейдж!

Пейдж дори не се обърна. Раменете на Джулиана видимо увиснаха.

В продължение на няколко минути Бен я наблюдаваше и се опитваше да запази гнева си към нея, за да блокира всичките му чувства.

Защото от всичко, което бе изпитал към Джулиана през този ден, гневът бе най-безопасен.

СЕДМА ГЛАВА

Бен не откъсваше поглед от Джулиана. Тя бе събудила у него чувства, за които не бе подготвен и които неприятно му напомниха, че е от плът и кръв.

Тя също така му бе напомнила колко отдавна за последен път бе пожелал жена. Ала не тази жена, мина му през ума. Тя изобщо не се беше променила. Останала си бе арогантна, себична...

— Джулиана, ти ли си? — До масата беше приближила възрастна двойка. Говореше жената. — Не можах да те позная с подстригана коса. Очарователна си.

Джулиана ги гледаше объркана. Нервно приглади кичур от перуката.

— Изглеждаш чудесно. Може би малко поотслабнала. Внимавай да не прекалиш с диетата.

— Радвам се да те видя. Работата върви добре, надявам се? — намеси се мъжът.

— Да. Предполагам... — Погледна с ужас към Бен.

Мина му през ума, че тя не знае кои са тези хора. Все още ядосан, изпита съчувствие към нея. Стана и протегна ръка към мъжа.

— Бен Уеър — каза той. — Мисля, че не се познаваме.

— Джордж Сингълтън. Това е съпругата ми Едит. Джулиана ни помогна преди няколко години.

Лицето на Джулиана грейна.

— Джордж, Едит! Радвам се, че ви виждам. Как са внуците?

Едит се усмихна щастливо.

— Добре са. Но ние прекъснахме вечерята ви. — Погледът ѝ ги обгърна с разбиране. — Радвам се, че се запознахме, Бен. Приятна вечер.

Тя мисли, че между нас има нещо, но греши, мрачно помисли Бен, докато ги проследяваше с поглед. По-скоро бих легнал с кобра. Легнал? Откъде ми хрумна?

— Благодаря. Нямах представа кои са — прекъсна мислите му Джулиана.

— Няма за какво — отвърна хладно.

— Навярно не знаят, че съм била болна.

— Изглежда е така.

— Когато ти се случи нещо толкова страшно, мислиш, че целият свят се върти около теб и се моли за щастлив изход. — Тя затвори очи и потръпна.

Бен искаше да пропъди съчувствието, което изпитваше към нея, затова попита рязко:

— Самосъжеляваш ли се?

— Не. Само споделих едно свое наблюдение.

— Гледай на нещата откъм хубавата им страна. В края на краищата не разбраха, че носиш перука.

Джулиана подскочи и очите ѝ блеснаха.

— Ти наистина си безчувствено копеле! Тръгвам си!

— Не преди някой от нас да плати.

Погледите им се срещнаха.

— Аз винаги сама плащам сметките си — каза тя с леден глас.

— Аз също.

Двамата посегнаха към сметката, но той беше по-бърз.

За момент му мина през ума, че тя ще я издърпа от ръцете му, но Джулиана взе останалата в чинията кифличка, гневно извади късметчето и прочете на глас:

— „Ще намерите истинската любов там, където най-малко я очаквате“. — Тя смачка листчето и го изхвърли в пепелника. — Чакам със затаен дъх!

Бен гледаше пълната луна през прозореца на мерцедеса и мълчеше. Не знаеше как да постъпи.

Не трябваше да я целува — пък било то и само за да я успокои. Достатъчна причина да не го прави беше силното му желание. Тя го беше завладяла. Неусетно задължението му към нея се беше превърнало в страстен копнеж. Не се чувстваше удобно на седалката до шофьора. Физическият дискомфорт се превръщаше в емоционално неудоволствие.

— Беше нечестна с нея — каза той рязко.

— В края на краищата това не те засяга, нали? — отвърна хладно Джулиана и обърна колата към каньона Буена Суерте.

— Ти направи всичко моя работа, когато припадна в къщата ми. — Не мислеше вече да се контролира. — Моя работа е откакто започна да идваш тук ден след ден и се пречкаш на пътя ми. — Чу я как пое въздух и остана доволен, че я е наранил. Веднъж започнал, не можеше да спре. — Всичко е моя работа, откакто заяви, че се променяш. За щастие не ти повярвах и затова не бях изненадан, когато се нахвърли върху Пейдж.

Тя спря колата до неговия пикап и се извъртя на мястото си.

— Аз исках само...

— Млъкни! Сега е мой ред! — Сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Няма да мълча. Какво право имаш ти да се намесваш в отношенията с дъщеря ми?

Беше ядосана. Добре. Такава искаше да я остави. Отвори вратата и излезе навън. Наведе се през прозореца и изкрещя:

— Върви си вкъщи, Джулиана, и никога не се връщай! Тук няма да намериш нищо от това, което търсиш. Не можеш да увеличиш банковата си сметка, социалния си престиж или да промениш професията на дъщеря си. Няма да продам земята си нито на теб, нито заради теб!

Обърна се и закричи към къщата. Надяваше се, че достатъчно я е разгневил, за да запали колата и да си тръгне. Някакво отмъстително кътче в душата му се молеше нощта ѝ да бъде тъй мъчителна, както обещаваше да бъде неговата.

Ала Джулиана изскочи от колата и хукна след него. Даваше си сметка, че не може да си тръгне така. Ако сега си отиде, ще го загуби завинаги... като приятел. Това е единственото, което иска. Той очевидно не желаше и приятелство.

Точно пред вратата на кухнята хвана ръката му — твърда като неочаквано препятствие от гранит.

— Защо постъпваш така? — извика тя. — Не мога да разбера. Всичко вървеше добре, докато Пейдж...

— Не обвинявай Пейдж!

Говореше с такава ярост, че тя се задъха.

— Не я обвинявам. Опитвам се да разбера защо изведнъж започна да се държиш така, сякаш ме мразиш...

— Не те мразя. Върви си вкъщи! Махай се оттук!

Гласът му я ужаси, но мисълта, че ще го загуби, беше пострашна. Ръката му изгаряше пръстите ѝ, въпреки това тя настойчиво продължи:

— Не мога. Твърде много държа на теб!

— Какво, по дяволите, означава това?

— Наречи го както искаш! — В мислите си го молеше да я прегърне. — Бен, твоето приятелство... Твоята подкрепа и одобрение... са от голямо значение за мен. Явно сме на различни мнения за бъдещата професия на Пейдж. Но бихме могли да поговорим отново.

— Тя е твоя дъщеря, както непрекъснато ми напомняш.

— Беше нечестно от моя страна, но бях много ядосана.

— Е, сега всичко е наред — каза той саркастично. Пристъпи към нея, зарови пръсти в перуката и я свали. Захвърли я настрани. Грубо притисна Джулиана към себе си, наведе главата ѝ назад и яростно впи устни в нейните.

Джулиана се отпусна в прегръдката му. Пръстите му докоснаха гърдите ѝ и той чу забързаното ѝ дишане. Погледите им се срещнаха. Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Страстта му се разпалваше с всяка нова ласка. Притисна длани към гърдите ѝ и почувства втвърдените зърна.

— Изпусна шанса да си тръгнеш — промълви той с дрезгав глас. — Сега е твърде късно.

— Не разбирам за какво говориш. — Джулиана се облегна на вратата. Очите ѝ бяха притворени.

— Лъжкия... — Ръката му се плъзна към копчетата на светлозелената ѝ копринена блуза. Пръстите му нежно погалиха гърдта ѝ.

Тя пое въздух и отвори очи.

— Но ние сме само приятели! — прошепна, но не посегна да го спре. — Винаги сме били.

— Мисля, че приятелството ни преминава към нов етап.

Сграбчи нежната тъкан и я дръпна — копчетата изпукаха. Нямахше представа, че гневът му е толкова силен. Наведе се бързо и

потърси с устни пламналата ѝ кожа. Притисна я към стената и раздели с крак бедрата ѝ.

— Бен... Ти... Аз...

Усети объркването ѝ, но и той бе не по-малко изненадан. Не беше очаквал това да се случи. Не бе и предполагал, че хаосът, завладял чувствата му, ще надделее. Болезнено разгневен и възбуден се бореше срещу изкушението, но загуби. Ръката му се плъзна по гърба ѝ и разкопча сутиена.

Не я обвиняваше в нищо. Не можеше да повярва, че това се случва с тях. Целуваше я и вдъхваше аромата ѝ. Възбуден до краен предел, сграбчи ръката ѝ.

— Ела! — Отвори вратата с ритник.

Джулиана се дръпна назад.

— Какво правиш? Това е лудост!

— Зная! — Повлече я към спалнята.

— Ние се познаваме от доста време — отчаяно промълви тя.

Стигнаха стаята и той с безцеремонен жест я хвърли на леглото.

— Хей! — отскочи нагоре тя. Реалността на ситуацията я зареди с неочаквана сила. Протегна ръка и запали нощната лампа.

Светлината заля стаята и освети Бен с наполовина съблечена риза. Джулиана прикова поглед в него, забравила въпросите си. Лампата осветяваше стегнати мускули и гладка бронзова кожа.

Бен свали ризата и я захвърли. Страните му пламтяха, светлата му коса беше разрошена. Лицето му излъчваше странна несигурност, въпреки че гласът му прозвуча арогантно:

— Желая те!

— Но това е нелепо! Толкова отдавна не съм...

Той я погледна изпитателно. Светлините и сенките подчертаваха строгите черти на лицето му и трапчинката на брадата.

— Аз също. Сега ми е за пръв път, откакто...

Не бе необходимо да продължава. Джулиана знаеше, че бе искал да каже „откакто жена ми почина“. Признанието разколеба решителността ѝ.

От какво се пазя? Не съм някаква неопитна ученичка, а зряла жена, помисли внезапно Джулиана. Бях сама толкова дълго. Ако сега изпусна този шанс, няма да се сближа никога с него. Тази възможност я изплаши. Протегна ръка и докосна бедрото му през джинсите.

Мускулите му останаха стегнати. Той плъзна поглед към лицето ѝ с неизречен въпрос.

Останала без дъх, Джулиана кимна.

Бен се усмихна и целият му яд се стопи.

Преплете пръсти в нейните и я изправи на колене върху леглото. Джулиана се опита да стане. Не се притесняваше, че блузата ѝ е разкъсана, а от факта, че е гола. Инстинктивно прикри гърдите си с ръце.

— Добре! — прошепна задъхано. — Но мисля, че първо трябва да се подготвим.

Бен внимателно отстрани ръцете ѝ. Наведе глава и жадно засмука зърното ѝ. Не беше докосвана толкова дълго, че от горещата ласка на езика му коленете ѝ омекнаха.

Положи я на леглото, без да сваля устни от нея. Ръката му се плъзна по корема, продължи надолу между бедрата ѝ и тя изстена. С последни усилия на волята хвана главата му с ръце. Бен вдигна поглед, за да срещне очите ѝ.

— Имаме нужда от... нещо — прошепна тя.

— Нещо... — промърмори и чак тогава разбра. — О, да... Къде е чантата ти?

— Никога не съм имала такива неща! — Опита се да преодолее сладостната тръпка, която разливаше по тялото ѝ изгарящата ласка на ръката му.

Гледаха се известно време. Ужасната истина достигна бавно до тях. Бен се дръпна рязко. Джулиана се извъртя и седна на леглото, гола до кръста.

— Сигурен ли си, че нямаш един...

Изражението му беше свирепо.

— Думата, която търсиш, е „презерватив“. Мина доста време, откакто се нуждаех от тях.

— Тогава как мислиш, че ние... — Посочи безпомощно раздърпаната, като нея самата, покривка на леглото.

— Мислех, че ти си се подготвила.

— Никога през живота си не съм купувала презерватив. С риск да помислиш, че съм старомодна, не съм от тези жени. — Скочи и взе сутиена. Закопча го и се втренчи в разкъсаната блуза. — Не мога да си тръгна в такъв вид!

— Възнамеряваш да си тръгнеш? Що за...

— Не казвай нищо! — Обърна пламнало лице към него. Никога не беше се чувствала по-унизена. — Ще ми заемеш ли някаква дреха, за да се прибера вкъщи.

Леглото изскърца под тежестта му. Направи неопределен жест с ръка.

— Всичко е на твое разположение. Ще се радвам, ако намериш каквото търсиш.

Искаше да му каже, че той е всичко, което е търсила, но беше прекалено объркана, за да говори.

Грабна една карирана риза, закачена на вратата и бързо я облече. Закопча я догоре. Дълга почти до коленете ѝ, тя сякаш ѝ осигури защита.

Бен просто я наблюдаваше. Лицето му беше безизразно, но мускулите му ясно се очертаваха.

На прага Джулиана се обърна.

— Съжалявам! Не зная как се случи.

— Аз зная.

Тя безмълвно напусна стаята.

Когато завиваше по алеята към къщата, видя паркирана отпред колата на Пит. Изстена. За секунда помисли да се върне обратно, но не можеше да си го позволи. В края на краищата, това беше нейният дом.

Каква нелепа ситуация! Отвори с дистанционното управление вратата на гаража, паркира колата и изключи мотора. Пит влезе след нея. Изчака я да заключи колата и да затвори гаража.

Без да губи време в обяснения, Пит започна направо:

— Виж какво, Джулиана, Пейдж е много объркана и мисля, че би могла... — Гласът му заглъхна. — Господи, какво се е случило с теб?

Лицето ѝ пламна.

— Нищо. — Тя забърза към вътрешната врата и я отключи.

Пит я последва.

— Добре ли си? Откъде взе тази риза? Изглеждаш, сякаш са те плюли и ритали.

— Е, не са! — Джулиана се извърна към него. Бе забравила, че е облечена в ризата на Бен. — Ако си дошъл да ме критикуваш, можеш

просто...

— Успокой се. Тук съм, за да поговорим за Пейдж. Има ли някакъв шанс да получи бира или в краен случай вода? Чакам те от един час.

— Предполагам. — Неохотно го поведе към кухнята и с жест посочи хладилника. — Заповядай!

Докато Пит шумно отваряше бутилка минерална вода, Джулиана седна до масата. Ръцете ѝ се отпуснаха в скута. Чувстваше се изтощена до краен предел.

— Искаш ли нещо? — попита Пит и отпи от водата. — Май имаш нужда от едно питие.

— Не — отговори автоматично, но после размисли: — Да! В хладилника има бяло вино. Налей ми във водна чаша.

— Допускам, че не само Пейдж е имала трудна вечер — изглежда я подозрително той, докато ѝ подаваше чашата.

— Имала съм и по-добри. — Изпи почти половината от виното. — Имах нужда от това.

— Виждам.

Стана ѝ неудобно от разбиращия му поглед. Пит я познаваше прекалено добре. Може би затова се омъжи за него. По-точно казано, може би затова се разведе с него.

Остави чашата на масата.

— Пейдж още ли ми се сърди?

Пит се настани на една табуретка.

— Тя не ти се сърди, Джули. Нещастна е, защото се страхува, че ще се опиташ да я разубедиш. Казах ѝ да не се притеснява.

— Когато бяхме женени, ти не се осмеляваше да говориш от мое име. Защо мислиш, че сега ще го понеса?

— Не ме интересува дали ще го понесеш, или не. Пейдж е и моя дъщеря. Щом иска да стане медицинска сестра, ще ѝ помогна да осъществи желанието си.

Джулиана зяпна от учудване. Пит имаше толкова затруднения по осигуряването на издръжката за второто си семейство, че едва ли би могъл да намери пари, за да плаща обучението на Пейдж. А и Джулиана не би му позволила. Отвори уста, за да му обясни, но каза само:

— Добре!

— Добре? — Прозвуча така, сякаш най-накрая го е изненадала.

— Добре — повтори тя. — Щом истински го иска, аз не възразявам. Можеш да ѝ предадеш, ако искаш.

— Почакай. Да не би това да е някакъв трик?

— Тя е свободна да прави каквото иска. Имам много други проблеми.

Пит се втренчи в нея за момент, после тъмните му очи се разшириха и проблеснаха с разбиране.

— Почакай — каза той бавно. — Тази риза, която си облякла... Мисля, че се досещам кой носи карирани ризи. Прекарваш времето си с Бенджамин Уеър — производителя на авокадо.

— Не ставай смешен. — Глътна малко вино, за да се успокои и да избегне погледа му.

— Толкова отдавна не си показвала интерес към мъж. Бях започнал да мисля, че...

— Пит!

— Добре, добре! — Вдигна ръце, сякаш се предава. Кафявите му очи закачливо проблеснаха. — Хайде, скъпа. Ако не те вълнува Бен, тогава какво? — Изглеждаше загрижен и същевременно скептичен.

— Всичко стана, защото... Ако не беше тази плешивост...

— Ти не си плешива. Косата ти расте толкова бързо.

— Да, но аз се чувствам плешива. — Особено сега, когато беше забравила перуката си пред къщата на Бен. — Освен това непрекъснато обърквам времето и събитията, не помня цифрите. Пит, мога да се концентрирам само за около деветдесет секунди. — Освен когато Бен ме прегръща. Това подобрява умствените ми способности с хиляда процента, завърши мислено тя.

— О, скъпа! — Пит заобиколи масата и хвана ръката ѝ. По лицето му се четеше разкаяние. — Очакваш прекалено много от себе си за кратко време. По-спокойно!

Колко често ѝ бе повтарял тези думи? Докато бяха женени, непрекъснато се бе опитвал да я разведри, но тя естествено не го слушаше.

— Пит, мислиш ли, че съм продажен сноб?

— Не бих избрал точно тази дума, но знам кой би се изразил така. Ако Бен не успее да те „укроти“, никой не би могъл. Сигурен съм.

— Не искам никой да ме „укротява“. Аз...

Телефонът иззвъня. Дива надежда изпълни гърдите ѝ. Това е Бен. Обажда се, за да се извини. Да ѝ каже, че не може да преживее тази нощ без нея, че идва...

Джулиана погледна Пит.

— Има ли друго?

— Не, това е. Обади се. Аз си тръгвам.

— Благодаря! — Не дочака да се отдалечи. Втурна се и грабна слушалката. — Бен? — Извика с абсолютна сигурност.

Тишина — дълбока и безкрайна. После чу как някой произнесе името ѝ... Гласът на Кари Годард.

ОСМА ГЛАВА

Джулиана опита да прикрие разочарованието си.

— Кари? Каква изненада!

— Да, усетих. Друг ли очакваше?

— Не съвсем. Къде си?

— В Денвър. Ще летя за Маями и ще се върна в средата на следващия месец.

Значи в близко бъдеще няма да е в Съмърхил, помисли с облекчение Джулиана.

— Много ли си зает?

— Да — поколеба се и добави: — Това не означава, че съм забравил. Искам онази земя и уговорката е в сила. Никога не оставям работата си недовършена.

— Бен е упорит човек, Кари. Не можеш да го принудиш да продаде земята си, щом не иска.

— Не мога? Ще видим. При неговото финансово състояние, всичко е възможно. Искам само да знаеш, че нищо не се е променило. Договорът с теб все още е валиден. Искам да подновиш преговорите при първа възможност.

— Кари, съмнявам се, че Бен ще...

— Ти само действай! — Агресивният му глас поомекна. — Ах, Джулиана, радвам се, че се възстановяваш!

— Така ли? — Отговори студено, защото си спомни липсата на внимание от негова страна, както в болницата, така и сега.

— Истината е, че не издържам подобни гледки. Болестите винаги ме плашат. Съжалявам, но съм такъв.

— Казаха ми, че си идвал в болницата.

— Да. Едно от най-трудните неща, които съм правил през живота си. Просто искам да знаеш защо не се върнах. Но сега, когато всичко е минало, ще се видим. Надявам се да убедиш Бен Уеър да приеме предложението ми.

Преди да успее да отговори, връзката прекъсна. Изпълнена с мрачни предчувствия, тя затвори. Явно професионалните ѝ и лични взаимоотношения с Кари Годард бяха минало.

Наля си нова чаша с вино и влезе в хола. Сега всичко беше различно — Джулиана поддържаше Бен. По дяволите комисионата — няма да си мръдне пръста, за да се осъществи тази сделка. Студени тръпки полазиха по гърба ѝ. Упорито беше работила, за да започне сътрудничеството с Кари. Сега явно трябваше да върне възнаграждението, което вече беше получила.

Недоволна, тя избра един от най-старите компактдискове и го пусна. Загаси лампите и се сгуши в ъгъла на дивана с чаша в ръка. Сърцераздирателен блус на Били Холидей изпълни стаята.

Мислеше за Бен.

Бен. Изстена. Припомни си устните, изгарящи шията ѝ, изгарящата ласка на ръцете му и затвори очи. Желаше го. Тялото ѝ крещеше за него. По дяволите този навик да се владее.

Защо не се обажда?

Скочи и закрачи из стаята. Припомни си целувките му, страстта, която бе събудил у нея. Беше се променила, независимо дали той ѝ вярваше, или не.

Всичко е наред. Най-важното е, че съм жива и имам шанс да поправам всичко, окуражаваше се тя.

Спря уредбата. Чашата ѝ беше празна. Пушеше ѝ се. Пет пъти основно беше претърсвала къщата за цигари. Всеки път Бен морално я беше подкрепял да устои на изкушението. Сега самият той беше изкушение за нея.

През всичките тези години изобщо не го бе забелязала... Сините му очи, толкова внимателни и интелигентни. Но сега повече мислеше за устните му. Изглеждаха груби, но всъщност бяха толкова меки и нежни. Особено когато търсеха нейните.

Потръпна и отвори очи. Не можеше да се отърси от чувствата си. Стоеше сама в къщата, пиеше, халюцинираше и все повече се разгорещаваше.

Можеше да пие бавно, докато се напие. Или да изтича до магазина за цигари...

Остави чашата, грабна шала и изтича навън.

Вървеше покрай щандовете в денонощния магазин, докато накрая намери това, което търсеше.

Не беше предполагала, че има толкова видове и размери презервативи. Преглътна трудно и стисна зъби. Потисна желанието да се огледа, уверена, че ще види някой познат. Грабна най-близката кутийка, в която имаше почти от всички видове. Разнообразието е солта на живота, припомни си мъдрата мисъл.

Бен чу мотора на приближаващия се мерцедес и излезе от обора, точно когато колата спря. Джулиана слезе и се загледа към къщата.

Дочула името си, рязко се обърна. За момент се гледаха и после се втурнаха един към друг.

— Съжалявам, Бен — прошепна тя. — Съжалявам, държах се като глупачка.

— Ш-ш-т, всичко е наред. Нали сега си тук!

Целуна я по бузата. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. На сребрилата лунна светлина той видя как клепачите ѝ се притвориха.

Несръчен в бързината, обгърна кръста ѝ и я придърпа към себе си. Езикът му се плъзна настойчиво между устните ѝ. Джулиана се притисна плътно до него и тялото му трепна в отговор.

Бен отдръпна рязко главата си назад. Дишаше тежко. Взря се в нея на светлината на пълната луна и милионите звезди.

— Какво има, Бен? Не трябва да спираме. Купих...

— Сигурна ли си, че можем, Джули? Искам да кажа, няма ли някакви медицински причини, поради които не можем да... да го направим?

— Кое, Бен? Сигурна съм, че съществува дума, с която да го наречеш.

— Съществуват много думи. Но една от тях е „любов“. Сигурна ли си, че бихме могли да се любим?

— Да!

— Питала ли си лекаря?

— Не, разбира се! Не съм допускала, че ще се случи. Освен това нали оперираха мозъка ми, а не...

— А не какво, Джули?

— Няма значение. Каза ми, че мога да се омъжа. Това предполага меден месец, нали?

— Да се омъжиш?! — За момент той се стъписа. След това рязко се изсмя. — О, значи си разбрала за номера с годежа?

— Да! — Почувства как ръката му нежно погали бедрото ѝ.

— И ми прости лъжата?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че трябва да продължим разговора на друго място.

Поведе я към къщата.

— Добре!

Сигурно той долови нещо в тази единствена дума, защото спря и я прегърна.

— Какво има, мила?

— Нищо — отрече бързо и зарови лице в извивката на врата му.

— Не се страхувай от мен. — Той целуна късата ѝ копринена коса.

— Не се страхувам. Просто се чувствам невероятно глупаво да призная, че...

— Смущаваш се, нали?

— Как позна? — изчерви се тя.

Ръцете му я притиснаха по-силно.

— Не съм познал. Чувствам се по същия начин.

— Шегуваш се! — Джулиана нервно се изсмя. — Къде сбъркахме, Бен? На нашата възраст... А и всъщност сме се познавали почти през целия си живот.

— Никъде не сме сбъркали. Дългото ни познанство не означава нищо. Просто ти си жена за един мъж, а аз — мъж за една жена. Не сме свикнали да се въргаляме в сеното.

Изведнъж му хрумна нещо. Грабна я за ръката и я поведе далече от къщата.

— Къде отиваме?

— Никога ли не си мечтала да се любиш в сено?

— Разбира се, но тогава бях на шестнайсет.

Потънаха в тъмнината на старата постройка. Той нежно ѝ помогна да се изкачи по стълбата.

Покатери се, обзета от вълнение и любопитство. Бен я последва и я грабна в обятията си.

— Понякога спя тук.

На лунната светлина, която се процеждаше през пролуките между гредите, Джулиана огледа сеновала.

— Готова съм на всичко, за да те спечеля, Бен! Бих могла да легна върху бодли. Или да ходя боса по жарава. Не знам какво става с мен. — Сграбчи краищата на ризата, съблече я през главата си и я захвърли. — Единственото, което знам, е, че съм луда по теб.

Той разкопча сутиена ѝ. Целуна извивката на раменете ѝ, докато презрамките се свлякоха и откриха гърдите ѝ.

Треперещите ѝ пръсти непохватно разкопчаха панталона. Стоеше гола и изгаряща от желание. Дръпна нетърпеливо ципа на джинсите му. Ръцете ѝ галеха тялото му с безразсъдна страст. Само учестеното дишане издаваше силната му възбуда. Дланите ѝ се плъзнаха по гърдите му и лекичко притиснаха зърната. Чу сподавен стон.

— Джули!

Грабна я и закрачи към другия край на сеновала. Наведе се и я постави върху купа сено, покрита с одеяло... или юрган — тя нямаше време да установи разликата. Просто лежеше и го гледаше как се съблича.

Лунната светлина го превръщаше в подвижна скулптура. Посребри красивото му тяло и издаде нетърпеливите му движения. Усети силата му и цялата страст, която беше съдържала, стихийно я погълна. Протегна ръце към него, устремена към ласките му.

Бен застана до одеялото и се взря в жената, която беше върнала способността му да чувства, да желае... Джулиана. Кой би помислил?

Коленичи. Искаше просто да я погледа. Да се наслади на подаръка, който тя му донесе.

— Какво има, Бен?

— Много си красива! Винаги съм те харесвал.

— Така ли?

Долови удоволствието в гласа ѝ. Погали корема, гърдите ѝ. Леко притисна зърната. Джулиана тихо изстена, но не помръдна. Целувката го опияни. Устните ѝ бяха горещи и влажни, изпълнени със страст.

Бен трудно контролираше желанието си. Искаше да я обладае бързо и безжалостно. Не се заблуждаваше, когато се нарече мъж за една жена. Признанието му беше искрено.

Погали корема ѝ, после пръстите му нежно се плъзнаха между бедрата ѝ. Настойчиво, с едва доловим ритъм. Джулиана се движеше в такт, сякаш го бяха правили хиляди пъти. Пръстите му потънаха по-дълбоко в палещата сърцевина.

Усети отговора ѝ — отначало стон, а после — стягане на мускулите. Вкопчи ръце в раменете му. Ноктите ѝ със сладка болка се впиха в кожата му.

— Сега — прошепна настойчиво тя. — Моля те!

Бен се обърна, за да се приготви, после коленичи пред нея. Остана за миг така, загледан в тръпнещото ѝ тяло. Очите ѝ се отвориха и тя протегна ръце към него.

Проникна в нея с един-единствен тласък. Тя се повдигна, за да направи сливането пълно. Обви бедра високо и плътно около тялото му. Дълбоко в нея, той почувства огнените ѝ тръпки и разбра, че ще свърши прекалено скоро. Мускулите му се напрягаха с последни сили.

Тялото ѝ се извиваше под неговото и го насърчаваше да достигне предела на способността си да дава, да проникне докъдето тя би могла да го приеме. Почувства първата ѝ слаба контракция, която ставаше все по-дълбока и обхващаше цялото ѝ тяло. Джулиана се извиваше назад, сякаш беше в агония.

Бен се повдигна и направи последен мощен тласък. Екстазът ѝ обхвана и него. Двамата се превърнаха в едно цяло. Почувствал експлозията на освобождението, той се строполи в божествен водовъртеж.

Лежаха един до друг. Дишането им постепенно се успокояваше. Джулиана погледна Бен и се усмихна. Изглежда, и той се чувстваше като нея — слаб, изтощен... удовлетворен. Притисна се към него.

— Студено ли ти е? — Достигна до нея дрезгавият му глас.

— Не! О, не!

Бен я прегърна.

— Цялата трепериш.

— Но не от студ — целуна рамото му. Искаше да сподели как се чувства. — Не мога да повярвам, че всичко това се случи с мен. Ако не бях преживяла всичко това, може би никога нямаше да се сбlijим, нямаше да съм тук сега!

— Не бъди толкова сигурна. Все някога щяхме да се открием.

Знаеше, че и той не вярва на думите си. Ако не беше случайността, нямаше да го забележи. Ужасната болест бе разкъсала внимателно изгражданата ѝ защитна стена.

А и чувствата му към нея отначало съвсем не бяха приятелски. Той искаше да задържи земята си, а тя — да я продаде. Бен веднъж ѝ беше казал, че животът им зависи от милосърдието на частицата „ако“. Ако не беше се разболяла... Ако не беше спасил живота ѝ... Ако... Ако...

Притисна се силно към него. После щеше да има много време за анализи. В момента се чувстваше чудесно.

Пръстите ѝ се плъзнаха върху пулсиращата му плът — нежни и настойчиви. Затоплена от любовния копнеж, почувства как тялото му едва доловимо ѝ отговаря.

— Много ми е интересно — каза наведена над него, — откъде взе презерватив. Тези, които купих, са още в чантата ми, а тя е в колата.

Тръпнещ от допира ѝ, Бен отговори:

— Всъщност... Веднага след като си тръгна, направих кратко пътуване до града.

Джулиана наклони глава и докосна с устни стегнатия му корем.

— Бил си сигурен, че ще се върна?

— Бях сигурен, че ако ти не се върнеш, аз ще дойда при теб.

По-късно нощният хлад ги принуди да слязат по подвижната стълба и да се отправят към къщата. Взеха със себе си всичко, което успяха да намерят в тъмното — обувки, чифт джинси, сутиен.

Замаяна от щастие, гола на лунната светлина, Джулиана се чувстваше почти безплътна. Както в сън протегна ръка и докосна Бен. Топлата му кожа я убеди, че не сънува.

— Бих искал да мога да ти обясня как се чувствам! — Дрезгавият му глас бе още по-пресипнал.

— Ти го правиш!

Джулиана хвана ръцете му и ги обви около тялото си. Голите им тела се срещнаха и Бен я целуна продължително и опияняващо.

Влязоха в къщата вплели ръце... Много време им отне да намерят спалнята.

Бен светна лампата. Положи я на леглото. Коленичи край него и с показалец погали тъмния белег върху стомаха ѝ.

— Боли ли? — попита той.

— Не. Не си спомням кога са го направили.

— Аз си спомням. — Покри с длан белега. — Мислех, че ще умреш.

— Да, но съм жива благодарение на теб. — Той затвори очи, но Джулиана видя болката и несигурността в тях. — Ти си причината целият ми живот да се промени. Сега се чувствам като... в мечта. — Обгърна лицето му с длани. — Мечта, за която дори не съм подозирала. Предполагам, през цялото време съм копняла за теб, а не за цигара.

Той весело се разсмя и плъзна ръка по гладкия ѝ корем. После нежно продължи надолу. Джулиана изстена.

— Спри, Бен! Трябва вече да си тръгвам. Съвсем не ми помагаш.

— Ти всъщност не искаш да си тръгнеш, а и аз нямам интерес да ти помагам.

— Разбира се, че не искам. — Задъха се от деликатния допир на пръстите му. — Имаш право.

Ръката му неохотно се отдръпна, плъзна се отново нагоре и обхвана гърдите ѝ.

— Сигурно е два или три след полунощ, а един от нас утре трябва да отиде на работа — промълви той.

— За какво говориш?

Тя го дръпна да легне до нея и обви ръце и крака около тялото му. Припомни си за семейство Бъртън и изстена.

— Чакай малко. Това беше идея на Опал. Аз не съм дала съгласието си.

— Но ще го направиш! — Пръстите му се върнаха между бедрата ѝ, започнаха ритмично да се движат. Мускулите ѝ се стегнаха, тръпки разтърсиха тялото ѝ и тя затвори очи.

— Предполагам, отново имаш право. — Гласът ѝ беше напрегнат.

Не искаше да мисли за утре. Реалността на деня я плашеше. Искаше настоящият миг да продължи вечно. Отмаляла усети как Бен засмука зърното ѝ с нежна настойчивост. Тялото ѝ се изви назад. Тръпнеше, готова да го приеме, да бъде негова. Внезапно осъзна, че никога не беше се сближавала с друг мъж. Дори със съпруга си, когато в първите дни от женитбата се кълнеше, че ще го обича вечно.

— Бен... — прошепна, когато той с експлозивна сила проникна в нея.

— Искаш да говорим сега?

— Не — преглътна и обви бедра около тялото му. — Аз... исках просто да ти кажа, че... може би...

— Би ли могла да говориш по-бързо.

— Мисля... мисля, че те обичам. — Джулиана го погледна. Страхуваше се, че той ще се изсмее или... още по-лошо. Но какво можеше да бъде по-лошо?

Той не се разсмя. Очите му се притвориха и се взряха в нея, докато стегнатата му плът вливаше в нея нов живот.

— Ти не мислиш, че ме обичаш — прошепна дрезгаво, прониквайки по-дълбоко в нея. — Ти знаеш, че ме обичаш. В противен случай нямаше да бъдеш тук. Нямаше да бъдеш с мен.

Бен простена и тя усети, че го връхлита разтърсваща тръпка, която завладя и нейното собствено тяло. Когато най-силните конвулсии я понесоха надалече, Джулиана знаеше, че е вярно.

Тя го обичаше. Наистина го обичаше!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джулиана се събуди в нов свят. Свят, изпълнен с надежди и обещания. След като реалността на настъпилият ден не може да го изтрие, значи всичко е възможно, каза си, докато пиеше сутрешното си кафе заедно с Бен. Не беше гладна; искаше само да го гледа, да го докосва, да бъде с него.

Но не можеше, защото не желаше да се прости със своята независимост. Ще се върне отново след няколко дни. Дотогава ще е обмислила всичко.

— Ще те видя ли довечера? — попита я, когато вече бе готова да тръгне.

Взря се в хубавото му лице, в силното тяло, дарило я с толкова приятни усещания. Искаше да каже „да“. Вместо това издигна преграда.

— Не съм сигурна. Зависи от работата ми и от Пейдж.

Искаше ѝ се да се покаже по-нещастен от нейното отсъствие, но той само сви рамене.

Пристигна къщи. Взе си душ, облече строг костюм и излезе. Имаше малко работа преди срещата със семейство Бъртън.

Възбуждащ вкус и аромат на домати, чесън и сирене я посрещна, когато влезе в пицарията на Пит. Изглежда всичко в живота ѝ ставаше по-наситено, по-реално. Чувстваше се като дете, по-точно като девойка. С тази разлика, че в онези дни любовта ѝ беше бледо копие на настоящата.

Забеляза Пит зад тезгяха. Правеше пици заедно с няколко млади момчета — негови помощници.

Пит я погледна изненадан. Остави пицата и тръгна към нея.

— Какво има? Приличаш на котка, облизала каймак.

Джулиана се усмихна. Чувстваше се точно така. Причината явно не беше в грима, новите дрехи или перуката.

— Благодаря!

— Явно се е случило нещо, откакто те оставих снощи. Предполагам не си се отбила, за да обядваш?

— Правилно предполагаш.

— В такъв случай да влезем в канцеларията.

Преведе я през пицарията към заградена със завеси стаичка. Явно тук беше центърът на неговите пица-операции. Посочи ѝ единствения стол, но тя поклати глава.

— Няма да се задържам. Дойдох само да ти дам това. — Отвори чантата си и извади чек. — Приеми го като заем или подарък.

Пит бавно пое чека. Гледаше късчето хартия и примигваше.

— Десет хиляди долара? — Явно не вярваше на очите си.

— Това е сумата, която ти трябва, нали?

— Да.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ти вече ми отказа. Не те познавам като човек, който променя решенията си. Какво става с теб, Джулиана?

Беше ѝ трудно да отговори честно.

— Не си спомням, Пит. Кога сме разговаряли за това?

— В деня, когато ти прилоша. У Бен. — Внезапно очите му се разшириха разбиращо. — Явно не си спомняш заради мозъчния аневризъм.

— Много неща съм забравила — кимна тя.

— В такъв случай мога само да се радвам. Освен ако сега, когато знаеш, не си го вземеш обратно.

— Парите са твои, Пит. Дълга ти много повече.

— Ти наистина си се променила. Не знам как бих могъл да ти се отблагодаря, скъпа! — усмихна се Пит.

Не беше я наричал „скъпа“ много отдавна. Очите ѝ горяха и тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Чувстваше се обърквана, но странно удовлетворена. Импулсивно стисна ръката му.

— Не се притеснявай! Надявам се сумата да свърши работа.

Пит сгъна чека и го прибра в джоба на сакото си. Хвана я за ръката и я поведе навън.

— Не знам какво е станало миналата нощ, но... Почакай. Май се досещам.

Джулиана се изчерви, прехапа устни и сведе поглед. Пит се взря в поруменелите ѝ страни и избухна в смях.

— Ти и Бен? Кой би помислил? — Изглеждаше смаян.

Джулиана понечи да отрече, но се овладя навреме. Нямахте от какво да се срамува.

— Мислиш ли, че съм си загубила ума?

— Ти? Не. Бен — може би. — Поклати глава многозначително.

— Значи нямаш нищо против... Бившата ти съпруга и твоя приятел?

— Защо? Ти имаше ли нещо против, когато се ожених за Сандра?

— Напротив, зарадвах се. Така се чувствах по-малко виновна.

— О, ти наистина много си се променила. — Тръгнаха към изхода и той я прегърна. — За първи път чувам да признаеш, че носиш някаква отговорност за случилото се между нас. Желая ти щастие, Джулиана. Бен е чудесен човек, но е преживял много. Можеш да го погубиш, ако не си достатъчно внимателна.

„Ами аз? Да не съм направена от желязо?“

— Това е нож с две остриета, Пит!

— Не. За теб не се притеснявам.

Джулиана си тръгна, но оптимизмът ѝ бе намалял значително.

Във фирмата се натъкна на тържество. Всички се бяха струпали около голяма шоколадова торта и си подаваха картонени чинии и пластмасови вилици.

Стела първа я забеляза.

— Вижте, шефът е тук!

Разговорите постепенно стихнаха.

— Извинете, че прекъснах празненството. Какъв е поводът?

Всички видимо се успокоиха от добронамерения ѝ тон.

— Миналата неделя Чарли се ожени. — Стела посочи мъж на средна възраст, облечен в карирано сако.

Около минута беше необходима на Джулиана, за да познае Чарли Грешъм. Не можа да си спомни откога работи за нея. Въпреки това се усмихна и пое протегнатата му ръка.

— Моите поздравления! — каза тя.

— Казаха ми, че не одобряват подобни тържества в офиса. Но предположих, че за специални случаи няма да се разсърдите.

И че няма да науча, помисли Джулиана. Усмихна се.

— Не искам фирмата да се превръща в Дисниленд, но нямам нищо против малките празненства. Мисля, че е време да спра и да вдъхна аромата на розите. — Обърна се към Стела, която я гледаше зяпнала. — А също е време да опитам сватбената торта.

Сред спонтанни аплодисменти Стела ѝ предложи огромно парче, обилно украсено с рози от маслен крем. След няколко хапки Джулиана се извини и понесе куфарчето към кабинета си. Стела я последва.

— Съжалявам за тържеството, но Чарли просто не може да бъде спрял. Защо не ми се обади, че ще дойдеш?

— Реших в последния момент.

Истина беше. Решението беше взела след нощта, прекарана с Бен Уеър. Малко бяха нещата, които би му отказала.

— Всъщност след няколко минути имам делова среща със семейство Бъртън. Опал Рудник я уреди.

— Хелън и Родни Бъртън?

— Да. Какво има, Стела?

— Обиколили са всички фирми за недвижими имоти. Никой не иска и не може да им помогне. Господи, те дори съдиха Том Шенкс.

— Явно се е случило, докато съм била в болницата?

Стела започна да обяснява, но внезапно спря. Изражението ѝ омекна.

— Ти наистина нищо не си спомняш. Беше преди година, но няма значение. Ще кажа на Джон да се заеме с тях.

— Не, Стела. Аз ще ги приема.

— Защо, за бога, сама си навличаш неприятности?

„Защото дадох обещание на мъжа, когото обичам“, си каза Джулиана мислено и продължи на глас:

— Някой трябва да го направи. Защо да не съм аз?

Родни Бъртън тропна с бастуна си по пода. Рунтавите му вежди подскочиха над ястребовите младежки очи.

— Няма смисъл! Така казах на госпожа Рудник, когато ми съобщи за днешната среща.

Хелън Бъртън пърхаше около съпруга си и безуспешно се опитваше да го успокои. Той внушително се извисяваше над нея, въпреки че едва ли беше по-висок от Джулиана.

— Родни, успокой се, скъпи. Знаеш какво каза лекарят.

— Този шарлатанин!

Джулиана се опита да прикрие смайването си. Семейство Бъртън бяха около осемдесетгодишни, но явно възрастта не се бе отразила на ума им. А мъжът обединяваше всички значения на определението „сприхав“.

— Моля, седнете и ми обяснете какъв е проблемът!

Телефонът извъня. Джулиана се усмихна извинително и взе слушалката. Беше Стела.

— Предупреди ме да не те безпокоя, но се обажда Барбара Снел. Опитва да се свърже с теб от вчера. Казва, че е важно.

— Покани я. Ще я приема веднага щом привърша с господин и госпожа Бъртън.

— Или когато те довършат теб — измърмори Стела.

Джулиана остави слушалката и се обърна към двойката, седнала пред бюрото.

— Сега, ако ми кажете какъв е проблемът, сигурно ще успея да ви помогна.

— Ей богу, разчитаме изключително много на вашата честност.

Господин Бъртън замахна към бюрото със светкавична скорост и стовари с трясък бастуна. Дървото изхрущя и се пречупи. Тримата подскочиха.

Във внезапно настъпилата тишина, мекият глас на Хелън Бъртън прозвъня като камбана.

— Слава богу! От двайсет години чакам този момент.

— И тогава господин Бъртън погледна към мен, към счупения бастун и към съпругата си и каза: „Хелън, какво се опитваш да ми кажеш?“.

Джулиана избухна в смях, облягайки се на стола.

Барбара, която седеше срещу нея, отвърна с принудена усмивка.

— След това беше вече свършено друг човек. Всеки път, когато се разгорещяваше, съпругата му многозначително поглеждаше към

счупения бастун и той се успокояваше. Така и не разбрах съвсем какво искат.

— Скоро ще разбереш. Всеки иска нещо. — Гласът на Барбара никога не беше звучал толкова хладно.

— Но ти си тук по работа. Какво мога да направя за теб?

Барбара стисна устни и присви очи.

— Можеш да изясниш една противна мълва.

Дъхът на Джулиана секна. Навярно отношенията и с Бен вече бяха тръгнали от уста на уста.

— Разбира се. Какво си чула?

— Че имотът на Холмс се продава за сто хиляди долара.

— Какво?

— Не се преструвай, че не разбираш. Говоря за Една и Хенри Холмс, или по-точно за Една, защото Хенри умря.

— О, разбира се! — Джулиана знаеше имението — стара полуразрушена къща, но на плодородна почва. — Сто хиляди! Но това е невероятно евтино. Каква е комисионата?

— Ти ще кажеш. Чарли Грешъм е посредник по сделката. — Барбара грабна чантата си и скочи от стола. Гласът ѝ преливаше от възмущение. — Познавам те отдавна, Джулиана. С нищо не можеш да ме изненадаш. Отнемала си ми клиенти и каталози, лъгала си ме. Никога обаче не съм предполагала, че ще паднеш толкова низко да крадеш от една седемдесет и пет годишна вдовица.

— За какво говориш? — Джулиана беше поразена.

— Чарли Грешъм е измамник и ти знаеше това, когато го назначи на работа. Използвал е отчаянието на бедната стара жена. На всичко отгоре ѝ е казал, че това е сделката на века. Познай кой е купувачът?

— Аз не...

— Братът на Чарли.

— Почакай, почакай! Трябва да има някаква грешка. Кой ти каза?

— Госпожа Холмс! — Възмущението на Барбара не знаеше граници. — Вчера бяхме заедно на фризьор. Възрастната жена мисли, че Чарли ѝ прави услуга. Но някои от нас знаят истината, нали? — Барбара пристъпи към вратата. — Зная, че си разочарована, задето няма да ти присъдят наградата. Но твоята фирма е една от най-престижните и сключва голяма част от сделките в района. Ала това не е сделка, а измама. Ако узнае за нея, баща ти ще се обърне в гроба.

Джулиана имаше чувството, че е попаднала в кошмар. Сърцето ѝ болезнено блъскаше, виеше ѝ се свят. Барбара излезе и заплашително затръшна вратата.

Секунди по-късно се показа Стела.

— Какво се е случило?

— Стела, знаеш ли нещо за сделката на Чарли Грешъм с имота на Холмс?

— Разбира се. — Стела приближи към бюрото. — Не си ли спомняш?

Джулиана почувства болка в стомаха. Очевидно тя беше наредила на Чарли да се облагодетелства за сметка на вдовицата.

— Помоли господин Грешъм да дойде при мен!

Опита се да зададе въпросите спокойно, но Чарли беше много ядосан.

— По дяволите, вие знаехте толкова добре какво ще стане, колкото и аз! Не се опитвайте да лицемерничите.

— Довиждане, Чарли. — Радваше се, че гласът ѝ отново е спокоен и уверен. — Нашето сътрудничество приключи.

— Така ли? Та нали именно вие ни окуражавяхте да сключваме изгодни сделки. Освен това току-що се ожених и не мога да си позволя...

Телефонът иззвъня и Джулиана грабна слушалката.

— Бен Уеър — произнесе Стела.

— О, да. Свържи ме.

— Не, той е тук.

Вратата се отвори едновременно с думите на секретарката ѝ. Бен застина на прага и я погледна въпросително. Усмивката му изведнъж угасна, когато обхвана с поглед сцената пред себе си.

Джулиана грейна, като го видя. Обърна поглед към Чарли.

— Казах довиждане.

Чарли прехапа устни и сякаш опита да възрази. Бен застана до Джулиана. Сините му очи бяха ледени. Чарли очевидно разбра, че спорът е безсмислен. Обърна се и излезе.

Джулиана се хвърли в прегръдките на Бен.

— Спокойно, мила. Искаш ли да ми кажеш какво се е случило?

— Да! Само че по-късно. Първо трябва да се успокоя.

— Както кажеш. — Изражението му стана сериозно. — Липсваше ми. Имаш ли нещо против, че се отбих, без да те предупредя?

— Не! О, не! — Тя се повдигна на пръсти и го целуна. — Никога не съм била по-щастлива да видя някого.

— Аз също. Ще те видя ли довечера?

— Толкова е сигурно, колкото, че слънцето ще залезе на запад.

Джулиана влезе в кухнята и завари Пейдж да отваря минерална вода. Дъщеря ѝ се усмихна, сякаш никога не се бяха карали.

— Днес си била на работа? Значи вече всичко е наред.

— Върнах се, но не всичко беше добре.

Джулиана отвори хладилника и надникна. Пейдж поклати глава.

— Стига притеснения за деня. Разкажи ми за нощта.

Джулиана извади кана с портокалов сок и затвори хладилника.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— О, мамо. Зная, че си прекарала нощта с Бен.

Шокирана до дъното на душата си, Джулиана се вгледа в дъщеря си.

— А-аз... Ти не... Ние...

— Не се притеснявай, мамо. Мисля, че е чудесно. Мисля, че той е чудесен. Ако искаш да се омъжиш за него, имаш моята благословия.

— Да се омъжа? Никой не говори за женитба. Откъде ти хрумна?

— Разбирам — намигна Пейдж. — Ти ли ще се преместиш при него или той ще дойде тук?

— Луда ли си? Никой няма да се мести никъде. — В този момент се вгледа в лицето на момичето и разбра, че дъщеря ѝ се шегува. — Пейдж, бъди сериозна за минута.

— След малко имам среща.

— За снощи искам да ти кажа, че сбърках. Ако наистина имаш желание да работиш като медицинска сестра... — преглътна трудно и събра сили за пълна капитулация, — съгласна съм с твоя избор.

— Наистина ли? Прекалено лесно се съгласи, мамо.

— Никак не беше лесно — каза строго Джулиана. — Искам само да те помоля да вземеш окончателно решение, след като се върнеш от

Европа това лято.

— Съгласна съм. Но ако мислиш, че това е само поредната ми луда идея, трябва да те разочаровам.

— Не, не мисля така. — Сърцето на Джулиана се изпълни с любов и тя импулсивно добави: — Обичам те, скъпа. Искам само да бъдеш щастлива.

— И аз те обичам. Преди искаше само най-доброто за мен. Сега искаш да бъда щастлива. Усещам някаква промяна — рече Пейдж и излезе.

Щастие или най-доброто? Шоколадова торта или черен дроб? Бен или целия свят? Не можеше да има никакъв спор.

Стояха на терасата и вдишваха свежия нощен въздух. Джулиана се загърна по-плътно с чаршафа и погледна Бен. Отчаяно се опитваше да събере кураж, за да му разкаже за Барбара, Чарли Грешъм и вдовицата Холмс. За нещастие нямаше начин да не разкаже и за своето участие. Можеше да се закълне, че не си спомняше какви указания беше дала, но това не я извиняваше. Беше законно и морално отговорна за сделките на подчинените си.

Опитваше да си спомни нещо нередно и нечестно, което беше направила в миналото, но не успя. След толкова душевни терзания, все още не знаеше как да започне.

Бен застана зад нея и я целуна по рамото.

— Нещо си напрегната — прошепна и я прегърна през кръста.

— Така ли?

Притисна се към него. Беше дошла преди около час и той я беше повел към спалнята — властно, без да очаква отказ. Докато се любиха, чувството ѝ за вина сякаш се беше стопило.

— Мисля, че ти липсвам! Премести се да живееш при мен! — Той я целуна по шията и нежно обхвана гърдите ѝ.

Джулиана простена и затвори очи.

— Тогава никой от нас няма да може да си върши работата. Дърветата ще изсъхнат...

— По дяволите дърветата!

— И семейство Бъртън няма да разрешат проблема си.

— Говоря сериозно.

— Зная. — Тя пое дълбоко въздух. — Страхувам се, че след като ти разкажа това, което ме измъчва, ще промениш решението си.

Джулиана седеше до масата в кухнята. Изпълнена с меланхолия наблюдаваше как Бен приготвя чай.

Наля две чаши, седна срещу нея и я погледна въпросително.

Тогава тя му разказа всичко. Не скри обвиненията на Барбара и потвърждението на Стела. Докато говореше, не го погледна нито веднъж. Когато свърши, Бен каза:

— Значи Барбара те нарече измамница и ти й повярва?

— Можеш ли да ме упрекнеш? Толкова бели петна има в паметта ми. Когато си припомням нещо, вечно трябва да го проверявам.

— Е, това е нещо, което няма нужда да проверяваш.

Джулиана вдигна рязко глава.

— Защо?

— Защото аз вече го направих. Разговарях със Стела.

— Тогава вече знаеш, че съм накарала Чарли Грешъм да измами вдовицата?

— Нищо такова не зная!

Лицето му застина като отливка от бронз. На флуоресциращата светлина косата му блестеше в златно и сребърно.

— Но ти каза... — Тя безпомощно разпери ръце.

— Веднага си повярвала на най-лошото. Май нямаш високо мнение за себе си!

— Но Стела каза, че съм знаела за сделката.

— Да, но никога не е казвала, че си я разбрала. Обясни ми, че е искала от теб да вземаш решения, много преди да си се възстановила. Стела обвинява единствено себе си.

Ръцете на Джулиана се разтрепериха. Едва не разля чая.

— Наистина нищо не си спомням за сделката с госпожа Холмс.

— Вярвам ти.

— Как можеш да ми вярваш, когато аз самата не съм сигурна? Знаем каква ми е репутацията. Винаги съм била твърда, но честна. Сега изведнъж започвам да се чудя... Дали съм била такава винаги? Може би не си спомням, защото не искам да си спомня? Как мога да съм сигурна? Как можеш ти да бъдеш сигурен?

— Сигурен съм — каза решително.

Джулиана удари с юмруци по масата. Чашата подскочи и чайт се разля, но тя не забеляза.

— Но как можеш да ми вярваш?

— Искам да ти вярвам и затова ти вярвам. Уликите срещу теб са косвени и съдебните заседатели могат да решават сами. Аз направих своя избор — вярвам ти!

Джулиана не откъсваше поглед от него. След малко осъзна, че не го вижда заради сълзите в очите си. Накрая преглътна и ги изтри с ръка.

— Благодаря! — каза с пресипнал глас. — Не съм свикнала някой да ми вярва повече от мен самата.

— Не е лошо, нали?

— Прекрасно е! Чувствах се толкова... Барбара и Чарли...

— Забрави ги, Джули! Барбара те мрази. Ако тя вярва на всичко, което казва, ти не си длъжна да го правиш. Колкото до Чарли Грешъм, взела си го на работа не по собствено желание, а защото е бил отчаян. Искала си да направиш добро, Джули. Стела каза, че си вършила много добрини на хората.

Бен се послуша и погледна разтревожен към вратата.

— Какво има? — попита тя изплашено.

След малко той сви рамене.

— Нищо. Стори ми се, че чух мотор на кола. Но кой ще дойде дотук, особено в този час на нощта?

След минута обаче Бен скочи на крака, сви юмруци и погледна към вратата.

Сърцето на Джулиана щеше да изхвъркне. Облегна се на стола и плътно се загърна с чаршафа. Не се страхуваше, че някой ще я нарани. Бе уверена в способността на Бен да я защити. Но мисълта, че някой ще я види така — полугола посред нощ в кухнята на мъж, я притесни до припадък.

Определено имаше някой отвън. Дръжката на вратата се завъртя. Бен се спусна, хвана я и рязко разтвори вратата.

— О!

На прага стоеше жена на средна възраст. Устните ѝ бяха застинали в почуда. За момент се взря в Бен, после погледът ѝ се плъзна към Джулиана.

Бен се отпусна и мечешки прегърна жената. Направо я скри от ужасените очи на Джулиана.

— По дяволите, Лил — каза той раздражено, — можеше да ме предупредиш, че пристигаш!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джулиана скочи на крака. Трябваше да се махне оттук! Непохватно се отпрати към спалнята. На втората стъпка чаршафът се преплете в краката ѝ и се изхлузи.

— Явно съм дошла в неподходящ момент.

От закачливия тон на Лилиан се почувства още по-неловко. Стоеше бездиханна с наведена глава. Слушаше веселите им гласове и се чудеше какво да направи.

— Ако не греша, това е Джулиана Малоун. Май опитва да се измъкне.

Джулиана смутено издърпа чаршафа нагоре. Пое дълбоко въздух и каза с усмивка:

— Лилиан, каква изненада!

Лилиан избухна в смях. Беше едра жена с широки рамене. Косата ѝ беше прошарена. Лицето излъчваше жизненост.

— Здравей, скъпа — прекоси стаята и прегърна Джулиана. Чаршафът отново се смъкна. — Радвам се, че те виждам!

Джулиана местеше поглед от сестрата към брата и обратно.

— Ако ме извините, бих си облякла нещо по... по...

— Няма значение какво, стига да не се бавиш много. — Резкият глас на Бен я смути. Виновно го погледна през рамо и излезе.

Върна се след десетина минути, облечена в синя копринена блуза и широки бели панталони. Бен и Лилиан разговаряха край масата.

— Слушайте — започна с неудобство Джулиана, — трябва да тръгвам. Ще ви оставя да си поприказвате.

Лилиан се усмихна.

— Не бързай толкова. Поседни с нас. — Подаде ѝ стол. — Съжалявам, че ви притесних. Искам да знаеш, че съм много щастлива, задето не заварих брат си сам.

— И ще бъдеш още по-щастлива, ако се откажа от фермата и си тръгна с тлъст чек — добави Бен.

Лилиан изведнъж стана сериозна.

— Обещала съм да те поддържам, доколкото мога. Обаче след смъртта на мама се натрупаха толкова неизплатени сметки, че скоро няма да имаш и цент.

— Миналия месец продадох авокадо за трийсет и шест хиляди долара — изстреля Бен.

— Да. Но сметките, които трябваше да платиш, бяха за седемдесет и пет хиляди — отвърна сестра му.

— Може ли да говорим по тези проблеми по-късно?

— Това няма да промени нещата. Не искам да споря с теб, но не мога да одобря толкова скъпо хоби. — Тя се изправи. — Извинете ме, очите ми нещо не са добре. Ще трябва да си сваля лещите.

Джулиан и Бен седяха тихо, докато Лилиан беше в банята.

— Съжалявам! — Тя се пресегна през масата и погали ръката му. — Мога ли да помогна с нещо?

— Не предлагаш да намериш купувач, предполагам?

— Не — колебаеше се. Имаше чудесно предложение, стига той да го приеме. — Мога да ти дам заем.

Сините му очи потъмняха.

— Няма да стане — изръмжа той. — Мъжете, които приемат пари от жени, се наричат...

— Съпрузи! — погледна го изплашена. — Съжалявам. Нямах това предвид.

Изопнатото му лице се отпусна.

— Мислиш ли, че бих се оженил за теб заради парите ти?

— Разбира се, че не! — извика възмутено Джулиана. След това, когато той повдигна ръката ѝ до устните си, затихна в бездиханно предчувствие.

— Но ти спомена думата „съпруг“.

— Пошегувах се.

Устните му се плъзнаха в извивката на ръката към лакътя ѝ.

— Странна шега! — Целувките му продължаваха към рамото.

— Нека обсъдим предложението ми по-късно!

— Не. — Бен ухапа ухото ѝ. — Ако още веднъж споменеш думата „заем“, това ще бъде краят на чудесното ни приятелство.

— Така е — намеси се Лилиан. Стоеше на вратата и се усмихваше. — Той може да бъде притежаван, но не може да бъде купен.

Джулиана инстинктивно се отдръпна, но Бен я задържа.

— Радвам се, че се отби, Лил. Кога си тръгваш? — усмихна се към сестра си.

Тя направи гримаса.

— Утре или вдругиден. Би ли донесъл багажа ми от колата?

Джулиана гледаше как Бен отваря широко вратата и излиза навън. След няколко секунди Натрапник се стрелна между глезените му и нахълта в стаята. Бен се престори, че не го вижда, но Лилиан веднага го забеляза.

— Какво хубаво коте! — Наведе се и започна да го примамва.

Натрапник изви престорено скромно гръб, погледна я надменно и бързо се отправи към всекидневната.

— Не мога да повярвам! — объркано рече Лилиан.

— Какво?

— Това, че Бен има котка. — Погледна Джулиана със същите сини очи като на брат си. — Създание, което да зависи от него... Той не се боеше да поеме отговорност, но когато съпругата му и сина му загинаха...

— Не говори много за това.

— Не би могъл. Мисли, че сам е унищожил семейството и кариерата си. Но сега съм оптимистично настроена.

— Защото има котка?

— И жена — кимна Лилиан.

Вратата се отвори и Бен влезе. Носеше голяма чанта и няколко найлонови плика.

— Донесла си храна от Санта Барбара? Хей, ние също имаме магазини.

— Миналия път, когато бях тук, по три пъти на ден се ядеше авокадо. Не искам да се подлагам пак на такъв риск. — Лилиан стана и пое пликовете.

Джулиана също стана.

— Време е да тръгвам — каза тя. — Надявам се, че ще се видим, преди да заминеш, Лилиан.

— Аз също.

Бен остави чантата на пода и хвана ръката на Джулиана.

— Ела, ще те изпратя до колата.

Отвори вратата, намигна на сестра си и последва Джулиана навън.

Бен и Лилиан седяха до късно тази нощ. Пиеха кафе след кафе и разговаряха. Бяха много привързани един към друг, въпреки десетгодишната разлика във възрастта им. А може би тъкмо заради нея. Понякога Лилиан беше повече майка, отколкото сестра, но винаги — верен приятел.

Тази нощ му беше партньор в работата.

— Ти помниш колко горещо беше през април. Четирийсет градуса... Плодовете капеха като поразени от град. Опал казва, че съм загубил трийсет процента от реколтата. Най-лошото е, че и новите пъпки изсъхнаха.

— И продължаваш да мислиш, че можеш да останеш тук?

— Да, ако имам добра реколта през август. Ако не нахлуе сух пустинен вятър. Ако напоителната система е исправна, ако...

— Добих представа. — Тя отново напълни чашите. — Мислех, че предпочиташ да продадеш земята и да се отървеш от всичко това.

— Не. Още по-малко на онзи негодник.

— Твоята приятелка работи за „негодника“, както го нарече.

— Не ми припомняй. Получила голяма комисиона предварително и слюнката ѝ потекла, подобно кучетата на Павлов. Така е било. Сега се е променила.

— И ти ѝ вярваш?

Бен помълча и накрая каза:

— Да! Щеше да бъде по-просто, ако продам няколко декара, но Годард иска цялата долина.

— Ти или той, а Джулиана по средата. Не ѝ е много лесно.

— Никога не съм се замислял над това.

— Бен, ти наистина ли държиш на нея или това е просто увлечение?

Въпросът ѝ не го изненада.

— Флиртовете не са по вкуса ми, Лил!

— Тогава става дума за сериозно приятелство?

— Може би.

— Решителна стъпка от твоя страна — погледна го с обич тя. — Молах се този ден да настъпи. Заради Мелани ли се колебаеш?

Обичайната болка от споменаването на мъртвата му жена сега не се появи. Чувстваше само тъга, скръб и примирение с нещо, което вече не можеше да се промени.

— Не се колебая. Помолих Джулиана да се пренесе да живее при мен, но тя все още не е решила. — Помръдна неспокойно на стола. — Късно е. Трябва да си лягаме.

— Чувствам, че те безпокои още нещо.

Студени тръпки преминаха по тялото му.

— Не знам дали съм достатъчно честен към нея. Тя преживя мозъчна операция преди няколко месеца. Не можеш да си представиш какво означава това. Джулиана мисли, че ме обича. Но ако се окаже, че е благодарност или просто несигурност? — Той се изправи. — Отивам да си легна.

Джулиана стисна слушалката така, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Кари, обясних ти достатъчно ясно, че Бен не иска да продава. Зная, че имаме договор. Опитах всичко, но не успях.

— А-а, значи си опитала!

— Имам предвид, преди. Сега вече нищо не мога да направя. Ще върна всички хонорари, както и комисионата.

— Ще ти платя двойно.

— Парите не са най-важни!

— Парите винаги са най-важни. Използвай ума си... Не можеш да захвърлиш такава сума.

Много пари, много пари — парите винаги са най-важни. Връхлетя я ужасно чувство за нещо вече преживяно. Стори ѝ се, че е в болницата. Гласовете на Бен и Кари се дуелираха в мозъка ѝ. Слушалката се изплъзна от ръката ѝ и падна на бюрото. След малко с опипване тя отново я взе. Гласът ѝ трепереше.

— Съжалявам, не мога да работя повече за теб. Или просто трябва да бездействам до октомври, когато договорът изтича.

— По дяволите, не можеш да постъпиш така!

— Съжалявам. Довиждане, Кари.

Остави слушалката. Цялата трепереше. Отдавна не бе имала такъв ясен спомен. Бе свикнала да открива, че отново е забравила нещо. Думите и изреченията отказваха да идват. Цифри, имена и събития се объркваха. Беше се примирила с постоянните проблеми в съзнанието си. Но ето, че в този момент, тя се върна назад. Назад към кошмарната си борба за оцеляване.

Лилиан си замина няколко дни по-късно. Джулиана не съжеляваше. Харесваше сестрата на Бен, но присъствието ѝ рязко намали времето, през което двамата можеха да бъдат заедно.

Работата постепенно започна да ѝ доставя удоволствие. Но вече внимателно следеше всеки свой ход, тъй като нямаше доверие в себе си. Целта ѝ не беше толкова да печели, колкото да приеме предизвикателството. Прекарваше цялото си свободно време с Бен.

На шестнайсети юни Пейдж замина за Европа заедно с група студенти. Водеше ги преподавател от колежа. Същия следобед Джулиана се пренесе при Бен.

— Не мога да разбера защо трябваше да чакаш толкова дълго — мърмореше той, докато внасяше дрехите ѝ в къщата. — Кого мислиш, че заблуждаваш? Сигурно не Пейдж.

— Още не съм готова да обсъждам това с нея или с когото и да било. — Джулиана се оглеждаше за удобно място, където да остави саковете.

Бен хвърли багажа на леглото.

— Срамуваш ли се от това, което правиш, Джули?

Застанал до леглото изглеждаше толкова внушителен и силен. Тя почувства как пулсът ѝ се ускорява.

— Не се срамувам, но не обичам да обсъждам личните си проблеми. Никога досега не съм живяла с мъж, за когото не съм омъжена. Трябва да свикна със ситуацията, преди новината да се е разчула.

Седна пред огледалото и започна да се съблича.

— Извънбрачното съжителство ще попречи ли на бизнеса? — Спокойните му сини очи се взряха в голото ѝ тяло.

— Ако мислех така, нямаше да съм тук — каза остро. — Всъщност не съм съвсем сигурна що се отнася до бизнеса, но реших,

че си заслужава риска.

Бен избухна в смях. Протегна ръце и тръгна към нея.

— По дяволите реколтата! — каза той.

— По дяволите работата! — пресрещна го тя.

Думите на Бен се оказаха пророчески. През юли надеждите му за търговия с авокадо се изпариха. Температурите постоянно се покачваха, а за дъжд можеше само да се мечтае.

Въпреки че имаше много работа като консултант по охрана на къщите, Бен прекарваше всяка свободна минута сред дърветата. Постоянно ремонтиреше остарялата напоителна система.

Не беше отварял дума за плановете си относно фермата, откакто сестра му беше заминала. По тази причина Джулиана не беше подготвена за категоричната му оценка.

— Ако времето не се промени, ще се простя с добрата реколта — рече той, докато вечеряха. — По-тежките плодове падат, точно преди да бъдат откъснати.

— Не може ли просто да се съберат от земята?

— Разбира се, но плодовете са натъртени и цената им е ниска. — Хвърли вилицата на масата. — Това не е работа. Ако не бяха парите от консултациите за охранителните системи, вече да съм разорен.

— О, Бен, защо не ми разрешиш да ти помогна?

Единствено по този въпрос не можеха да се разберат.

— Няма шанс. — Бен помълча малко и продължи рязко: — Днес получих ново предложение. Парите са по-малко, но вероятно ще се съглася.

Дъхът на Джулиана секна.

— Кой е посредникът?

— Барбара Снел.

Нов удар. Тя преглътна трудно и се постара гласът ѝ да бъде спокоен и незаинтересован.

— Кой е купувачът?

— Някаква компания от Лос Анджелис. Плановете ѝ не се различават много от тези на Годард.

— И ти обмисляш предложението? — Тя също бутна чинията си. Вече нямаше апетит.

— Да. Зная, че бих могъл да се справя с фермата, ако имах малко повече време. Завещанието ще бъде легализирано след шест седмици. Има неизплатени сметки, а и Лилиан трябва да получи известна сума.

— Мога ли... да помогна с нещо?

— Да. Ако реша да продавам, искам да ми помогнеш да уредя документите.

Все още беше обвързана с Кари Годард. Чудеше се каква трябваше да бъде нейната позиция, когато помагаше на Бен да продаде земята си на друг.

— Разбира се.

— А каква е обичайната ти комисиона?

— Забрави за това.

Скочи и започна да почиства масата. Беше тук, за да се промени, а той ѝ предлагаше пари. И двамата знаеха, че са стигнали до задънена улица и оставиха темата.

Джулиана седеше в сепарето на малък ресторант и търпеливо чакаше Родни Бъртън да замълчи, за да си поеме дъх, и по този начин да ѝ даде възможност да насочи разговора към въпроса, за който бе дошла. Хелън Бъртън седеше до нея; на лицето ѝ бе изписана болка. Първоначалната неохота на Джулиана бързо се беше сменила с решителност да помогне на Бъртънови.

Гърмящият глас на Родни наруши тишината:

— Няма да се съобразявам с някакъв мухльо, който не уважава възрастните! — Рунтавите му вежди подскочиха, ястребовият му поглед се впи в Джулиана. — Вие сте в тон с високия стандарт и принципите на моето поколение. По тази причина реших да ви дам пълна свобода на действие. Може и да успеете.

Бъртън се облегна назад и с поглед ѝ показа, че прехвърля целия товар върху нейните рамене. Хелън вече дишаше по-спокойно.

Джулиана си представи, че в края на тяхното сътрудничество ще получи по-малко дори от една болногледачка. Но какво от това? Правеше го за собствено удоволствие и защото това беше повод да се върне на работа.

След четирийсет минути, когато двамата си отидоха, тя се чувстваше изцедена като лимон.

Тъкмо си тръгваше, когато погледът ѝ спря на една жена, която пресичаше салона. Барбара Снел! Само тя ми липсваше, помисли Джулиана. Двете не бяха се виждали след скандала в нейния кабинет. Джулиана кимна на Барбара и се загледа в човека, който я придружаваше.

Кари Годард седна срещу Барбара с усмивка на привлекателното си лице. Джулиана се отпусна отново на стола. Дъхът ѝ секна. Не знаеше, че той е в града.

Тя гледаше към него, когато Кари се надигна, каза нещо на Барбара и се запъти право към сепарето на Джулиана. Погледите им се срещнаха.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Беше изпратила чек и писмо с обяснения, че сътрудничеството им вече не е в сила, но той едва ли ги бе получил.

Годард влезе в сепарето.

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

— Изненадана съм, че те виждам тук. Не знаех, че си в града.

— Не мислех, че те интересува.

Смути се от неговия отговор. Долови укор в тона му.

— Защо говориш така? — Гласът ѝ беше неуверен.

Кари повдигна рамене презрително.

— Сега, когато живееш с Бен Уеър...

Стомахът ѝ се сви, гърлото ѝ се стегна.

— Кой ти каза?

— Няма значение. При създадите се обстоятелства реших да те освободя. Ако още първия път ми беше казала, че си толкова лично обвързана с Уеър... Но стига сме говорили. Професионалните ни отношения приключиха.

Джулиана възвърна куража си.

— И нашите лични взаимоотношения също. Кари, не ми се иска да се разделяме с неприятни чувства. Може би някой ден...

— Някой ден? — Изведнъж изражението му се промени. Пред нея седеше един безмилостен магнат. — Уверявам те, че е малка вероятността да работим заедно някой ден.

— Надявах, че няма да...

Годард я прекъсна рязко.

— Поднеси ми главата на Бенджамин Уеър и тогава ще говорим!

Настъпи мъчителна тишина. Кари стана и се запъти към тоалетната. Джулиана още не беше се овладяла, когато Барбара се приближи.

— О, чудесно! — каза Джулиана. Беше ѝ омръзнала лицемерната игра на добри приятелки. — Дошла си да ме довършиш, така ли?

— Не зная за какво говориш — каза кротко Барбара. Без покана седна на стола, освободен от Кари. — Исках само да те поздравя за Една Холмс. Оказахме ти лек натиск, но накрая ти все пак постъпи правилно.

Джулиана понечи да обясни, че всичко е било грешка, но се овладя. Нямаше смисъл. Барбара щеше да повярва само на това, което поиска. Постепенно се отпусна.

— Ласкаеш ме.

— Не. Наистина виждам, че си се променила. Фактът, че си се заела със семейство Бъртън, доказва това. — В младежкия глас на Барбара звънтеше искрен присмех. — Ако успееш да решиш техния проблем, ще направиш голяма услуга на всички агенции за недвижими имоти.

Изражението ѝ ясно подсказваше, че смята за невъзможно решаването на проблема.

Добре, помисли Джулиана. Който се смее последен...

— Длъжна съм да им помогна — отвърна хладно.

— Ако успееш да се справиш, името ти ще влезе в историята. Между другото, ще те придружи ли Бен Уеър на бала следващия месец?

— Надявам се. — Не беше се замисляла сериозно за бала — връхната точка на годината за хората от техния бранш. Просто не очакваше да получи наградата.

— Чудя се дали ти е споменал за моето предложение?

— Спомена ми.

— Помислих, че може да ти предложи да действаш от негово име. — Барбара присви очи. — Предложението е добро.

— Не толкова, колкото на търговска фирма „Годард“.

— И двете знаем, че той няма да продаде на Годард — отговори рязко Барбара. — Поне не... — Тя замълча.

Джулиана изведнъж усети нещо недоизказано и се вгледа в другата жена.

— Предложението идва от Кари, нали?

— Не съм казвала такова нещо. — Барбара се изправи. — Това, че обядвам с него, не означава нищо.

— Бен каза, че предложението е от някаква компания в Лос Анджелис. Управлението на неговата фирма е там.

— Както и на много други. Посъветвай го да продаде земята. По-добро предложение няма да получи.

През рамото ѝ Джулиана видя, че Кари се връща. Забеляза празния стол на Барбара и се огледа наоколо. Съзря я и като че ли се препъна — една стъпка, но тя издаде всичко.

Почувства болка в стомаха. Всичко, което Барбара каза, беше вярно, но Бен по-скоро би умрял, отколкото да продаде на Кари. Трябва да му каже час по-скоро кой стои зад второто предложение.

Бен беше постоянно зает и Джулиана не можа да говори с него. После беше вече късно.

— Скъпа — каза той след няколко дена, — мисля, че ще приема предложението на Барбара.

Покрита със сапунена пяна до лактите, тя замръзна. Защо не му беше казала по-рано.

— Относно това предложение... — започна внимателно.

— Може би все още има някакъв шанс да запазя фермата. Но ако все пак се наложи да продавам, ще приема предложението.

Обви ръце около кръста ѝ и я привлече към себе си.

— Парите са по-малко от тези на Кари Годард — напомни предпазливо тя.

— Зная. Може би няма да се наложи да продавам. Все още вярвам в чудеса.

— Правилно — съгласи се Джулиана, но лъжеше. Не забелязваше никакви чудеса на хоризонта.

Много по-късно, когато Бен беше заспал дълбоко, тя лежеше в леглото и се бореше със себе си. Какво можеше да направи?

Ако му кажеше, че Кари Годард стои зад второто предложение, всичко щеше да приключи. Но какво щеше да прави Бен, ако реколтата пропадне?

Можеше да си замълчи и да се надява, че когато Бен разбере, няма да се усъмни, че е знаела.

И двете възможности не бяха добри. Започна да обмисля трета. Когато я откри, толкова се изплаши, че цяла нощ не можа да заспи. Опитваше да разубеди сама себе си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато Пит пристигна да отвори пицарията, Джулиана вече чакаше отпред.

— Какво се е случило? — изумено я изгледа той.

— Нищо. Да влезем. Искам да поговорим.

Отключи вратата и я поведе към канцеларията.

— Не съм сигурен, че ще ми хареса, но кажи какво има? — каза мрачно.

— Пит, нуждая се от помощта ти. — Облиза изсъхналите си устни. — Искам да купиш няколко декара от земята на Бен. Аз ще уредя всичко и ще подсигурия парите. Нужен ми е само подписът ти. Имам ти доверие и не искам да се намесва друг.

— Какво, по дяволите, си намислила?

— Нищо лошо. — Стисна зъби. Изморила се беше да доказва постоянно себе си. — Бен отчаяно се нуждае от средства. Не желае да приеме заем от мен, а не иска и да продава на Кари Годард.

— Комисионата ти, в такъв случай, буквално излита през прозореца.

— Запази остроумието си за някой, който ще го оцени. — Отношението му я дразнеше, но се овладя, защото имаше нужда от него. — Моето име трябва да остане в тайна. На преден план ще бъдеш ти.

— Мислех, че работиш за Кари Годард — сви устни той. — Цялата работа нещо не ми харесва.

— Ако това ще те успокои, давам ти думата си. Опитвам се да помогна на Бен, а не да го погубя.

— Както помогна на мен? Винаги знаеш какво е най-добро за другите.

Думите му я нараниха. Тя го изгледа враждебно.

— Ти наистина имаш лошо мнение за мен.

Пит издържа погледа й.

— Опитът е най-добрия учител. Може увлечението ти по Бен да е отлетяло и това да е странен начин за отмъщение.

Джулиана стисна зъби. Бен ѝ вярваше. Защо Пит не можеше?

— Виж — каза тя рязко, — нямам намерение да те уговарям. Трябва да го приемеш на доверие.

Известно време той сякаш размишляваше. Тя чакаше външно спокойна, но с опънати нерви. Накрая Пит кимна.

— Добре — каза нещастно.

Сковаността ѝ се стопи и тя повдигна рамене.

— Няма да съжаляваш.

— Аз вече съжалявам, но не съм изненадан. — В гласа му прозвучаха нотки на разочарование.

— Какво искаш да кажеш?

Изглежда я укорително.

— Никой не може да получи даром десет хиляди долара, без да очаква атака. Когато ми даде чека, си мислила, че по някакъв начин ще трябва да ти се разплатя. Не греша, нали?

Джулиана понечи да се защити, но се отказа. Все едно, Пит нямаше да ѝ повярва.

В средата на юли, десет дена преди бала на посредниците, нахлуха отмъстителни пустинни ветрове.

Температурите се покачиха до четирийсет и пет градуса. Растителността започна да съхне и да загива.

Джулиана се молеше да се случи чудо. В противен случай Пит, по нейна команда, щеше да предложи на Бен да купи около трийсет декара от земята му. Ако реколтата се запазеше, тя нямаше да предприеме този ход.

Бен работеше във фермата като луд, борейки се с напоителната система. Поради продължителната суша тръбите работеха непрекъснато. От вътрешната им страна се образуваха гъбички, подобно на холестерола в артериите.

Десет пръскачки напояваха всяко дърво. Разпръсквателният механизъм на всяка глава трябваше да се почиства ръчно. Или да се замени с нова. Но всяка глава струваше по половин долар, а Бен не разполагаше с хиляди долари, колкото щеше да струва подмяната.

Затова работеше непрекъснато. Сметката за вода нарасна много. Опал предвиждаше, че само за месец юли трябва да плати около хиляда и шестстотин долара.

На петия ден от горещините Бен получи третото предложение.

— Това е невероятно — каза той на Джулиана по време на вечеря. — Като продам няколко декара, ще имам възможност да спася търговията с плодовете.

Джулиана сведе поглед към чинията и набоде парче авокадо.

— Ще приемеш ли предложението?

— Казах им, че ще помисля, но най-вероятно...

Прекъсна ги почукване на вратата. На прага стоеше Опал. Джулиана се усмихна и стана да я посрещне. Бен я погледна и разбра, че вече е свикнала с присъствието на съседката. Вече не носеше перуката — къси кестеняви къдрици обрамчваха лицето ѝ.

Опал, разбира се, знаеше, че Джулиана живее с Бен. Той се чудеше каква ще бъде реакцията на Джулиана, когато всички научат тайната.

— Седни, Опал. Сега ще ти донеса чаша чай — покани я Джулиана.

— Благодаря! — Белокосата жена седна и кръстоса крака. — Дойдох да ти благодаря.

— Няма защо. — Джулиана сложи лед в чая.

— Не, не за чая, а задето помогна на Родни и Хелън — усмихна се Опал.

— О, това ли? — Джулиана смутено седна на масата. — Те са добри хора. Не беше много трудно.

— Не било трудно! — разгорещи се Опал. — Те са ми приятели и все пак трябва да призная, че Родни е един от най-своенравните старци, които познавам.

Бен гледаше двете жени. Успехът на Джулиана беше новост за него.

— Как го направи? — попита той.

— Нищо особено. Щом разбрах какъв е проблемът, не беше трудно да го разреша. Осигурих им така наречената отложена продажба. При нея стойността на къщата се превръща в месечен доход с отсрочено възстановяване на сумата. Така те ще продължават да

живеят в собствения си дом с парите, които ще получават всеки месец. Задължават се да възстановят платената сума, когато продадат къщата.

— Затова дойдох да ти благодаря. Ти си достойна дъщеря на най-добрия човек, когото съм познавала. Той би се гордял с теб.

— Аз... аз също се гордеех с него!

Беше истина. Отначало не искаше да бъде сравнявана с баща си, защото целта ѝ бяха парите. Но сега — какво от това, че не спечели, като помогна на Бъртънови. Решаването на проблема бе истинско предизвикателство. Чувстваше се готова тя да им плати.

Горещините сякаш нямаха край. Тревата и цветята изсъхнаха. Дърветата и храстите клюмнаха от високата температура и липсата на влага. Койоти и змии плъзнаха, за да търсят вода. Бен беше сериозно обезпокоен, макар и не от воя на койотите.

Най-грозният звук, който беше чувал някога — туп... туп... туп... — плодовете капеха от дърветата.

Джулиана, притихнала, чакаше окончателното решение на Бен за съдбата на имението. Всичко щеше да бъде по-лесно, ако той преглътнеше своята гордост и приемеше заем от нея.

Междувременно животът си течеше. Смяташе след завръщането на Пейдж — на другия ден след бала — да се прибере вкъщи.

— Е, когато нещо тръгне зле, очаквай да стане още по-лошо — намръщи се Бен.

— Не е честно! — каза тя кротко. — Когато се преместих при теб, двамата се договорихме.

— Зная каква беше уговорката — обърна се рязко и тръгна към вратата.

— Бен? — Той спря, но остана с гръб към нея, стиснал дръжката. — Утре трябва да пътувам за Лос Анджелис — насили се да говори тя. — Дотогава ще съм си пренесла нещата. Оттам се прибирам направо вкъщи.

Помоли ме да остана, мислеше в същото време.

Стегнатите мускули под бялата му памучна фланелка бавно се отпуснаха.

— Както искаш — каза и нехайно отвори вратата.

— Ще дойдеш ли с мен на бала? — Думите ѝ прозвучаха като оправдание, като молба.

Той сви рамене.

— Разбира се. Билетите струват пари. Не бих искал да ги хвърлиш на вятъра — каза и излезе.

Тази нощ Бен събуди у нея тъй трескава и болезнена страст, която сякаш никога нямаше да бъде удовлетворена. Когато по-късно той заспа, Джулиана остана да лежи будна в тъмното. Даваше си сметка, че дори да се върне в къщата си, за нея нищо няма да бъде както преди.

Когато заминаваше, Бен не си направи труда да я изпрати. Натрапник също не се виждаше наоколо. Тя унило потегли през каньона. Нагоре по терасите зърна Бен сред дърветата и му махна. Той вдигна ръка. Приличаше на бронзова митична статуя.

Дните ѝ минаваха в безуспешни опити да се съсредоточи върху сделките. Стана време да се връща в Съмърхил, когато разбра, че няма сила да работи.

Не искаше да напуска Бен. Не искаше да се връща в къщата си. Седмиците, прекарани с него, бяха най-щастливите и радостни дни в нейния живот. Искаше да се върне при него.

Вятърът духаше от пустините на запад с голяма скорост. Температурите превишаваха четирийсет и пет градуса. Размекнатото слънце пламтеше в безоблачното небе.

Бен приклепна на дебелия килим от листа под дърветата. В сянката на клоните им преместваше черните глави на пръскачките.

Внимателно разгледа тръбата. Няколко от гнездата липсваха. На тяхно място забеляза дупчици. Следи от зъби на койот. Зверовете също бяха жадни.

По дяволите! Хвърли тръбата и стана. Живееше сред авокадовите дръвчета, откакто Джулиана беше заминала. Време беше да се върне в къщата и да се потопи в пустотата ѝ.

Когато наближи обора, Натрапник се стрелна по пътя напред. Бен се усмихна на животното. Поне то му беше останало.

Щеше ли Джулиана да бъде доволна, ако той продаде това място? Мисълта дойде неканена и Бен спря, за да я обмисли. Внезапно тъмна сянка излетя от горичката и се втурна към мястото, където стоеше котката.

— Койот! — извика Бен и се втурна напред.

Чуло предупредителният му вик, котето се изправи. Козината му настръхна. Прекалено късно забеляза звяра. Без да се бави, койотът счупи врата на бедното животно, ухапа го и побягна.

Напрягайки мускули, Бен се спусна след звяра, който скоро се скри в сенките на дърветата. Гледаше безпомощно как се отдалечава. Животинчето се подмяташе безжизнено в челюстите му.

Скоро Бен остана без дъх. Знаеше, че вече е прекалено късно — котето бе мъртво. Сърцето му блъскаше като лудо. Взираше се към мястото, където беше изчезнал койотът с плячката си.

Натрапник бе минало. Бен изви глава назад. Чудовищен вик се изтръгна от гърлото му. Отново се беше провалил.

Всичко, до което се докосна, се превръща в...

С крайчеца на окоето си забеляза мерцедеса. Джулиана се връщаше. Без да мисли, Бен полетя надолу през насипа. Краката му се спъваха и пързалиха, но той тичаше право към нея.

Бен изскочи на пътя направо пред колата. Сърцето ѝ замря. В разрошената му коса бяха полепнали листа. Разкъсаната му фланелка беше изцапана, ръцете — кални. Лицето му изглеждаше свирепо.

Джулиана отвори вратата и изскочи навън.

Бен се втурна към нея. Тежкото дишане разпъваше масивният му гръден кош.

Тя чакаше разтреперана. Бен я сграбчи и я притисна силно към себе си.

— Обичам те! — каза с пресипнал глас. — Не ме напускай никога вече!

Горещите му устни намериха нейните. Езикът му грубо се плъзна навътре. Силата на неговата страст я изгори.

Накрая Бен вдигна глава. Обхвана лицето ѝ и впери поглед в очите ѝ. Перуката ѝ се изхлузи и падна. Той вдигна ръка и погали късата кестенява коса.

— Ти се върна! Имам нужда от теб, Джулиана. Обичам те! Омъжи се за мен!

Ръцете ѝ бяха на кръста му под фланелката. Конвулсивно се вкопчиха в тялото му. Неописуемото щастие я разтърси толкова силно, че не повярва на ушите си.

— К-какво каза?

— Много добре ме чу! Кажи „да“, Джули! Не се замисляй. Не анализирай как ще се отрази това на работата ти. Просто кажи „да“!

— Да!

— Наистина ли? — Гласът му звучеше несигурен, изпълнен с надежда.

— Да. Обичам те! — Повдигна се на пръсти и целуна брадичката му. Не помнеше някога да е била по-щастлива. Ръцете ѝ обвиха врата му. — Ще се омъжа за теб, Бен!

Сега всичко ще бъде наред. Когато се оженят, Бен би могъл да вземе парите, които са му нужни, и да задържи земята си. Ще живеят влюбени, щастливи и богати.

Утре вечер, след бала, тя ще му разкаже всичко.

Бен и Джулиана вървяха по насипаната с чакъл алея към залата, в която се провеждаше годишният бал. Беше го хванала под ръка, но цялата трепереше.

— Чувствам се неловко без перука — прошепна тя, когато пресичаха обляното в светлини фойе. — Сигурен ли си, че изглеждам добре?

Дали изглежда добре? Бен ѝ се усмихна. Изпитваше такава любов и гордост, че чак се изплаши. Беше усукала сребърна нишка през късата си кестенява коса. Изглеждаше великолепно в сивата рокля, която бяха купили заедно в онзи съдбоносен ден! Придърпваше нервно огърлицата от перли. Беше толкова изискана, че си заслужаваше усилията да се намъкне в смокинг.

— По дяволите, не! — каза той. — Ти не изглеждаш добре. Прекрасна си! — Наведе се и я целуна по устните.

Джулиана се отдръпна изчервена.

— Какво ще си помислят хората?

— Че съм луд по теб. Някои ще решат, че има нещо между нас. По-умните обаче ще предположат, че сме сгодени. — Бен се усмихна и ѝ намигна.

— Джулиана, изглеждаш великолепно!

Обърна се да приеме поздравленията на сивокоса, отрупана с бижута жена. Наведе се и целуна въздуха над раменете ѝ. Така щеше да бъде през цялата вечер. Ще се усмихва, ще прегръща, целува и потупва постоянно, докато се разхожда.

Изведнъж усмивката ѝ угасна — Барбара Снел пресичаше залата. Придружаваше я Кари Годард. Джулиана се вкопчи в ръката на Бен.

Разбира се, че Барбара ще бъде тук. Очакваше, вероятно, да получи много поздравления тази вечер. Само че защо трябваше да я придружава Годард?

Барбара я забеляза. Погледите им се срещнаха. След дълго колебание тя се усмихна и махна с ръка. Каза нещо на Кари, който също погледна към Джулиана и кимна.

— Госпожа Джулиана Робинсън? Госпожа Джулиана Робинсън?
— разнесе се гласът на сервитьора.

— Да?

— Търсят ви по телефона — посочи към изхода.

Тя се извини и тръгна натам. Кой ли се обаждаше?

Беше Пит.

— Радвам се да те чуя! — възкликна той.

Джулиана почувства, че я скована страх.

— Какво се е случило?

— Барбара задава въпроси.

— Би ли говорил по-конкретно, Пит? — Едва овладя нетърпението си тя.

Последва пауза. После той каза хапливо:

— Добре. Госпожа Снел има братовчед в Дружеството за контрол на недвижимите имоти. Слушай, дойде да обядва при мен днес и аз, естествено, спрях до нейната маса. Когато правех сметката, тя ме попита със сладникав глас дали имам намерение да купя част от земята на Бен Уеър.

— О-о, не!

— О-о, да! Попитах я откъде знае, но тя учтиво ми отговори, че не е моя работа. След това разбрах, че има братовчед в Дружеството.

Джулиана простена. Затвори телефона и спря за миг да размисли. Реши, че ще бъде най-добре да не разговаря с Барбара тази вечер. Утре Бен ще узнае всичко и тя няма от какво да се страхува.

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. Няколко минути по-късно се натъкна на Барбара в тоалетната.

— Изглеждаш чудесно.

— Благодаря. Ти също.

— Да не губим време в празни любезности. Знаеш ли какво е решението на Бен? Клиентът ми е нетърпелив.

— Кари? Името на твоя клиент е Кари Годард — говореше по-рязко, отколкото ѝ се искаше, и опита да смекчи тона. — Разреши ми да ти дам един съвет относно Бен. Не се опитвай да оказваш натиск върху него.

— Нямах да бързам, ако не се страхувах, че друго предложение ще осуети сделката.

— Земята е на Бен, а не моя. Ако искаш, говори с него тази вечер.

Вратата се отвори и група смеещи се жени се изсипа вътре. В настъпилата суматоха Джулиана успя да избяга.

Физически — да, но не и мислено. Преследваше я враждебността на Барбара. Щом се беше добрала до името на Пит, явно се досещаше за останалото. Нямах значение, че не може да го докаже. Несигурното финансово състояние на Пит не беше тайна за никого.

Тя не може да докаже нищо, рече си. Ако подхвърли нещо на Бен, ще отричам.

— Ще танцуваме ли?

Гласът на Бен я накара да подскочи. Признателно се отпусна в силните му ръце. Ще му разкаже всичко веднага щом се приберат.

— Мислех си за... нашето малко годежно тържество. Само за нас двамата, когато се измъкнем оттук.

Той я притисна към себе си.

— Не съвсем малко тържество — каза с такъв неясен глас, че тръпки полазиха по гърба ѝ.

Танцуваше в такт с музиката, но мислите я преследваха. Беше допуснала грешка, опитвайки се да го манипулира с парите си, макар да го бе направила за негово добро. Освен това сега, когато ще се женят, той няма да е толкова упорит.

Музиката спря и те се насочиха към бюфета, хванати за ръце. Бен се наведе, за да може тя да го чуе през шума от разговорите.

— Трябва ли да останем за наградите?

— Не виждам защо. Не очаквам да получа нищо — каза тя сухо.

Той се усмихна обещаващо и тръгна към вратата, но тя го дръпна назад.

— Не си ли тръгвате много рано? — Гласът на Барбара извести за пристигането ѝ. Кари, който я придружаваше, кимна за поздрав.

— Имаме други планове — каза Бен. — Отиваме на друго тържество.

— Колко жалко. — Барбара се облегна на ръката на спътника си. — Бен, преди да си тръгнете, бих искала да ми кажеш дали приемаш предложението, което ти направих.

Бен местеше поглед от Барбара към Кари и обратно.

Той знае. Току-що разбра всичко. Господ да ми е на помощ, помисли Джулиана.

Сякаш маска се спусна върху лицето на Бен, който допреди малко се усмихваше. Без да обръща внимание на Барбара, той се обърна към Кари.

— Отговорът е не, Годард! За теб винаги ще бъде такъв.

— Аз не представям Кари Годард. Моят клиент е... — прошепна Барбара. Лицето ѝ се сгърчи от гняв. — Тя му е казала.

— Не те разбирам. Като ви видях тук двамата, се досетих. Джулиана не ми е казвала нищо. Тя дори не знае за това — измърмори Бен.

— Така ли? — Злобните думи на жената обърнаха още няколко чифта очи към Джулиана.

— Аз... — заекна тя.

Барбара пристъпи към нея.

— Кажи му за срещата ни в ресторанта и какво разбра там.

Джулиана имаше чувството, че най-отвратителният ѝ кошмар се е превърнал в действителност. Искаше просто да се обърне и да избяга, но стоеше като закована. Отвори уста, но не успя да проговори.

— Обясни участието на бившия си съпруг в предложението да се закупят само няколко декара от земята.

— Сега вече съм сигурен, че грешиш. Пит няма толкова пари — сви устни Бен.

— Да — съгласи се Барбара, — но тя има.

Хората започнаха да се обръщат към тях, но за пръв път през живота си Джулиана не се интересуваше от тяхното мнение. Вълнуваше я единствено мнението на Бенджамин Уеър.

Той я гледаше болезнено объркан.

Първата ѝ мисъл беше да отрече всичко. Затвори очи и пое дълбоко въздух. Не знаеше как да постъпи.

Ако отрече всичко, какво може да докаже Барбара? Бен щеше да я защити. Тя го обича и той също я обича. Това е достатъчно.

Само че не е. Джулиана очакваше честност от него и той заслужаваше честност от нейна страна. Можеше да признае, че е знаела за плановете на двамата, но как да обясни участието на Пит? Кой би повярвал, че просто е искала да си хвърли парите на вятъра? А дори да повярва, щеше ли да ѝ прости? Какво щеше да стане, ако сега излъже, а след сватбата му разкаже всичко?

Отвори очи и го погледна. За първи път видя отворената отново рана, която го бе измъчвала преди.

Преди да го обикне, преди да се любят, преди да ѝ предложи женитба, преди тя да приеме...

Гласът ѝ прозвуча по-скоро като ридание:

— Съжалявам. Всичко е вярно. Направих го, защото те обичам!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бен стоеше като посечен. Наведе се към нея, молейки се погрешно да е разбрал.

— Джулиана, да се махаме оттук. Трябва да поговорим.

Тълпата, струпала се около четиримата, се устреми към съседната зала, където започваше връчването на наградите. Някой блъсна Бен и той залитна. Опита се да запази равновесие. Чувстваше се безпомощен, неспособен да анализира случилото се. Обърна се и потърси с очи Джулиана. Беше си отишла. Последните хора изчезнаха през вратата. Стоеше сам срещу Кари Годард и Барбара Снел.

— Ако Джулиана беше купила тази земя, щеше да я продаде на търговска фирма „Годард“ с невероятно голяма печалба. Радвай се, че откри всичко навреме. — На лицето на Барбара грейна сладникава усмивка.

Бен я гледаше, без да разбира.

— Какво съм открил навреме?

— Как са те използвали. Жените са безскрупулни и в работата, и в удоволствията.

— Млъкни, Барбара! — Изненадан, Бен се обърна към Кари Годард. Той гледаше жената с неприкрито презрение, въпреки че гласът му беше учудващо мек. — Тръгвай, че ще изпуснеш церемонията — отпрати я грубо, докато тя стоеше зяпнала. — Ако не си там, може да връчат наградата на друг, по-недостоеен.

— Аз...

— Върви, Барбара!

Излетя през вратата и я затръшна след себе си.

Годард погледна след нея, после се обърна бавно.

Бен го наблюдаваше и се опитваше да си обясни причините за сляпата си, упорита омраза към този човек. Не откри нито една.

— Годард, мисля, че трябва да поговорим. Искаш ли да отидем в бара? Аз черпя.

— Не мога да ти кажа колко дълго чаках този миг! — усмихна се язвително Кари.

Джулиана позвъни на вратата на Пит. Отвори Сандра.

— Какво се е случило? — възкликна тя и я покани с жест. — Да не си плакала?

— Не! — Лъжеше, разбира се, но гордостта беше всичко, което ѝ бе останало. — Пит вкъщи ли е?

— Да, Джули — показа се той, чул гласа ѝ.

— Пит, трябва да говоря с теб.

Той се намръщи и изгледа въпросително жена си. Тя кимна и без да каже дума, излезе от стаята.

— Седни, скъпа. Изглеждаш много уморена.

— Да, вечерта беше отвратителна.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не. Но откакто те въвлякох във всичко това, съм ти задължена. — Седеше, вцепенена от чувството за поражение. Пит чакаше търпеливо. — Барбара ме изобличи на бала. Когато дойде моментът за истината, аз просто не можах да излъжа Бен.

— Той как реагира?

— Глупав въпрос — избухна тя. — Ти как би реагирал? Сигурно е помислил, че съм искала земята му, за да я препродам. Че това е причината да се сближа с него.

— Колко си се сближила?

— Не питай. — Не можеше да го погледне в очите. — Наистина обърках всичко. Мислех, че съм се променила, че съм научила достатъчно от всичко, което се случи.

Пит постави ръка на рамото ѝ.

— Какво си научила, Джулиана?

— Че грозната остригана коса израства — горчиво се усмихна тя.

— Какво още?

Помисли за минута и бавно продължи:

— Че любовта и щастието са по-важни от парите и мнението на хората. Че не съм безсмъртна. Че утрешният ден може никога да не настъпи.

— Трябва да обсъдиш с Бен всичко още тази вечер, Джули!
Раменете ѝ увиснаха безпомощно.

— Безнадеждно е. Той никога няма да ми прости.

— Защо си толкова сигурна? Нищо няма да загубиш, освен гордостта си.

— Мислиш ли, че има шанс? — В гласа ѝ проблесна надежда.

— Откъде, по дяволите, да знам. Сигурен съм единствено, че ти вярвам. Може би и той ще ти повярва. — Пит се засмя. — Това е невероятно. Давам ти съвет и ти ме слушаш.

— Бракът ни навярно е бил голяма мъка за теб — каза тя.

— Да, през повечето време. Но имаше и хубави дни.

— Да! — Тя стана. — Благодарила ли съм ти някога за вниманието ти към мен в болницата?

— Не, но не е необходимо.

— Грещиш, „Благодаря“ „Съжалявам“ „Обичам те“ са думи, които трябва да повтаряме често.

— По-често от „печалба“, „комисиона“, „продажба“?

Тя се изправи и го прегърна.

— Съжалявам за всичко — прошепна тя. — Обичам те. — Целуна го по бузата. — Подарил си ми чудесна дъщеря и десет години от своя живот. Всичко, което аз съм ти дала, са неприятности и комплекс за малоценност.

— Да, но не е болка за умиране — усмихна се той. — Много неща си научила, Джули. Променила си се много. Надявам се, че Бен е достатъчно умен, за да го разбере.

Тя се насили да се усмихне. Прехапа устни, за да преглътне сълзите си.

— Ще ми послужиш ли с твоята кола? Отидохме на тържеството с моята. Бен караше и ключовете останаха у него.

Пит извади връзка ключове и откачи един.

— Вземи. Ще ми я върнеш утре.

— Благодаря!

— Вкъщи ли си отиваш?

— Не зная. Наистина не зная. Трябва да намеря място, където сериозно да помисля.

Когато в къщата на Джулиана прозорците светнаха, Бен изскочи от мерцедеса и изтича към вратата.

— Джулиана! — Удари с юмрук по вратата. — Отвори!

Вратата рязко се отвори и Пейдж го изгледа намръщено.

— Ти луд ли си? Минава полунощ.

— О, ти ли си? — Надзърташе през рамото ѝ. — Искам да говоря с майка ти.

— Тя не е тук. Мислех, че сте заедно. Не бяхте ли на бал тази вечер? — Пейдж отстъпи, за да го пропусне да влезе. Беше облечена в светлокафяв панталон и риза. Изглеждаше уморена.

— Не знаех, че си вкъщи. — Бен застана наред стаята и се огледа.

— Върнахме се един ден по-рано. — Момичето сподави прозявката си. — Изглеждаш чудесно. Къде е мама?

— Нямам представа. На бала започна... малка разправия. Тя избяга. Като видях светлините, помислих, че се е върнала вкъщи.

— Да, но не е.

— Ти не се притеснявай.

— Тя е голямо момиче, ако не си забелязал. Много съм изморена. Заклучи, като си тръгнеш, моля те!

— Събудете се, по дяволите! — Бен тропаше на входната врата у Пит. Отстъпваше през няколко секунди и се взираше към прозорците на спалнята. Накрая лампите светнаха. След малко се показа Пит. Сънено размахваше ръце.

— Боже господи, Бен. Да не си полудял?

— Виждал ли си Джулиана?

— Разбира се. Много пъти — прозя се Пит.

Бен бясно го разтърси, за да го събуди. Във внезапно настъпилата тишина от тъмнината вътре се провикна мек, изплашен глас.

— Скъпи, какво има? Какво се е случило?

— Виж какво направи. — Пит се опита да затвори вратата. — Събуди Сенди.

— Татко, кой е?

— Събуди и момчетата. Върви си, Бен! Сега не е време за разговори.

— По дяволите, Пит! — Попречи с крак на вратата да се затвори.
— Искам само да зная виждал ли си я тази вечер!

— Да! Дадох ѝ колата си. Сега ме остави на мира.

Когато Бен си дръпна крака, вратата се затръшна.

Стоеше ядосан и объркан. Единственото нещо, което осъзна, беше, че не попита Пит за участието му във великата комбинация около покупката на земята.

Някои неща бяха по-важни от други.

Джулиана седеше в тъмната кухня на Бен и чакаше. Целият ѝ живот зависеше от следващите няколко часа... или от следващите няколко минути.

Чувстваше се безпомощно вцепенена. Бен имаше много причини да се обърне против нея и само една, за да застане до нея. В момента обичаше Бенджамин Уеър повече, отколкото бе сънувала, че е възможно. Струваше ѝ се невъзможно той да ѝ прости измамата. Ако тя беше на негово място, какво щеше да направи? Надяваше се, вярваше, но не можеше да бъде сигурна.

Облегна се на масата и подпря главата си с ръце. Как да промени ситуацията? Ако аневризъмът се беше проявил, когато караше колата на пусто шосе или когато беше сама у дома си, тя навярно не би оживяла. Но всичко се случи тук, в кухнята на Бен. А той не бе човек, който просто би я оставил в болницата, без повече да се интересува от нея.

И след това безрезервно я беше подкрепял, за да не я завлече течението. Не ставай зависима от мен, защото не мога да те защитавам, беше ѝ казал веднъж. Но тя винаги беше зависила от него. И той я беше защитил... от нея самата, от самообвиненията и най-важното — не ѝ позволи да се предаде.

Унесена в мислите си, почувства допира на ръка върху главата си. Извика и се опита да стане.

Зад нея стоеше Бен. Фигурата му беше по-тъмна от стаята. Но нямаше нужда нито да го вижда, нито да го чува, за да го познае. Енергията, излъчваща се от дланта му, беше достатъчна.

— Прости ми! — прошепна тя. — Съжалявам, че те излъгах.

— Не ми обяснявай. — Дрезгавият му глас звучеше по-твърдо и по-дълбоко. Плъзна ръката си по главата ѝ, по шията. Хвана я за

раменете и я изправи.

Сърцето ѝ биеше лудо. Облиза сухите си устни. Търсеше думи, за да промени нещата.

— Дай ми шанс, Бен! — Мразеше треперещият си глас. Трябваше да го принуди да я изслуша.

— Млъкни! — Бен я отблъсна от себе си. Едната му ръка беше на тила, а другата — на кръста ѝ. — Нищо от това, което ще кажеш, не може да промени положението.

— Не говори така! — Вкопчи се в реверите на смокинга му.

— Няма ли да млъкнеш?

Обви ръце около нея и притисна лицето ѝ до шията си. Джулиана беше прекалено изненадана и обърквана, за да разбере какво става.

Трепереща и несигурна плъзна ръце по гърба му. Искеше да го задържи в прегръдките си завинаги.

— Така е по-добре — каза той.

Взе я на ръце и я понесе към спалнята. Под нежната тъкан на роклята ѝ, ръката му потърси гладките ѝ бедра.

Положи я на леглото, наведе се и запали лампата. Тя видя желанието, което се четеше в очите му.

— Почакай! — помоли Джулиана. — Не можем да направим това, преди да съм ти обяснила защо постъпих толкова глупаво.

— Глупаво? — Бен развърза папийонката си и я захвърли. Смокингът я последва. — Нима е глупаво да обичаш някого и да желаеш да му помогнеш, независимо дали той иска, или не? — Говореше високо, но без гняв.

Джулиана гледаше като хипнотизирана как сваля тирантите от раменете си. Изрита обувките си. Започна да разкопчава ризата. Гледаше нея, а не това, което вършеха ръцете му.

— По дяволите, наистина си упорита жена! — коленичи до леглото. Не я докосваше, само се взираше в очите ѝ. — Обичаш ли ме?

— О, да! Обичам те и затова...

— Аз също те обичам. Само това има значение в момента. Млъкни и ме целуни.

Никога не беше изпълнявала заповед с по-голямо удоволствие.

Устните им се сляха. Нежната целувка скоро се превърна в страстна опияняваща жажда. Езикът му се плъзна навътре, а ръцете —

по ципа на роклята ѝ. Без да прекъсва целувката, той плъзна дрехата по раменете ѝ.

Всичко, което Джулиана желаше, бе да се слее с него. Чувстваше се опиянена от облекчение и страст. Бен я обичаше, независимо от всичко, както и тя него. Обичаше я достатъчно, за да ѝ повярва.

Бен легна до нея и я взе в прегръдките си.

— Отвори очи, моля те!

Джулиана се подчини бавно. Любимите черти изплуваха в светлината.

Той притисна нежно раменете ѝ, след това упоително започна да гали тялото ѝ. Спря на гърдите и притисна зърната с грубата си длан. Страстно я поглъщаше с очи. Тя изстена и отпусна глава на възглавницата. Затворила отново очи съхраняваше всяко докосване на устните му. Бен плъзна ръка надолу по корема ѝ. Цялото ѝ тяло трепна, когато пръстите му докоснаха тъмните къдрици.

Всичко беше станало толкова бързо. Завладя я чувствена наслада, на която не можеше да устои. Нежно произнесе името му. Бен повдигна глава и я погледна с прекрасна, разбираща усмивка. Джулиана не можеше да говори, само кимна.

Когато проникна в нея и я намери топла и жадуваща, тя осъзна какво означава напълно да се отдадеш — емоционално и физически.

Вече от нищо не се страхуваше — нито от живота, нито от смъртта... нито от любовта.

Особено от любовта!

Лежаха един до друг, по-близки от когато и да било. Ръцете им се докосваха — бяха едно цяло. Джулиана го погледна — изглеждаше изтощен и щастлив. Стисна пръстите му и прошепна:

— Обичам те!

— Аз също — обърна се към нея Бен с ласкава усмивка.

— Сега може ли да поговорим? — Целуна нежно ръката му.

— Добре. Казвай, слушам те.

— Направих всичко, защото исках да ти помогна. Ти не приемаше пари на заем.

— Не давах и дума да се изрече, а нарекох теб упорита. Защо просто не ми каза кой стои зад второто предложение?

— Защото вече беше късно. Ти се нуждаеше от купувач, а друг още не се беше появил. — Засрамена, задето не беше съвсем искрена, тя отмести поглед. — Не е защото ти няхах доверие. Кълна ти се, не бях в таен съюз с Кари.

— Вярвам ти — прошепна той.

— Добре. Знам, че си мъж, който държи на думата си и все още желае да направи от мен честна жена. Искам да ти кажа, че всичко, което е мое, е и твое и всичко твое е и мое.

— Позволи ми да съм на друго мнение — всичко мое е и твое, но твоето си е твое.

— Това е смешно, да не кажа... глупаво. Можем спокойно да живеем с моите доходи.

— Защо? Кой ще живее с моите?

— Тълкуваш погрешно думите ми. Добре. Ако искаш да бъдеш производител на авокадо, аз не възразявам. С теб всякак ми е добре.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Тогава какво ще кажеш, ако съм сключил сделка с Кари Годард?

— След всичко, което преживях, ти ще продадеш земята на Кари Годард? — Тя седна в леглото.

— След като си тръгна от бала, разбрах, че собствената ми гордост ме забърка в тази каша. Внушил си бях, че той има някаква вина за смъртта на майка ми. А после се обвързах с теб... Ти беше много болна, Джулиана. Никой не знае това по-добре от мен. Не исках да се възползвам от теб, не исках да се влюбвам в теб. Ала не можах да се преборя със себе си.

— И аз съм ти безкрайно благодарна. Обичам те и имам нужда от теб. Ако не беше ти, аз щях да си остана „акула“ в океана на сделките с недвижими имоти. Разчитам на теб да ме запазиш, е, ако не честна, то поне... добра.

— Като стана дума за добрина...

Бен се обърна и стана от леглото. Тя не попита къде отива — просто го чакаше да се върне.

След секунди той дойде. Възхитена от стройното му тяло, тя не забеляза какво държи в ръцете си, докато не го повдигна пред очите ѝ.

— Какво е това?

— Поздравления. Тази вечер ти беше удостоена с наградата „Добрия самарянин“.

— Шегуваш се! — Тя пое статуетката и прочете: „Награда за Джулиана Уебстър Малоун — добрия самарянин“. — Това шега ли е?

— Не. Спомни си Бъртънови. Успя да ги измъкнеш от омагьосания кръг и явно колегите ти се гордеят с теб.

— Но това е лудост. Изобщо не беше трудно. След като се разбрахме, беше съвсем лесно да го уредя.

— Тогава са те наградил за останалите ти успехи. Най-интересното е, че Барбара те предложи, веднага след като разбра, че може да си позволи да бъде благородна.

— Сега вече зная, че преувеличаваш. — Джулиана го гледаше с безгранично удивление.

— Не. След като ти си отиде, тя се опитала да оттегли името ти. Стела обаче беше изпратила в комисията списък на всички твои успехи през последните години. Затова вземи наградата и бъди щастлива. По мое мнение, ти я заслужи.

— Не, не съм. Но може би следващата година? — Бършеше сълзите си.

„Надявам се, че се гордееш с мен, татко“, помисли тя.

— Казах на Годард, че няма да преговаряме чрез тази кучка. Предложих му...

— Не мен! — Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Успокой се. Да не мислиш, че съм луд! — Бен я погледна обидено. — Някой друг. Ти ще представяш мен, искам да кажа, нас. Други въпроси?

— Да, само един. Защо така упорито вярваш в мен? И Пит отначало помисли, че се опитвам да контролирам земята ти. Трябва да призная, че не всичко изглеждаше нормално.

— Спомняш ли си, когато Барбара те обвини, че искаш да измамиш вдовицата? — попита Бен.

— Как може да забравя? Това беше един от най-неприятните моменти в живота ми.

— Спомняш ли си, че тогава ти повярвах, въпреки че ти се чувстваше виновна?

— Да, така беше.

— Любов моя, и тогава, и сега намерих обяснение в твоя защита. Любовта прави човека достатъчно глупав, за да повярва. Но дори да не бях намерил причини да те оправдая, пак не бих ти обърнал гръб.

— Така ли? — Джулиана не можеше да повярва, че е имала щастието да срещне такъв човек. — Какво щеше да направиш?

— Всичко възможно, за да те убедя, че можеш да разчиташ на мен. Някога избягах от отговорност и семейството ми загина. Няма да допусна това да се повтори. Обвързал съм се с теб за добро или за лошо.

— В богатство и бедност — прошепна тя.

Той се поколеба за миг, после повтори:

— В богатство и бедност.

— Обичам те!

— Аз също те обичам!

Потопиха се в прегръдките си и си обещаха бъдеще, пълно с любов и щастие.

Преди да заспи, последната ясна мисъл на Бен беше, че утре ще ѝ обясни до какво споразумение са стигнали с Кари Годард. Той щеше да купи около петдесетина декара от земята — делът на Лилиан. На Бен оставаше достатъчно, за да работи, а също и пари, които щеше да вложи в работата си по охрана на домовете. Нямахше да бъде богат. Всеки спестен долар щеше да изпраща в приютите в Сан Франциско и Лос Анджелис, където му бяха помогнали, давайки му втори шанс.

Да, той беше получил втори шанс и бе помогнал на Джулиана да получи своя. Истински дар на съдбата. В името на любовта.

Издание:

Рут Джийн Дейл. Дар на съдбата

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0114-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.